

ஓம்.

பரப்ரம்மணேநமஃ.

பத்தாவது

அத்வைதஉண்மை.

X

THE TRUTH OF ADVAITA.

இஃது

“ஆரியன்” என்பவரால்

எழுதப்பட்டு,

சிதம்பரம்

ப்ரம்மவித்யா பத்திரிகையில் பிரசுரமானபடி,

சென்னை :

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1895

இசன்விலை அணை 4.

இதிலுள்ள விஷயங்கள்.

இலக்கம்.		பக்கம்.
க	அத்வைத உண்மை (அற்பவிசாரணை } அநர்த்தஞ் செய்யும்.) }	க
உ	வெங்கடரமண தாஸருக்குச் சாஸ்திர } விசாரணை இல்லாமை. }	உ
கூ	கோயமுத்தூர்ப் பெருங்குறும்புப் புளி } யோரைக் கண்டரைப்பற்றியது. }	உச
ச	சித்தாந்தம் பூர்வபஞ்சமாதல்.	உசு
டு	சபாபதிகாவலரவர்களும், பிரமம் துண்டு } துண்டாய் அஹந்து விழுதலென்பதும் }	கூசு
சு	சிவன் எவ்வாறு பூரணர்?	சுக
ள	தந்திரத்தால் பிரமம் அறியப்படுமா?	கூசு

அத்வைதவுண்மை.

(அற்பவிசாரணை அநர்த்தம்செய்யும்.)

1894-ஆம் பிப்ரவரி-மீ 10-17-உ திராவிடமந்திரி யென்னும் பத்திரிகையில் “குண்டோதரசிவாசாரியா” எனப் பெயர்பூண்டவொருவர் சங்கராசாரியாரா வியற்றப்பட்ட “பாவ்ய இருதயம்” என்னும் நூலில் தோஷங்கூறப்புகுந்தார். பாவ்ய இருதயமென்பது ஓர் சிறந்த அத்வைதநூல். அது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நூலின் பொருள் குண்டோதரர்க்கு விளங்கவில்லை. குண்டோதரர் வேலையைக் குண்டோதரர் செய்யவேண்டுமேயன்றி அவர்க்கு குரிமையல்லாத சாஸ்திர விவகாரத்திற் புகுவது தகுதியன்று. தகுதியன்மையினான் வேதாகம புராண இதிகாசங்கட்கும் தேவாராதிகட்கும் மாறாகப்பேசி, அவைகளின் பொருளை அறியாது தூஷிப்பவரானார். நவரத்நகசிதமான கண்ணத்தி னருமைமேல் சிறுகுழந்தை யறியாதுபோல வேதசாஸ்திரக்கருத்துகளைக் குண்டோதரர் அறிந்திலர், மலைமலையாகக் குவிக்கப்பட்ட சோற்றை யெல்லாம் தின்றவிட்டு அம்மட்டும் பசியடங்காது சோறே சோறே வென்றுகூவாதெரியும்; ஆற்றுவெள்ளீனாயெல்லாம் குடிக்கவுந்தெரியும். இப்படிப்பட்ட குண்டோதரர் கையில் வேதசாஸ்திரார்த்தங்களைக் கொடுப்பது இளஞ்சிறுவர் கையில் மணிக்கண்ணத்தைக் கொடுப்பதுபோலாமென்க.

ஐ. பாஷிய இருதயத்தில் “போதாந்தமயராய் ஏகராய் அத்வைதராயுள்ள பரமான்மா வொருவருண்”டெனவும், அப்பரமான்மா “நித்தியன் நிர்விகற்பன் ஞானமயர்” எனவும் ஐ. பாஷிய இருதயஞ் சொல்லுகிறதாம். அப்படிச் சொல்லியிருப்பது குண்டோதரர்க்கு வெகுசந்தோஷம். இவ்வளவு சந்தோஷமும் இவ்வளவு துக்கமாகும்படி சங்கராசாரியார் இன்னுஞ் சில சொல்லிவிட்டார். அதுதான் குண்டோதரர்க்குச் சிக்கவொண்ணாவருத்தத்தை யுண்டாக்கிவிட்டது. குண்டோதரர்க்கு இவ்வளவு வருத்தமுண்டாகும்படி சங்கராசாரியார் சொல்ல வேண்டியதென்ன? குண்டோதரர் இன்னொருவன் சங்கராசாரியருக்குத் தெரியாதா? சங்கராசாரியார் அவ்வளவு தெரியாதவரா? சகல வேதசாஸ்திர புராணாதிகளையும் வாசித்தவராயிற்றே; மற்றப் பெண்போலக் குண்டோதரரையும் நினைத்துவிட்டாரா? பரமசிவனுக்கு மழை வெய்யில் படாதபடி குடைபிடிப்பவராயிற்றே! ஆலவட்டம் பிடிப்பவராயிற்றே! இன்னும் சுவாமியின் சமீபத்தினின்று பல பணிவிடைகள் செய்பவராயிற்றே! யானை விரோதம் பண்ணிக்கொண்டாலும் குண்டோதரரை விரோதம் பண்ணிக்கொள்ளலாமா? அப்படியே யெடுத்து விழுங்கி விடுவாரே! குண்டோதரரது மகிமையைத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் வாசித்திருக்கலாமே என்னின், எவ்வளவு மகிமையிருந்தாலும் சங்கராசாரியார் சொல்லிவிட்டாரே; சொல்லிவிட்டபிறகு யாதுசெய்யலாம்? இப்படிக்கதையை வளர்த்திக்கொண்டு போகிறீரேயன்றி அவர் சொன்னதைச் சொல்லவில்லையே. சங்கராசாரியாரும் நியாயமில்லாமல் ஏதோ சொல்லிவிட்டார் என்பதில் எங்க்கும் வியப்பாய்த்தானிருக்கிறது, அதைச் சீக்கிரத்திற் சொல்ல விடம் என்னின், இதோ சொல்லிவிடுகிறோம். ‘போதாந்தமயம்’

முதலிய விலக்கங்களைப் பெற்ற அந்தப்பரமான்மா என்னமாயிற்றென்றால் அதைச்சொல்ல வாயும் வரவில்லை, எழுதக் கையும் வரவில்லை, யாது செய்வேம்! ஆனாலும் மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு சொல்லுகிறோம். அஃது யாதெனின், “அவர் மாயையோடேகூடி ஈசுவரரானார்” என்பதாம். அப்படியா சங்கதி? சுத்தமான பரமாத்மமா அசுத்தமான மாயையோடுகூடி ஈசுவரனானாரென்றால் இது அசியாயமல்லவா? இதை யார் ஒப்புக்கொள்வார்கள்? அதனாலேதான் குண்டோதரர்க்கு ஆத்திரம் அதிகரித்தது இது யாருக்குத்தான் சகிக்கும்? சுத்தமுள்ள தன்யஜமானனை யசுத்தவானெனச் சொன்னால் அடியானுக்குச் சம்மதமாகுமா? குண்டோதரர் பத்தியில்லாத அடியாரல்லவே அதைக்கேட்டுச் சகிக்க.

இதற்க்க; கேட்டவர்களா சங்கதியை! சங்கராசாரியார் இதைவிடக் கோழமடங்கு அதிக அநியாயம் ஒன்று சொல்லவிட்டாராம். அது என்ன? அது என்ன? சற்றுச்சொல்லும். ஏது ஒன்றின்பேரி லொன்று விபரீதமாயிருக்கிறது! சங்கராசாரியார் ணரிலேயே குடியிருக்கவொட்டாமற் செய்வார்போலிருக்கிறதே என்னின், சொல்லிவிடுகிறோம், எமது பேரில் ஆயாசப்படக்கூடாது. அது அந்தப் பரமாத்மா அந்தக்கரணங்களோடு கூடி ஜீவனார்” என்னும் அநியாயந்தான். ஆ! ஆ!! ஆ!!! இதைக் கேட்க யாருக்குத்தான் சகிக்கும்! இதைக்கேட்கும்போதே நிரஜ்ஜீவராயப்போன யாம், ஜீவனோடிருந்து மற்றதையும் எப்படிக்கேட்கப்போகின்றோம்! இந்த அநியாயம் பொறுக்காமையின்றொன் குண்டோதரர்க்கு வயிற்றெரிச்சலுண்டாய்விட்டதுபோலும்! இந்த எரிச்சலுக்கு அக்காலத்து மலைமலையாய்ச் சோற்றைத்தின்றும் போதாது எழுந்த பசியெரிச்சலு மீடாகாதுபோலும்! அதனாலேதான் கேள்வியின்பேரில் கேள்விபோட ஆரம்பித்தார். குண்டோதரர்க்குச் சங்கராசாரியானாத் தூஷிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவரப்பாண கிடையாதென யாமே யுறுதிமொழி கூறுவோம். ஏனெனின் குண்டோதரரே “சங்கராசாரியானாத் தூஷிப்பதாக நினைக்கவேண்டாம்” என்று கூறுகின்றார். அதனாலேயே அவர் மகாசுத்தரென விளங்குகின்றது. ஆன லிப்படிப்பட்ட சித்தார்த்தத்தை அந்வைதிகள் தங்கள் வரையில் வைத்துக்கொள்ளாமல் அதைக்கொண்டு குண்டோதரரது மதஸ்தரைத் தாக்க வருகின்றனராம். அதுபற்றியே இவ்விஷயத்தைச்சட்டிக் குண்டோதரர் பேசுநேர்ந்ததாம். அதிலும் உபகாரமாகப் பேசுகின்றனராம். இதுவே குண்டோதரர் மிகவுபகாரியென்றுத் தெரிகின்றது.

இதன்பேரில் சங்கராசாரியார் இன்னொரு அநியாயமும் சொல்லுகிறார். அது யாதென்றாலோ “யாதொரு பரமாத்மா நூற்பூச்சிபோல் விசுவத்தைச்சிருட்டித்து அதற்குள் சீவனாய்வினாயாகின்றார்” என்பது. இதுவிஷயமாகக் குண்டோதரர் கூறும் ஆசங்கைககையுள் சங்கிரகம்செய்து சொல்லிவிடுவோம். பரமாத்மா ஜீவனாகிறபோது காலத்திரயத்தில்கட்டின்னல், கண்மத்திரயத்தில் கட்டின்னல், தேகத்திரயத்தில் சிக்குண்ணல், அவஸ்தாத்திரயத்தில் அலைப்புண்ணல், ஈஷணத்திரயத்தில் இழப்புண்ணல், தாபத்திரயத்திற் றுக்குண்ணல், புவனத்திரயத்தில் புக்குண்ணல், நால்வகையோனி எழுவகைத்தோற்றத் தென்பத்துகான்கு இலகூபேதமாய் அனந்தமுன்ற புல்லாய்ப் பூடாய்ப் பறவையாய்ப் பல்விலங்காய் எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்து செத்தத் திண்டாட நேர்தல் முதலிய அவஸ்தைகள் படுவனென்றும், இதென்ன தலைவதியென்றும், எத்தனையோ மங்களான முள்ள பிரமத்தின் தலைவிதி இப்படியுமுடியுமாவென்றும், இது பிரமத்தை பிடித்த

ஏழைநாட்டுச் சனியாவென்றும், இவ்வளவு மௌனமுள்ள பிரமத்துக்கு அளவிற்ற மங்களாகுணமும் வேண்டுமாவென்றும் இவ்வாறு இன்னும் பல பலவிதமாய்க் கைசலிக்க எழுதி, தமது அனுதாபத்தையெல்லாங்காட்டினார். எல்லாக்குணங்களும் கிறைந்த பரமசிவன், மாயாமோகத்தில் வீழ்ந்து ஈசர னாவதும் அவித்தையோடுகூடி ஜீவனாவதும் கூடுமா? இவ்வாறு சங்கராசாரி யார் சொன்னது தவறுதான். அதைக்கண்டிக்கக் குண்டோதரர் ஏற்பட்ட தும் கியூயந்தான். குண்டோதரர்க்குப் பரமசிவனிடத்தில் அதிக விசுவா சம் இருப்பதால் அவரை யில்விதமாய்ச் சங்கராசாரியார் சொன்னது சகிக்கா மல் இப்படி யெழுதினார்.

ஆனால் விதன்பேரில் எமக்குச் சில ஆசைக்கைகள் தோன்றுகின்றன. பரமசிவனால் அருளப்பட்ட வேதவேதாந்தங்களிலும் ஸ்மிருதி புராண இதி காசங்களிலும் ஆகமங்களிலும் தேவார திருவாசக திருவிசைப்பா திருமந்திர முதலியவைகளிலும் இவைகளை யாதாரமாகக்கொண்டெழுத்த மந்தைய நூல் களிலும் பரசிவனே ஈசரானவரும் ஜீவர்களாகவும் உலகமாகவும் ஆனானேச் சொல்லியிருக்கிறதே. இதற்கு யாதுசெய்வது? வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களி லிப்படியுஞ் சொல்லுமா? அப்படிச்சொல்வதுண்மையின் அதையெடுத்துக் காட்டவேண்டுமென்னின் காட்டுகின்றோம்.

யகர்வேதம் வராகோபநிஷத்.

சிவனே சகலமும்.

யகர்வேதம் ஸ்கந்தோபநிஷத்.

ஜீவனே சிவன், சிவனே ஜீவன்.

தூதாங்கிதை இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஒன்றுமாய்ப்பலவுமாகியுருவமாய்அருவுமாகித்
தொன்றுமாய்ப்புதிதுமாகித் தூரமாய்ச்சமீபமாகி
யின்றுமாயென்றுமாகியிருளமாயொளியுமாகி
நன்றுமாய்த்தீதுமாகியந்தரும்பொருளேபோற்றி. (கஉ)

ஷடீரமகிதை தைத்தீரீய உபநிடதம்.

பிரமன் முதல் தாபரமீரூப் பேசாநின்றவுலகமெலாம் பரவு மந்தப் பர சிவனே. (அ)

சுக்கிலயகர்வேதம் நிராலம்போபநிஷத்.

(உ) பிரமமே தன்னுடைய சக்தியாகிற பிரகிருதியினாலே (ஈசவரனென் கிற) பெயரை வகித்துஉலகங்களைச் சிருஷ்டித்து (அதினே) அந்தர்யாமியாய்ப் பிரவேசித்து.

(ஈ) ஈசவரனே ப்ரம்மாலிஷணு ருத்திரன் இத்திரன் முதலான நாம ரூபமாய் “நான் ஸ்தூலதேகமாயிருக்கிறேன்” என்றாரோபிதம் (தப்பிதமா ய்ச்சமத்திக்கொள்வது) செய்துகொள்ளுவதினாலே ஜீவனாகிறான்.

ஈசுரகிதை தந்துவநீஜம்.

அவனேபாசம் அவனேகட்டுண்டவனேகட்டுமிதிபதியும்அவனே பசுக் களாகின்றான். (உஉ)

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

காலமுங்கன் மந்தாநும்பரிபாகமானவாநே
ஞாலமுண்டாகநல்லகுணத்தினைக்கலந்துநிற்கும்
பாலதொன்றில்லாவிந்தச்சத்திமான்படைத்தற்காக
ஏலவேயெல்லாமாவோமென்றுகொண்டிசைந்துபார்த்தான். (௯௬)

வாயுசங்கிதை பரசிவப்பிரபாவ அந்தியாயம்.

நிற்பனநடப்பனயாவும்நேர்ந்திடில்
பொற்புறுசுண்டயவனுருவம்போலுமால். (௧)

இலிங்கபுராணம் பசுபதிபாச அந்தியாயம்.

பதியாகியுறைபலனே மாயையெனும்பாசத்தாற்பசுக்களாகி. (௫)

சூதசங்கிதை பஞ்சப்பிரமவிசாரம்.

பரமசிவன் மாயையினுலேயைப்பிரமவுருவானான். (௧௨)

ஐப்பரசிவசோநுபவிசாரம்.

மறைமுதல் தனக்கு நாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையெயினும், கறை
யறவினங்கும் மாயையினுலேகற்பிக்கப்பட்டன. (௧௬)

தீருமந்திரம்.

சிவன்றான் பலபல ஜீவனுமாகி.

மனுஸ்மிருதி பிருதவாக்கியம் தத்துவோபதேசம்.

எல்லாம்பிரமசோநுபமென்றறிந்திருக்கையால்.

தீருவாசகம்.

வானாகிமண்ணாகிவளியாகியொளியாகியுனாகியுயிராகி.

கூறும்நாவேமுதலாகக்கூறும்கரணமெல்லாம்.

தேறும்வகைநீனைகப்டும்நீதிமநன்மைமுழுதும்.

சந்தரமுத்தீசுவாமிகள்.

ஊனாயிரானாயுடலானாயுலகானாய்.

தீருநானசம்பந்தசுவாமிகள்.

குற்றநீ குணங்கள்நீ கூடலாலவாயிலாய்.

அப்பரிசுவாமிகள்.

இருநீலனாய்த்தீயாகிநீருமாகியியமானாய்.

ஆகமவாக்கியம்.

சிவஜீவோ ஜீவோசிவ சற்சீவோ கேவலசிவா.

சூதசங்கிதை பஞ்சப்பிரமவிசாரம்.

தந்துவினைச்சிருட்டிசெய்துசிலந்திமீட்டுங்கவருந்தன்மைபோலும்
உந்துதருவாகிகண்மண்டோற்றிமீட்டுத்தனிடையொடுக்கல்போலும்
நந்துமொளிப்பரசிவம்பேருலகமெலாம் சிருஷ்டிசெய்துநலக்கமீட்டும்
வந்துதனதுடத்தொடுங்கவொடுக்கிக்கொள்ளுநாயுமாதவத்தீர். (௧௭)

பிரமகிதை முட்டைகோபநிஷத்.

சிலந்தியுமிழ்ந்துவிழுங்குவதெப்படிதேகத்தே
மலந்தருகேசவுரோமமதெப்படியுண்ணிற்கே
பலந்தருமோடதியெப்படியப்படியீசன்பால்
அலர்ந்ததடங்கவெறுங்கனவொக்குமதாயுங்கால்.

(௫)

சிவஞானபோதம்.

அவையேதானையாயிருவினையின்.

(உ)

இந்தச் சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாச தேவார திருவாசக திருமந்திர சிவஞானபோத முதலிய நூற்பிரமாணங்களின்படி பிரமமான சிவனே சக ஜீவபரங்களா யானதாகச் சொல்லுகிறதே. இதற்கு என்னசெய்யலாம்? பரமசிவன் கூறிய வேதாகமசாஸ்திரங்களையும் அவைகளுக்கு மாற்றிற் சம்பந்தர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய ஆன்றோர் கூறியவைகளையும் அனுசரித்தன்றோ சங்கராசாரியருஞ் சொன்னார்? எவர் சொன்னாலுஞ் சொல்லட்டும். அவையாவும் அவ்வளவு பெரிதல்ல. பரமசிவனே சொல்லிவிட்டாரே. இதுதான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! பரமசிவன், தானே சகஜீவபரங்களாகி, ஜீவனுக்குரிய பிறப்பிறப்புகளுக்குட்பட்டு, பின்னர்க் கரும பத்தி யோக ஞானங்களால் முத்திபெற்றுப் பழையபடியே சிவனாய் விளங்குகை கூடுமா? இப்படியாக அவருக் கென்ன தலைவிதி? வேதாதிதூல்களே இவ்வாறு கூறியிருப்பதா விதில் ஏதோ சூதிருக்கிறது. இப்போதுள்ள வேதாதிகள் யாவும் சாக்ஷாத் பரமசிவனே வியற்றப்பட்டனவன்றுபோலும்! அவற்றையெல்லாம் யார் யாரோ எழுதிவிட்டுப் பரமசிவன் இயற்றிவிட்டதாய்ப் பொய்சொல்லிவிட்டார்கள் யோலும். அந்தவுளவையறியாது மனு, வியாசர் முதலியவர்களும், சம்பந்தர் முதலியவர்களும், சங்கராசாரியரும் ஏமாந்துபோனார்கள் போலும். இவர்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களும் அவைகளையெல்லாம் நம்பி மோசம் போனார்கள் போலும். ஷேவேதாதிகளெல்லா மிப்படியானால் உண்மையான வேதாதிகள்தான் எவையென்றாலோ அது எமக்குத்தெரியாது. அவைகள் இப்புவலுகில் வழங்கக்கூடாமே. கைலாயத்தில் வழங்குகின்றனபோலும். நமது குண்டோதரர் கைலாயத்திலிராநின்ற பரமசிவனுக்குக் குடைபிடிப்பவராகவின் கிட்டவிருந்து உண்மையான வேதாதிகளைக் கேட்டிருப்பார். அவற்றில் பரமாத்மா ஈச ஜீவ வுலகங்களாய் ஆனதெனச் சொல்லியிராதாக்கும். அதுபற்றியே குண்டோதரர்க்கு ஆகேதப் தலைமண்டைகொண்டெயிட்டதுபோலும். மனு, வியாசாதி ரிஷிகள், சம்பந்தர், சங்கராசாரியார் முதலிய ஆன்றோர், இப்புலியிலுள்ள வேதாதிகளை அனுசரித்து தூல்கள் எழுதிவிட்டார்கள் பாவம்! அவர்கள் பேரில் குற்றமில்லை. உண்மையான வேதாதிகளைக் கைலாயத்திலிருந்து கொண்டுவந்த குண்டோதரசிவாசாரிய சுவாமிகள், அவைகளை விராவில் அச்சிட்டு, இப்புலியி லெங்கும் பரவச் செய்வாரானால், பிறகு அவைகளைக் கைக்கொண்டு, இதற்கு முன்னிருந்த சகல வேதமுதலிய எல்லா நூல்களையும் நீராக்கிவிடுவார்கள். நீராக்கிப் பிறகு பழைய வேதசாஸ்திரங்களைக் கையாடி அதன்படி பேசுவார்களே யானால் அது குற்றமாகும். அவைகளை வெளிப்படுத்தாமல் குற்றங்கூறுவது குணமாகாது. குண்டோதரர், உள்ள வேதமுதலானவற்றை அனுசரித்துச் செய்த நூலில் குற்றத்தைக் கவனிக்கின்றாரேயன்றி, கைலாயத்திலிருந்து கொண்டுவந்த புது வேதமுதலியவற்றை எவர்க்குஞ் சொல்லாதிருக்கும் குற்றத்தைக் கவனித்தாரில்லை. அப்படிப்பட்ட வேதாதிகள் உலகில் பரவின பிறகு அதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

நிற்க; குண்டோதர சுவாமிகள் எடுத்துக் காட்டியவற்றுள் பரமாத்மா: ஆணர்தம், ஏகத்வம், அத்வவதம், நித்தியம், நிர்விகற்பம் முதலிய சபலக்ஷணங்களுள்ளதெனக் கூறியிருப்பதாய்ச் சொல்லுகின்றார். இப்படிப்பட்ட பரமாத்மா ஜீவர்களாய்த் துக்கப்படுதல், ஏகத்துவங்கெடுதல், பலகாதல், அநித்தியமாதல், லிகற்பப்படுதலாகி எதிர்மறைபான் அசபலக்ஷணங்களைப் பெறுதல் கூடுமா? சபலக்ஷணமாயிருப்ப துண்மையாயின் அசபலக்ஷணம் பெறுவது கூடாது! அசபலக்ஷணம் பெற்றதென்னின் சபலக்ஷணமானதென்று கூறுதல்கூடாது. வேதாதிகளும் பாஷ்ய இருதயமும் மேற்கூறியவாறு சபலக்ஷணமும் அசபலக்ஷணமும் கூறுமானால் அது குண்டோதரர்க்கு எப்படிப் பிடிக்கும்? குண்டோதரர் தருக்கநூல் படித்திருப்பார். அதனால் முன்பின் முரண்படுதல் அவர் புத்தியில் நன்றாய்ப் பட்டுவிட்டதுபோலும். அதனால் அது பிடிக்கவில்லை. சித்தலைச்சாத்த நாயனருக்குத் திருக்குறளைத் தவிர வேறுநூல்களைப்பார்க்க எவ்வளவு மனவருத்தயிருந்ததோ அவ்வளவு மனவருத்தம் குண்டோதரர்க்குப் பாஷிய இருதயத்தைப் பார்த்தவுடனே யுண்டாய்விட்டது.

வேதாதிகளையும் பாஷிய இருதயமும் ஒத்துப்போனாலும் பரமாத்மா வே மாயை அவித்தை வசப்பட்டு ஈசுவர ஜீவ ஜகங்களாய் அசுத்தப்படுவது கூடுமாவென்னின், இந்த ஆக்ஷேபம் வேதவேதாங்கங்களின் ஒரு பகுதியைத் தாமே பார்த்துவிட்டு அதனாலேயே அவைகளைக் கரைகண்டு விட்டார். மனப்பால் குடிப்பவர்க்கே யுண்டாமென்க. இப்படிப்பட்ட ஆக்ஷேபங்கட்குப் பலவகையாய்ச் சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை, அத்வைததூஷணபரி காரங்களில் விரிவாய்ச் சமாதானம் வந்திருக்கின்றமையால், அவைகளைவாசித்துப்பார்த்துச் சமாதானப்படுவாராக. “அப்பத்தை யெப்படிச் சுட்டார்? அதில் தித்திப்பை யெப்படி இழைத்தார்” என்றபடி குண்டோதரர்க்கு ஆக்ஷேபம் தோன்றிற்றுப்போலும். அவர்க்கு இங்குள்ள வேதசாஸ்திரங்கள் பொய்யென்று தோன்றியிருக்கின்றன. அதனால் அவைகளைப் படிக்கக் கூடாதென்ற விரதத்தைக் கொண்டிருக்கின்றார். கைலாயத்தி துண்மையான வேதாதிகள் இருப்பதாய்ச் கண்டுஅவற்றைப் படித்திருப்பதால் இவற்றி லுள்ளவைகள் அவர் புத்திக்குச் சரிப்படவில்லை. இப்படியிருக்கும்கால் பாஷிய இருதயம் எப்படியோ அவர் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. அதைப் பார் கவும் ஆக்ஷேபத்தின்மேல் ஆக்ஷேபமாய்த் தோன்றிவிட்டது. மேலும் அவர் இப்பூவுலகில் இப்போதுதான் வந்திருப்பார். இதற்குமுன் சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை முதலியவற்றில் பரமாத்மா சக ஜீவ பரங்களாயும் அல்லவாயிருக்கும் நிலையைப் பற்றியும், எல்லாமாதல் உண்மையன்று, பேரவியெ ன்பதைப்பற்றியும், எல்லாமாங்காலத்தும் அது சுத்தம் சுத்தமேயென்பதைப் பற்றியும், அதற்கு அசுத்தமென்பது கிடையவே கிடையாது என்பதைப் பற்றியும், குண்டோதரரது பக்ஷத்தரணத் தலை யெடுக்கவொட்டாது நியாய வாத்தகால் தும்சூசெய்ததைப்பற்றியும் எழுதியிருப்பதைக் குண்டோதரர் பார்த்திருக்கமாட்டார். ஷ. விஷயமாய் வாதம் நடந்தகாலத்தில் குண்டோ தரர் கைலாயத்தில் பரமசிவனுக்குக் குடைபிடித்துக்கொண்டிருப்பார். அத னால் குண்டோதரர்க்குப் பூலோகத்தில் நடந்த உண்மைவிஷயம் தெரிய வில்லை. தெரியாமைவினால் அவருக்கு மனக்கலக்கமுண்டாயிற்று.

இவ்வுலகத்துக்குப் புதிதாய் வந்த குண்டோதர சுவாமிகள் இன்னொரு அதிசயம் கொண்டுவந்திருக்கிறார். பாஷிய இருதயம் 3-வது அத்தியாசாரோபப் பிரகரணத்தில் “பிரமத்தைத்தவிர வேறே வஸ்து இல்லை, பிரமமாத்மி

மிருந்தது. பிரமம் நிஷ்பிரபஞ்சமாக வெருகாலமிருந்தது. சிருஷ்டி காலம் வந்தமட்டிற்குநே பாப்பிரமத்திலே மாயையுண்டாயிற்று” எனக் கூறுவதாய் வரைந்தனர். இவ்விஷயத்தில் குண்டோதரகவாயிகள் கவனிக்காது விட்டமைபற்றிச் சிறிதுபேசலாம். பிரமத்தைத்தவிர வேறு பொருளில்லாதபோது, பிரமம் ஈகரனுவதும் ஜிஹ்வனுவதும் உலகமானதாய்ச் சபடிக்கூடும்? இந்தவிஷயம் குண்டோதரகவாயிகளுக்கு ஏன் புலப்படவில்லை? புலப்பட்டிருக்குமாயில் அவருக்கு ஆகேஷபந்தோன்றாதே. சங்கராசாரியார் பிரமத்தைத்தவிர மற்றவைகள் பொய்யென்று சொன்னதாயிலே சொல்லுகிறார். இதை முதலில் கவனியாது பொருளாய்க்கொண்டு ஆகேஷபித்தவிட்டார். அதுபற்றியே உபக்கிரம வுபசங்கரங்களை யுணராது ஆகேஷபித்கப் படாதென்று ஆனாரோர் கூறுவது. பிரமத்தையன்றி மற்றப்பொருள்கள் யாவும் யில்லையென்று கூறுவது சுருதியாதிகளின் சம்மதமா? சங்கராசாரியர் சொந்தக் கருத்தார் என்பதைப்பற்றி ஆராயில் அது சுருதியாதிகளின் சம்மதமென அடியில் காண்பிக்கும் பிரமாணத்தாலியலாம்.

யசுர்வேதம் சர்வசாரோபநிஷத்.

மித்தை எது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரம்மத்தி லாரோபிப்பது.

சுக்கில யசுர்வேதம் நீராலம்போபநிஷத்.

பிரமம் சத்தியம்; ஜகத் பொய்.

குதசங்கிதை பஞ்சாக்ஷரமநீநாம்.

பரமசிவ சொரூபத்திற் கன்னியமா யுள்ளவெல்லாம் மித்தையாவதி னுலே.

(க)

இன்னு மற்றப்பிரமாணங்களை வேதாந்தசங்கை நிலாரணத்திற் காண்க. இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்களினுலே சங்கராசாரியர் அயிப்பிராயம் வேதாதிகளின் சம்மதமாமென விளங்குகின்றது. இதனுலே சங்கராசாரியர் தாமாகச் சொல்லவில்லை. தற்காலத்திலுள்ள வேதாதிகளின் பொருளை அனுசரித்தே ‘சொன்னாரென ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனமாகச் சங்கராசாரியாரை வினாகத் துஷிப்பதில் யாதுபயன்? சங்கராசாரியாரைத் துஷிப்பது லும் இப்போதுள்ள வேதாதிகளையும் அவற்றி னுசிரியர்களையும் துஷிப்பது நலமாகும்.

சங்கராசாரியார், ஒரு இடத்தில் பரமாத்மா ஏகன், அத்வைதன், நிர்ம்மன், எனச் சுபலக்ஷணங்களைச் சொல்லுகின்றார். மற்றொரு இடத்தில் மாயையாதிகளோடு கூடி ஈசுவரன், ஜீவன், உலகமானதாய்ச் சொல்லுகிறார். பின்னொரு இடத்திலோ மாயை, ஈசுவரன், ஜீவன், உலகு இவர்களைப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றார். இத்துடன் பரமாத்மா பரிபூரணனென்றும் சொல்லுகின்றார். இவ்வாறு தாமாகச் சொல்லவில்லையென்பதற்கு வேதாதிப் பிரமாணங்கள் அடிக்கடி இப்பிரமவித்தையில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் பரமாத்மா சுபலக்ஷண முள்ளவரெனச் சொல்வதை அங்கீகரிக்கின்றதா? மாயை வசப்பட்டு ஈசுவரன் ஜீவன் உலகமாய் அசுபலக்ஷணத்தைப் பெற்றானென்பதை யங்கீகரிக்கின்றதா? மாயை, ஈசுவரன், ஜீவன், உலகு பொய், பரமாத்மாவொன்றே மெய்யென்று சொல்வதை அங்கீகரிக்கின்றதா? தேனும் ஒரு பக்ஷமாய்ச்சொல்லாமல் பல பக்ஷமாய்ச்சொல்வதால் எதை அங்கீகரித்து எதைத்தள்ளுகிறது? இந்த ஆகேஷமென்னுங் கரட்டோணன் குண்டோதரர் உள்ளத்திற் புகுந்து வாட்டுகிறது. என்செய்வார்? உண்மை

யில் சங்கராசாரியாராத் தூஷிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவர்க்கு இல்லவே யில்லை. வேதசாஸ்திரங்களைத் தூஷிக்கவேண்டுமென்கிறதே அவருட்கருத்து. அதைப் பச்சையாய்ச் சொல்லிவிட்டால் தடி யெடுத்துக்கொள்வாரென்று பறந்து சங்கராசாரியராவியற்றப்பட்ட பாவ்ய இருதயத்தின்மேல் வைத்துப் பாய்ந்தார். உண்மையில் இப்போதுள்ள வேதாசிரம நூல்களையெல்லாம் தள்ளிவிட்டு, கைலாயத்திலிருந்து கொண்டுவந்தவைகளை யிப்பூலோகத்திற் பரப்பவேண்டுமென்கிற நல்லெண்ணம் குண்டோதரர் உள்ளத்திற் குடி கொண்டிருக்கிறது. அப்படிச் செய்வது நல்லதேயானாலும் அவை வெளிப்பட்டுப் பிரமாணமாகிறவரையில் இப்போதுள்ள நூல்களைத்தானே பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டியது. அப்படிக் கொள்ளும்போது பாவ்ய இருதயம் குற்றமுள்ளதன்றே; குணமுள்ளதுதானே. எங்ஙனமாயினும் இப்போதுள்ள வேதாதிகளின்படி பரமான்மாவான சிவன்: ஜீவனாகித் துன்பமடைதல் கூடுமோவென்னின், இது முன்பின் தெரியாமை! உபநிஷத், ஞானபாகமாயுள்ள புராணங்கள், கீதைகள் முதலியவற்றை யாதியோடந்தமாய் வசதித்துப்பார்த்தால் அதனுண்மைப்பொருள் விளங்கி அவ்வாசேஷமும் பறந்துபோம். அவைகளைப்பார்க்கமுடியாவிடில் சங்கராசாரியார் அவ்தாரமகிமை, அத்வைததூஷணபரிகாரம் முதலிய நூல்களைப்பார்த்தால் வினிது விளங்கும். அவ்வளவுதூரமும் போகவேண்டாம். ஷே. பாவ்ய இருதயத்திலேயே விளங்கும். அதிலும் அவர்காண்பித்த வசனங்களிலேயே விளங்குகின்றது. எங்ஙனமெனின் பரமாத்மா ஞானமயரென்றும், ஏகரென்றும், அத்வைதரென்றும், நித்தியரென்றும், நிரம்மலனென்றுஞ் சொல்வதால் அவர்க்குயாதொருதோஷமு முண்டாக நிமித்தமில்லை. பரமாத்மாவைத்தவிர வேறுபொரு ளில்லையென்றுஞ் சொல்வதால் மற்றவைகள் பொய்யாகின்றன. பொய்யாகிறபோது யதார்த்தமான பரமாத்மாவாக்கு யாதொரு தோஷமு முண்டாக நிமித்தமில்லை. கயிறு, பாம்பாயிற்று, கானல் நீராயிற்று, கட்டை கள்ளையிற்று, மனஞ் சொப்பனவுலக ஜீவர்களாயிற்று என்னின் கயிறு கானல் கட்டை மனம் இவைகளுக்குத் தோஷமென்ன? “இறங்கும்போதே நீச்சு” என்றபடி வேதாந்தநூலைக் கையிலெடுக்கிறபோதே ஆக்ஷேபமானால் அதன் உபக்கிரம வுபசங்காரத்தை யெங்ஙன மறியப்போகிறார்? ஆரம்பத்தில் படிக்கும் நானாஜீவவாதக் கட்டளையிலேயே ஈசுரன் ஜீவ ஜகத்துகள் தோன்றுதற்கு மூலகாரணமான மூலப்பிரகிருதி கயிற்றிற்பாம்பெனச் சொல்வதை இவர் சற்றுக் கவனித்துப்பார்க்கட்டும்.

பிரமகீதை கேடுபாதிதம்,

எப்பொருளுமாயை யினுலெனச்சிலவரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமன்றையொழியவேறொருமாயையுமில்லை
யொப்பரியபரனொழியவொருமாயையுண்டாகில்
அப்பரமன்றன்பெருமைக்கதுநேரேயழிவன்றோ.

(உஎ)

சூதசங்கிதை காலஅளவை.

நீள ஆன்மாவின் மையமறைத்துநிறவினல்தமமென்றும்
வாளவிரவீத்தையென்னும் ஞானத்தைமறைத்தலின் அவித்தையேயென்றும்
கோளுறஞ்ஞானகாரணமாகிக்குலவலின்மோகமேயென்றும்
ஆளுறுத்தவிலக்கணமாகியமைதவினல் அசத்தென்றும்.

(ரு)

இச்செய்யுள்களினாலும்மாயை பொய்யென்று விளங்கவில்லையா? மாயையே பொய்யாகும்போது அதிற் றேன்றிய ஈச ஜீவ பரங்கள் பொய்யென்பதற்கு யாது தடை? அதுபற்றியே

இலங்கபுராணம் தீயானவிதி.

விரிந்தபூதங்களுள்ளோடு விளம்பிந்நியங்கள் தத்தவங்கள்
திருந்தாஅகங்காரத்தினோடு செறிமுக்குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்த மாயைசுவணிகைபொய்யாய்மாமேபொய்யின் நி
யிருந்தெவ்விடத்தும்நிலைபெறுவோம் அதனால்தானுவெனவினசப்பார். (நக)

எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்க. பரமான்மா சத்தாகவும், மாயையும்
அதினிறீரூன்றிய ஈசஜீவாதிகள் அசத்தாகவும் வேதாதிகளில்கூறியிருப்பதை
யறியாது பரமாத்மாவுள் சத்து, மாயையாதிகளுள் சத்தெனக்கொண்டு, பர
மாத்மா ஜீவர்களாய்த் துன்புறுதல் கூடுமோவென்கிறார்.

குண்டோதரர்க்கு இன்னொருபுதுமை தோன்றியிருக்கின்றது. குண்
டோதரரோ இவ்வுலகிற்கு ஓர் புதுமையான ஆள். அப்படிப்பட்ட புதிய ஆள்
டத்திலிருந்துண்டாகிய வாக்கியங்களும் புதுமையாகத்தானேயிருக்கும். இவ்
விலையத்திலும் இங்குள்ள பழைய வேதாதிகளை யொத்துக்கொள்ளாதவராய்ப்
பேசுகிறார். இதனாலும் புது வேதாதிகளை அனுசரித்துப் பூர்வீகதார்களை
யிழைக்கின்றதாய்த் தெரிகின்றது. அவர் கொண்டுவந்திருக்கும். மற்றொரு
நவீன ஆக்கோபமாவது: “முன்னே மாயை அனாதியெனக்கூறி ஈண்டுப் பிர
மத்தினின்றும் ஓர் காலத்தில் மாயை உண்டாயிற்று என்று முன்னொடுபின்
முரண்க்கூறியது. இவ்விரண்டனுள் எதை யுண்மையெனக்கொள்வது” என்
பது. குண்டோதரர்க்குக் கள்ளம் கபடு தெரியா. அவர் தம்மைச் சாஸ்திரத்
திற்புலியென மதித்திருக்கிறார். மிகப் புத்தி துட்பமுள்ளவர்க்கு ஆகாரம்
அதிகம் ஏற்காது. இக்குண்டோதரரோ மலைபோன்ற சோற்றைத்தின்றும்
இன்னும் பசி பசியென வோலமிட்டவர். இப்படிப்பட்ட பெருந்திண்டிக்
காரர்க்குப் புத்திக் கூர்மை யெப்படிவரும்? அப்படியிருந்தும் தம்மை மகா
புத்திக்கூர்மையுடையாரென மதித்துவிட்டார். அன்று தடாத்கைப் பிராட்டி.
யார் திருக்கல்லியாணத்தில் மலைபோன்ற சோற்றைத்தின்ற சங்கத்தியை
மறந்தனரோ யாதோ அறியோம், இப்படிப்பட்டவர் ஊனை யொழித்துச்
சதா தவஞ்செய்யும் மகா ரிஷிமணிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அத்தைதத்தை
மறுக்கவருவது வியப்பினும் வியப்பே! குண்டோதரர் அபிப்பிராயப்படி
எது அநாதியோ, அது உண்டாயிற்றெனச் சொல்லப்படாதுபோலும்! இத்
னால் குண்டோதரரது புத்திக் கூர்மை வெளிப்பட்டிவிட்டது. குண்டோதரர்
பகைத்திலும் ஜீவர்கள் அநாதிதான். அந்த-ஜீவர்கள் இலயகாலத்தில் மாயையி
லொடுங்கிச் சிருட்டிகாலத்தில் வெளிப்படவில்லையா? அவ்வாறே சொற்பொ
ருட்பிரபஞ்சம் மாயையிலொடுங்கி வெளிப்படவில்லையா? அநாதியானவேதம்
பரமசிவனிடத்தி் லொடுங்கி வெளிப்படவில்லையா? துரியசிவனிடத்தினின்
றுந் தோன்றிய தக்ஷணமூர்த்தி முதலிய மூர்த்தங்கள் அநாதியென்று ஒப்பா
விடல் வேறு கதியென்ன? அப்படிப்பட்ட மூர்த்தங்கள் ஒரு காலத்திற்
ரேன்றவில்லையா? ஆதியென்பதுகொண்டு அநாதியென்று சொல்லப்படா
தோ? குண்டோதரர்க்குத் தமது சித்தாந்தமூர் தெரியாது; பிறர் சித்தாந்த
மூர் தெரியாது, ஞானதூ லாராய்ச்சிசெய்தவருமன்று. நகல்செய்து ஒப்பிப்
பவர், குண்டோதரர் உலக புத்தியுடையவரா யிருப்பதால் உலகப்பொரு
ளில் வைத்தே அநாதி ஆதியென்பவைகளைக் காட்டுவாம்.

மண்ணினின்றுண்டான் கடம் இல்லாதிருந்தண்டாயிற்று? இருந்தன்
டாயிற்று? இல்லாதிருந்தண்டாயிற்றெனின் இல்லாதிருப்ப தொருபோது
முண்டாகாது. இல்லாதிருப்பதுண்டாமேல் மண்ணினின்றும் ஆடையும் வர
வேண்டும். தூவினின்றும் கடமு முண்டாகவேண்டும். உண்டாகாமையின்

இருந்தே யுண்டாயிற்றென்று சொல்லவேண்டும். இருந்ததுண்டாயிற்றென்று சொல்லும்போது உண்டானதென்பது ஆதியாயினும் இருந்ததும் ஆதியாமோ? அதுபோல மாயையானது ஒருகாலத்தில் பிரமத்தினின்றும் வெளிப்படுவது காரணமாக ஆகியென்று சொல்லப்படும் இரந்துவந்ததென்று சொல்லப்படும் காரணத்தினாலே அநாதியென்று சொல்வது குற்றமன்றே. பிரமத்தின் கணுள்ள மாயை ஓர்வித சத்தி. அது முன் இல்லாமற் போதலன்று. ஆதலால் அநாதியேயாம். மண்ணி லிருக்குங் கட்சத்தி, கடம் வளைதற்குமுன் மண்ணிலடங்கியிருந்து, கடம் வளையும்போது வெளிப்படுகின்றது. வெளிப்படுதல்பற்றி ஆகியென்று சொல்லப்படுமேனும் ஆகியென்று சொல்லுங்காரணத்தால் அநாதியென்று சொல்லப்படாதே? அடங்கிய சத்தி திரிதலே கடம். அந்தத் திரிதலே கடியம். காரணத்தினின்றே காரிய முண்டாக வேண்டிவது. காரியத்திற்கு ஆகிசொல்லலாமே யன்றிக் காரணத்திற்கும் ஆகிசொல்லவேண்டுமா? காரணத்திற்கும் ஆகிசொல்லின் அது காரணமாகாது. எது தோன்றுகிறதோ அது காரியமேயாகும். அதுபற்றியே காரியத்திற்கு லக்ஷணம் முன்னின்மைக்கு எதிர்மறை யென்றனர் தருக்கர். இப்படிப்பட்ட ஆகேதபங்கள் பல விருப்பதினால் மாயை அநாதியும் அதன் வெளிப்படுதல் ஆகியுமாமென்க.

கூர்மபுராணம் திருக்கலியாணம்.

ஆங்கவளைப்பிரியாத மாயையும் மற்றவன்போல் அநாதியாகும். (க0)

சர்வசாரோபநிஷத்.

அந்த மாயையானவள் அநாதி.

ருதசங்கிதை சாதீவரலாறு.

உயிரொலர்ந்தமதுண்மையையறிபாமலுறுமறைப்பநாதிமேயுள்ள செயிரினாலுடனானுமபிமானஞ்சேர்ந்ததிப்பந்தஅஞ்ஞானம். (ஙஅ)

இவ்விரண்டு செய்யுள்களினால் மாயை அநாதியென்று சொல்லற்பாலது.

ஷ. வேதார்த்தம்.

- மாயைதன்மறைப்பிற்சிலர்மருவிமௌவுத்தோற்றான் தூயநற்கருமமோங்கத்தோன்றிடுஞ்சிவஞானத்தால் பாயஅம்மாயைநீங்கும்பகர்த்தஅம்மாயையெங்கு மாயைசைதன்னியத்தினிடமுண்டாகியதுமாதோ. (ரு)

ஷ. பிரமமீழன்றோர் தில்லையிளேற்று ஞானம்பெற்றது.

அவ்வீசாரம்உண்மையினுளார்தமைமறையாது வெளவுநீர்மைகொள்பிரையசுரலத்தம்மாயை செவ்வீதாகிய நம்பிடத்தொடுங்கிடும்.

(எஎ)

யகர்வேதம் கைவல்லியோபநிஷத்.

மாயைக்கு உற்பத்திகாரணராயும்.

இலங்கபுராணம் தேவிமாலைநூட்டினது.

உலகெலாம்படைத்துமாயையுமியற்றியொழிவறஅழித்திடுமுதலே(உச)
ஆதிமாயையாமிவடன். (உச)

இச்செய்யுள்களினால் மாயை சிவனிடத்தினின்றும் உண்டாய்தென்றும் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும் ஆகியென்றும் அறிக.

வாயுசங்கிதை சந்தியாதி யவ்வியத்தாந்தம்.

ஆதியாய சிவனுழையிற்சத்தியுண்டாம் அதன்பின்னர், ஒதமாயையுண்டாம் மற்றதன்பின்னுரைக்கும் அவ்வியத்தந், தீதின்றாகத்தோன்றமால். (உ)

இச்செய்யுளில் சிவனிடத்துல் மாயையொடுங்கு மென்றதனால் எதுகுறிங்குகிறதோ அது ஒருகாலத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டியதேயாம். இதனால் மாயை அநாதியாயிருந்தே தோன்றலாமென்றும் அது பழையமையான சுருதியுக்கி யனுபவ சம்மதமென்றும் நிதர்சனமானமை காண்க. இந்த விஷயம் இப்போது குண்டோதரர் கைலாயத்திலிருந்து கொண்டுவந்திருக்கும் சுருதியாதிகளுக்கு விரோதமாயினும் சங்கராசாரியார் பழமையான சுருதியாதிகளையறுசரித்தே பாஷிய விருதயஞ் செய்திருக்கின்றமையின் அதுவரையில் அது குற்றமன்றென்க.

இதன்பேரில் ‘மாயை தானேயுண்டாயிற்று? பிரமமேயுண்டாக்கிற்று? ஏன் ஆயிற்று? ஏன் ஆக்கிற்று?’ என்கிறார். இதற்குச் சிவனாலே யுண்டாயிற்று, ஜீவர்கணிமித்தம் உண்டாக்கப்பட்டதென விடை கொடுக்கின்றோம்.

“அல்லது உம் ஆக்கத்திற்கு முதல் துணை நிமித்தமென்னு முக்காரணங்கள் வேண்டப்படும்ன்றே. அவை யாவை? காரணகாரியங்கள் தம்முள்விசாதீயமாதல் யாங்ஙனம்? பொன்காரணமும் பூஷணங்காரியமும் மண்ணும் பருத்தியுங் காரணமும் குடபடங்கள் காரியமுமாதல்கண்டாம். அவைதம்முட்டன்மை திரியாது சுஜாதீயமாயிருத்தலுங் கண்டாம். இங்ஙனாக அனந்தகல்யாணகுணசொருப பிரம சைதன்னியத்தினின்று அசேதனமாயை காரியப்படுத்தல் யாங்ஙனம்” என்கிறார்.

இதற்கு அடிக்கழிப் பதில் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. கடைசியாக வந்த “அத்வைததுஷணபரிகாரம்” சமுத்திரம்போல் விடைகூறியிருக்கின்றது. அதைப் பூர்வபகுஞ்செய்து மேலே ஆகேஷித்தால் விடைசொல்லப்படும்.

“மாயை அநாதியுமன்று, ஆதியுமன்று, உன்பொருளுமன்று, இல்பொருளுமன்று, (இத்தன்மைத்தென்றறியவாராத) ஓர் பொருளுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் யாது?” என்கிறார். மாயை அநாதியுந்தான், ஆதியீந்தானென மேலே காட்டிவிட்டோம். அநிர்வசனீயவிஷயமாக “வேதாந்தசங்கை நிராகரண புத்தகத்தில் 6-வது பக்கமுதல் 40-வது பக்கம்வரையில் வாசித்துப் பார்க்க. அது உலகி லெந்தப்பொருளும் அநிர்வசனீயந்தானென நிலைநாட்டியிருக்கிறது; அங்ஙனமல்லப்பொரு ளில்லவேயில்லையென்றும் கூறியிருக்கின்றது.

மாயை யின்னதன்மைத்தென் றறியவாராதென்பதற்குப் பிரமாணங் காட்டுகின்றோம்.

ஈசுவரகீதை பிரபஞ்சம்.

அகில சகமாக அறிவருமென்மாயை.

(2)

சை மாயாவிகாரம்.

யாதொன்றொருவராலேனும் அறியப்படாத இயல்புாம் என் ஆதிமுடிவின்றியசத்திமாயையதனாலே.

(க)

நினைத்திடப்படாத அவ்வியத்தமாகி நிற்பனன்.

(எ)

இதற்கு யுத்தி அனுபவம் வேண்டுமானால் ப்ரம்மவீத்யா 6-வது புத்தகம் 11-வது சஞ்சிகையில் சோமசுந்தரநாயகரை மறுத்து, அவரே மாயாவாதி யென் றெழுதிய விஷயத்திற் பரக்கக்காணலாம்.

‘ஓர்.இந்த’ என்பவர், உலகு பொய்யென்று சுருதி முதலிய பதினான்கு விதவாதங்களும் யுத்தி அனுபவங்களாலும் தாபித்து, அவைகளுக்கு மாறில் லாமல் சிவாகீமமுழுவான சிவஞானபோதமும் அவ்வாறு கூறுகின்றதென்ப தற்குச் சாஸ்திரபாச “யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகவின்” என்னுஞ் சூத் திரத்தைக் காண்பித்தார். அதை மறுக்க இடமின்றி, ஷை சிவஞானபோதத் தின் வேதாதிக்களுக்கு விரோதமான துவீதவுரையைப் படித்து, அவ்விரோத வுரைபைச்செய்தவரைத் தூக்கித் தூக்கிப்பேசி, அத்துடனே அத்வைதிகளைத் தூஷிப்பினார். சூண்டோதார் துவீதவுரையைப் படித்தால் அத்வைதி களுக்கு வேதபாஷியகர்த்தாவான வித்தியாரணியசுவாமிக ளியற்றிய சிவ ஞானபோத அத்வைதவுரையைப் படிக்கத் தெரியும். வேதாந்தகுத்திரத்த க்கு அவரவர் மதஸ்தர் அவரவர்க்குச் சாதகமாக வுரைசெய்திருக்கின்றனர். வாதகாலத்தில் தங்கடங்களுரையைப் பிரமானமாகவெடுத்துக்காட்டி வாதஞ் செய்யும் புத்திசாலிக ளெவரேனுமுள்ளரோ? இவ்விஷத்திலும் குண்டோதாத் தன்மையை மறவாது காட்டினாரே. வாதவிலக்கணக் தெரிந்தவ ரிருக்கு மூரி லுங் குடியிருந்தறியாத குண்டோதாரிடத்து வாதஞ்செய்து வெற்றியெற்றா லென்? தோல்விபெற்றாலென்? இரண்டுக் தோல்வியேயாம்.

குண்டோதாசிவாசாரியார் “வேதாந்திகள் அசத்து, சூனிபம் என்னுஞ் சொற்களுக்கு இவ் பொருளென்றே பொருள் கொள்வர். சற்காரிய வாத மாகிய எமது சைவசித்தாந்தம் அங்ஙனம் பொருள்கொள்ள இடந்தராத” என்றார். என்றதனால் அசத்தென்பதற்கும் சூனியம் என்பதற்கும் உள்ள தென்று கொள்ளவேண்டியதாகின்றது. இது மிகப் புத்திசாலித்தனம்! அங் னனமேல் அசத்தியம் பேசுகிறென்றால் மெய்பேசுகிறென்றும் சத்தியம் பேசுகிறென்றால் பொய் பேசுகிறென்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டிய துபோலும். எல்லாம் சூனிபமாய்ப் போய்விட்டனவென்னில் எல்லாம் உள்ளனவாய்விட்டனவென்று பொருள்? அசத்தியம் சூனியம் என்பதற்குப் பொருள் பொய் பாழ் எனச் சிறுவரும் உணர்ந்திருக்கவும் நிகண்டு அகராதி களில் அவ்வாறு கூறவும் உலக அனுபவமும் அங்ஙனமாகவும் குண்டோதார் இவ்வளவுக்கும் மாறான பொருள் கூறுவது வியப்பினும் வியப்பே! ஜப்பான் சேசத்தார் போவென்று நம்மிடமிருந்து கையைக் காட்டுவதுபோல் காண் பித்தால் வாவென்றும், வாவென்று காட்டுவதற்குப் போவென்றும் பொருள் கொள்ளுகின்றார்களாம். அதுபோல நமது குண்டோதார் பகூத்தார் சத்தி யத்துக்குப் பொய்யென்றும், அசத்தியத்துக்கு மெய்யென்றும், சூனியத்துக்கு உள்ளதென்றும், உள்ளதற்குச் சூனியமென்றும் பொருள்கொள்ளுகின்றார்களாம். இது மிக அதிகசயம்! குண்டோதாரசுவாமிகளைச் சத்தியவாதியென்றால் பொய்யரென்று தூஷித்ததாய்க் கோரிப்பார்போலும். நாம் அவரைச் சத் தியவாதி யென்கிறோம். அவர், பொய்யரென்றுசொன்னதாய் எமதுபேரில் வழக்கெடுக்கட்டும். கோர்ட்டில் தீர்மானமாகிறபடி சிவஞானபோதத்துக்கு உறாசெய்வோம். அசத்தியத்துக்குப் பொய்யெனத் தீர்மானமானால் சிவ ஞானபோதத்துக்கு அத்வைதபாஷியமே சரியென்றும் மெய்யெனத் தீர்மான மானால் துவீதபாஷியமே சரியென்றும் கொள்வோம். குண்டோதாரைக் கோர்ட்டில் நிறுத்திவைத்து, ஒருவனைக்காண்பித்து, “இவன்சத்தியவாதியா? அசத்தியவாதியா?” எனக்கேட்கின், பொய்யனைச் சத்தியவாதி யென்றும், மெய்யனை அசத்தியவாதியென்றுஞ் சொல்வார்போலும்!

“யாவையுஞ்ஞனியஞ்சத்தெதிராகலின்
சத்தேயறியாது அசத்திலது அறியாது”

என்னுஞ்ஞத்திரத்தில் அசத்துக்குண்மையென்பாரானால் ஐடி ருத்திரத்
தில் சிவன் சத்தென்பதற்குச் சிவன்பொய்யன்றல்லவோ சொல்லவேண்டும்?
அசத்தென்பதற்குப் பொய்யல்ல வென்றும் ஞனிய மென்பதற்கு உண்மை
யென்றும் பொருள் செய்வாரானால்

குதகங்கிதை யுணத்தாப்போருள்.

சொற்றசத்தைக்கு அயல்யாவுஞ்ஞனியமாகையினாலும். (க)

பிரமகீதை சாத்தோக்கிய உபநிடதம்.

அசத்தாயமலமுமைந்தனியாவையுமாக்குமன்றே. (கக)

இவ்வகையாகச் சொல்லும் ஆயிரக்கணக்கான பிரமாணங்களுக்குவிரோத
மாகே. இவ்வாறு சுருதிமுதலிய பதினான்குவித்தைகளை எல்லாம் சத்தென்
பதற்குள்ளதென்றும், அசத்து ஞனியமென்பதற்குப் பொய்யென்றும், பாழெ
ன்றும் பொருள்விளக்கமாயிருப்பதாலும் உலகவழக்கிலும் பலசெய்யுள்களி
லும் நிகண்டு அகராதிகளிலும் இதுவே பொருளாயிருப்பதாலும் இதர தேச
இதரபாஷை இதரமதங்களிலும் வியாபாரஸ்தானங்களிலும் பத்திரங்களிலும்
நியாயஸ்தலங்களிலும் இவ்வாதே பொருள்கொள்வதாலும் அகரத்திற்கு அன்
மைப்பொருள் கொள்வதினாலேநேரிடும் அனேக தோஷங்களைக்காட்டி ப்ரம்ம
வீத்யா பத்திராதிபர் “அத்வைதவீசாரம்” எனப் பெயரிட்ட அனேக பத்தி
ரிகைகளில் எழுதியிருப்பதாலும் நெருப்பின்கண் எப்படி ஈ மொய்க்காதோ
அப்படியே அதன்கண் எத்தத் துவைதிகளும் நெருங்காமையாலும் இவ்வள
வுக்கும் மாறுகச் செய்யும் குண்டோதரர் வாதம் குணயில்லாது பேரயிற்
றென்க. உலகு பொய்யென்பதற்கு வேதாந்தசங்கைவிவரணத்தில் அள
வற்ற பிரமாணங்களை அத்வைதசித்தாந்தி யெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றமை
யால் இவ்விடத்திற் காட்டாது விட்டனம்.

சிவஞானபோதம் உலகை யசத்தென்றும் ஞனியமென்றும் சொன்ன
தோடுகூட

“ஞனக்கண்பாசமுணராப்பதியை

ஞானக்கண்ணினிற்சிந்தைநாடி

யுரர்த்துணத்தேர்த்தெனப்பாசம்ஒருவ”

ஞன நிலமுதல் காதத்ததுவாயிரக யாவும் கானனிரைப்போன்றதென
வுபமானமுஞ் சொன்னமையால் மற்றச்சுருதியாதிகளுக்குக்கிணங்கச் சிவஞான
போதம் உலகைப் பொய்யென்று சொன்னதாயிற்று.

குண்டோதரர் ‘சற்காரியவாதமாகிய எமது சைவசித்தாந்தம் அங்ஙனம்
பொருள்கொள்ள இடந்தராது’ என்று சொன்னதை நோக்கின் நடைப்பிற்
கிடமாயிருக்கின்றது! ஐந்துவருஷ காலமாய்க் காரியம் பொய்யெனச் சுருதி
யுக்கி அதுபவங்களுடனே பலபேர் நிலைநாட்டியிருக்கவும், அது வீசயமாக
விவர் பகஷத்தினர் எவரும் பேச வாயைக்கூடத் திறக்காதிருக்கவும் பின்னும்
பின்னும் வெட்கமின்றிச் சற்காரியவாதியெனப் பெருமையாய்ச் சொல்லிக்
கொள்வதென்னோ? குண்டோதரர் சோற்றுப்பெருக்கத்தினால் அறிவுஞ்ஞ
மானமென்பதை யறிகே விட்டனரோ? பிரமகீதை சாத்தோக்கிய வுபநிஷத்
தில் வாதமுக்கத்தால் காரியமில்லையெனத் தாபித்திருக்கின்றதைக் குண்டோ

தரர் பார்க்கவில்லையோ? இனி அவ்வுபநிஷத்தைப் படித்துப்பார்த்துவிட்டுப் பிறகு சற்காரியவாதியெனக் கௌரவமாய்ச் சொல்லிக்கொள்வாராக. பழைய வேதத்தைக் கொள்ளமாட்டோமெனின் குண்டோதரர் கொண்டுவந்த புது வேதத்தை எடுத்துக்காட்டி அதிலுள்ள சாந்தோக்கியவுபநிஷத்தில் காரியம் சத்தியமென்று காட்டுவாராக.

இதன் கீழ்க் குண்டோதரர் எழுதிய விந்தையைச் சற்றுப்பாருங்கள்.

1. “பாசம்: தன்னைநோக்கிச் சத்தும், பதிபசுக்களைநோக்கி அசத்துமாம்.”

2. “பசு: பாசத்தை நோக்கிச் சத்தும், பதியை நோக்கி அசத்தும், தன்னிலையில் சதசத்துமாம்.”

3. “பதி: தன்னைநோக்கியும் பிறபொருளை நோக்கியும் சத்தேயாம்.”

இதைப் பூர்வபகுவியார் தாமாகச் சொல்லவில்லை. அவர் முன்னோர் வரைந்ததையே தம்சித் தாந்தமாக எடுத்துக்காண்பித்தார்.

குண்டோதரர் குற்றமற்ற அந்நவதசித்தாந்தத்தை முன்பின் பாராதும் யோசியாதும் குற்றமுள்ளதாய்க் காட்டித் தூஷிக்கின்றார். குற்றமே வடிவமாகப்பெற்ற தமது துவித சித்தாந்தத்தின் குற்றங்களை வெளிக்காட்டாது மறைத்து வாழைப்பழத்தில் ஊசியேற்றுவதுபோல மெதுவாய்ச்சொல்லிவிடுகிறார். தாம் கூறுவிஷயம் முக்கல ஆக்ஷேபமாயிருந்தும் அதை யெடுத்துச் சொல்லுகின்றார்களில்லை. இனி அவர் காட்டியவற்றிலுள்ள ஆபாசங்களை விளக்க எடுத்துரைப்போமாக.

பதி: என்றுஞ்சத்தாம்; பசு: பாசத்தைநோக்கிச் சத்தும் பதியைநோக்கி அசத்துமாம்; பாசம்: தன்னைநோக்கிச் சத்தும் பதி பசுக்களைநோக்கி அசத்துமாம். ஒரு பொருள்: தன்னைநோக்கிச் சத்தும், மற்றப்பொருளைநோக்கி அசத்துமானால் உண்மையில் அது சத்தா? அசத்தா? உண்மையான ஒரு சத்துப் பொருள்: தன்னை நோக்கினாலும் சரி, மற்றப்பொருளை நோக்கினாலும் சரி, சத்து சத்தே. அது ஒருபோதும் அசத்தாகாது. அசத்துப்பொருள் அசத்துப்பொருளாமேயன்றிச் சத்தப்பொருள் ஒருபோதும் அசத்துப்பொருளாகாது. எது அசத்தோ அது என்றும் அசத்தே; எது சத்தோ அது என்றும் சத்தேயாம். சத்து அசத்தாவதும், அசத்து சத்தாவதும் என்றாயில்லை. சத்துப் போற்றோன்றும் அசத்து அசத்தாகுமேயன்றி யுண்மையான அசத்து ஒரு போதும் சத்தாகாது. திருட்டாந்தமாக நீர் என்றும் சத்தே; சத்துப்போல் தோன்றும் பொய்ம்மையான கானனீர் என்றும் அசத்தே. உண்மையான நீர் பொய்ம்மையான கானனீராதலும் பொய்ம்மையான கானனீர் மெய்ம்மையான நீராதலு மின்றெனும். திருட்டாந்தத்தில் கடமில்லாமற்போதலும் மலடிமைந்தனுண்டாதலும் என்றாயிற்று. எது ஒருகாலத்தி லிருப்பதாய்த் தோன்றி மற்றொருகாலத்தில் இல்லாமற் போகின்றதோ, அது என்றும் இல்லாதபொருளேயாம். கானனீர் மயங்கியவழிச் சத்தாயும் தெளிந்தவழி அசத்தாயும் காணப்பட்டு அது காரணமாகச் சதசத்தென்று பேர்பெற்றாலும், சத்து அசத்து என இரண்டாய்ப் பிரிக்கும்போது, கானனீர் சத்தில் அடங்கிச் சத்தாகுமா? அசத்திலடங்கி அசத்தாகுமா? அசத்திலடங்கி அசத்தாகுமென்பதற்கு ஏதும் ஆக்ஷேபமில்லை. கானனீர் மயங்கியநோக்கில்

சத்தாயினும் உண்மையான நீரைநோக்க அசத்தன்றோ? அங்ஙனமே பசுபாசங்கள் மயங்கிய நோக்கில் சத்தாயினும் சிவநோக்கில் அசத்தென்பதற்கு யாதுதடை? காணலீர் மயங்கியவழிச் சத்தாயினும் அது உண்மையி லென்றும் அசத்து அசத்துத்தானே. நமது நோக்குக்குக்காரணமாக அது சத்தாதலும் அசத்தாதலும் கூடாதே. அதுபோலப் பசுபாசங்கள் மயங்கியவழிச் சத்தாயினும் அவை உண்மையில் அசத்து அசத்துத்தானே நமது நோக்குக் காரணமாக அவை சத்தாதலும் அசத்தாதலும் கூடாவே. இந்த வுபமானத்தால் காணலீரும் பசுபாசங்களும் ஒருதன்மைப்பட்டனவாம். ஒருதன்மைப்பட்டவே காணலீரைப்போலப் பசுபாசங்கள் அசத்தாம். அதாவது பொய்யாம். “சுற்றிச்சுற்றிச் சுங்கச்சாவடியில் வந்துசேர்ந்தான்” என்பதுபோலப் பசுபாசங்களை வெகுநிகளமாய்ச் சத்துப்போலச் சொல்லவந்து கடைசியில் அத்தைநிகளுடைய கொள்கைக்கே வந்துநின்றார். அநிலும் அத்தைநிகளுடைய சித்தாந்தத்தில் வந்துநிற்கவில்லை; பின்னைப் பூர்வபுஷ்பத்திலேவந்து நின்றார். அந்தப் பூர்வபுஷ்பம் யாதென்றாலோ அத்தைநிகள் பசுபாசங்களைச் சத்தென்பாரை மறுத்தற்கு அசத்தென்று சொன்னாலும் உண்மையில் அசத்தென்பது அவர்கள் சித்தாந்தமன்று; பூர்வபுஷ்பமேயாம்; சதசத்விலகஷணமே அவர்கள் சித்தாந்தமாம். அதற்கே அனீர்வசனீயமெனச் சொல்லுகின்றார்கள்.

ருதசங்கிதை வேதார்த்தம்.

அபாவமானையமாயை மாற்றருஞ்சதசத்திற்குப்பின்னமாய்வயங்கும்(சு)

யகர்வேதம் சர்வசாரோபநிஷத்.

மரைய..... இருக்கிறவருமல்ல, இல்லாதவருமல்ல, அவ்விரண்டங்கலந்தவருமல்ல. (கஉ.)

மபாரதம் உத்தரகீதை முதலத்தியாயம்.

இந்தக்காரணசரீரமென்கிற அவ்வியாகிருதம் சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல.

இந்தச்சுருதிமுதலிய சிறந்தபிரமாணங்களினால் மரைய சதசத்விலகஷண அநீர்வசனீயமென்று விளங்கிற்றென்க.

உயிர் சதசத்தென்பதற்கு அடியில்வரும் நியாயத்தைக் காட்டுகின்றார். அது பின்னும் விநோதமாயிருக்கின்றது! அது யாதெனின் “சத்தோடுசேர்ந்து சத்தாயும் அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயும் உண்மையில் அவ்விரண்டமன்றி இருதினநிறைந்திரண்டலா ஆன்மா வென்றபடி நிற்பதாகலின் உயிர் சதசத்தெனப்பட்டது” என்பதாம். பசு சத்தோடுசேர்ந்து சத்தாயும் அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயும் இருக்குமானால் அதனுண்மையான இலக்கணம் யாது? ஸ்படிகமானது சிவப்போடுசேர்ந்த சிவப்பாயும் கறுப்போடுசேர்ந்து கறுப்பாயுமானால் அதன் யதார்த்த இலக்கணம் யாது? வெள்ளை யன்றோ? அவ் வெள்ளை, சிவப்புக்கும் கறுப்புக்கும் வேறுபட்டதன்றோ? சிவப்புக்கும் கறுப்புக்கும் வேறுபட்டு ஸ்படிகம் வெள்ளைநிறமாயிருப்பதுபோல, பசு சத்துக்கும் அசத்துக்கும் வேறான இலக்கணமுள்ளதா யிருக்கவேண்டுமே. வேறான இலக்கணம் சதசத்தெனின், சதசத்வேறான இலக்கணமன்றே; அதேயிலக்கணமாயிற்றே. ஸ்படிகத்தின்து யதார்த்த இலக்கணம் சிவப்பு கறுப்பெனச் சொல்லப்படுமா? மேலும் சத் அசத்தென்பன் எதிர்மறைக் குணங்கள்.

அவை ஒரு திரவியத்தின்க ணிருத்தல் கூடாதே. கூடுமென்னின் அவ்வாறு ஒரு உவமானங் கூறவேண்டும். பசு சதசத்தெனின் மூற்றுஞ் சதசத்தா? ஓர்பாகம் சத்தும் ஓர்பாகம் அசத்துமா? ஓர்பாகம் சத்தும் ஓர்பாகம் அசத்து மானால் சத்துப்பாகம் அசத்தைச் சேரும்போது அசத்தாவதெங்ஙனம்? அசத்து ப்பாகம் சத்தைச் சேரும்போது சத்தாவ தெங்ஙனம்? சத்து அசத்தாவதும் அசத்துச் சத்தாவதுங் கூடாவே. பழகம் சிவப்பு கறுப்பாகிய இரு இலக்க ணங்களைவிட்டு மூன்றாவது இலக்கணமான வெள்ளைநிறத்தை யெப்படிப் பெற்றிருக்கிறதோ, அப்படியே பசுவானது சத்து அசத்தாகிய இரு இலக் கணங்களை விட்டு மூன்றாவது தொரு இலக்கணத்தைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். அவ்விலக்கணம் யாது? ஸ்பழகத்தில் சிவப்பு கறுப்புகள் அணுக்கூட எப்படி யில்லையோ, அப்படியே பசுவின் கண் சத்து அசத்தாகிய இரு இலக்கணமும் அணுக்கூட விருக்கப்படா.

ஸ்பழகத்தில் வெண்மை யதார்த்தம்; சிவப்பு கறுப்புகள் தோற்றம். அப்படியே பசுவுக்குச் சத்து அசத்துத் தோற்றமாயிருக்கவேண்டும். பழகஞ் சிவப்பு நிறத்தைச் சாரும்போது சிவப்பாயும், கறுப்புநிறத்தைச் சாரும்போது கறுப்பாயும் காணப்பட்டாலும் யதார்த்தத்தில் சிவப்புநிறமாகவு மில்லை; கறுப்புநிறமாகவு மில்லை. தனதிரயற்கையான வெள்ளைநிறமாகவே யிருக்கிறது. அதிலும் சிவப்பு கறுப்பு நிறமாகக் காணப்படுங்காலத்திலும் வெள்ளைநிறமாக வே யிருக்கிறது. அதுபோலப் பசு சத்தைச் சாரும்போது சத்தாகவும் அசத் தைச் சாரும்போது அசத்தாகவும் தோற்றுவதுபோல இருந்தாலும் யதார்த்தத் தில் சத்துமாகப்படாது, அசத்துமாகப்படாது. இவ்விரண்மெல்லாத மூன்றாவ திலக்கணமொன்றினையே *இயற்கையாகப்பெற்றிருக்கவேண்டும். அதிலும் சத்தைச் சார்ந்திருக்கும்போதும் அசத்தைச் சார்ந்திருக்கும்போதுங் கூட ஷை மூன்றாவதிலக்கணத்தையே பெற்றிருக்கவேண்டும். பெற்றிருக்குங்கால் பசு சத்தாயிற்றென்றாவது அசத்தாயிற்றென்றாவது சொல்வது குற்றமாம். சிவப்பு க்காரணமாகவும் கறுப்புக்காரணமாகவும் பழகத்துக்குச் சிவப்புநிறத்தையும் கறுப்புநிறத்தையும் எப்படி இலக்கணமாகச் சொல்லப்படுதோ, அப்படியே சத்துக்காரணமாகவும் அசத்துக்காரணமாகவும் பசுவுக்குச் சதசத்திலக்கணங் கூறப்படாது. ஒரு இலக்கணத்தை யியற்கையாகப்பெற்ற பொருளொருனுக்கு அதைவிட வேறான இலக்கணத்தை யியற்கையாகப்பெற்ற மற்றொருபொரு ளினது இலக்கணத்தைச் சொல்லப்படாது. ஒரு பொருளின திலக்கணம் மற்றொரு பொருளைப் போய்ச் சாரமாட்டாது. இப்படியே வெள்ளைநிற முடைய ஸ்பழகத்துக்குக் குங்குமம் நீலம் இவற்றின் சிவப்பு கறுப்புக்குணங் கள்போய்ச் சேரமாட்டா. அதுபோல மற்றப்பொருளின லிலக்கணமான சத் அசத்தாகிய இரு இலக்கணங்களும் பசுவைப்போய்ச் சாரமாட்டா. சார வாகவே பசுவுக்குச் சதசத் இலக்கணங்கூறுங் கூற்றுக் குற்றமாகவே முடியும். ஸ்பழகத்துக்குத் தோற்றங்காரணமாகச் சிவப்பு கறுப்பு இலக்கணம் போலி யாகச்சொல்லுவதுபோல, பசுவுக்குத் தோற்றங்காரணமாகச் சதசத் இலக்க ணம் போலியாகச்சொல்லலாம். இதைவிட்டு யதார்த்தமாகச்சொல்லப்படாது. ஸ்பழகத்துக்குச் சிவப்பு கறுப்புக் குணங்கள் தோற்றமென வறியாது மருட் டன்மையால் யதார்த்தமெனக் கொள்வதுபோல, இத்துவிதவாதிகளும் மருட் டன்மையால் பசுவுக்குச் சதசத் இலக்கணத்தை யதார்த்தமெனக் கொள் ளுகின்றார்கள். இவர்கள் பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளாமல் பொருளல்ல வற்றைப் பொருளாகக்கொள்ளும் பிராந்தர்களானதால் இவர்களுக்கு ஒரு போதும் மருளொழியாது; மருளொழியாதாகவே பிறப்பு மொழியாது. அது பற்றியே

“பொருள் ஸ்வஹற்றைப் பொருளென்றுணரும்
மருளானும் மாண்புப் பிறப்பு”

என்றார் நாயனார். குண்டோதரர் சிவஞானபோத வுரையைப் பிரமாணமாகக் காட்டி அதனை மெய்யென்று கொள்ளாதவரை யிகழ்கின்ற ரென முன்னரே கூறின மன்றோ? நாம் இதுவரையில் காட்டிய சுருதி முதலிய பிரமாணங்களாலும் யுக்தி யனுபவங்களாலும் அவ்வரை பழதானவுரையென விவேகிக ஞ்ணர்வார்கள். சிவஞான போதத்திற்கு வேதபாஷியகர்த்தரான வித்தியாரணிய சுவாமிகள் அத்தைத பக்கமாக வுரைசெய்திருக்கின்றார். இவர் பக்கத்தினர் துவிதபக்கமாக வுரை செய்திருக்கின்றார்கள். இவர் பக்கத்தினர் உரையைப் படித்து அதனைக்கொள்ளாத அத்தைதிகளை யிவர் இகழ்ந்தால், அத்தைதிகள், தங்கள் பக்கத்தினர் துரையைப்படித்து அதனைக் கொள்ளாத இவரின் தவரை யிகழ மரட்டார்களா? இவர் பக்கத்தினர் துரையைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதவரை “அவரென் செய்வார் பாபம்! கலியாணவீடும் போயறியார். மேளசந்தடியுங் கேட்டறியார். சம்பிரதாய ஸ்தரை யடுத்து விதிப்படி கேட்டு மெய்ப்பொருள் தெரியாது தான்றோன்றி யாய்த் தென்னாவிராமன் சித்திர மெழுதியதுபோலும் திருப்பதி யம்பட்டன் தலை சிரைத்ததுபோலும் அங்கொன்றைத் தொட்டுக்கொண்டு தப்பர்த் தஞ்செய்து தாறுமாறாய்க் குழப்பினர் போலி வேதார்திகள்” எனத் தூஷிக்கின்றார். இவர் பக்கத்தினர் துரையை அத்தைதிகள் ஏன் சம்பிரதாயமாகக் கேட்கவேண்டும்? அத்தைத வுரையை யிவர் சம்பிரதாயமாய்க் கேட்டாரா? அவரவர் உரையை அவரவர் சம்பிரதாயமாய்க் கேட்கவேண்டுமே யன்றி ஒருவருரையைப் பிறிதொருவர் சம்பிரதாயமா யென் கேட்பார்கள்? நியாய யின்றி யிப்படிக்கெல்லாந் தூஷிப்பதால் இவர்க்கும் இவர் பக்கத்தினர்க்கும் குறையேயன்றி நிறைவல்ல. யார்க்கு விஷயத்தில் பலமில்லையோ, அவர்க்குப் பலம் தூஷணையே. சிவஞான போதத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் அத்தைதப் பொருள் விளங்கவும், அது சுருதியாதி பதினான்கு வித்தைகட்கும் ஒத்துப் போகவும், தேவார திருவாசக திருமந்திர முதலிய நூல்களும் அதற்கிணங்கிப் பேசவும், அல்லாமல் யுக்தி அனுபவங்களுக்கும் பொருத்தமாய்ப் போகவும் இவைகளுக்கெல்லாம் மாறாக இவரின் தவ ரியற்றிய போலி அவைதிக வுரையை ஏனோ அத்தைதிகள் சம்பிரதாயமாய்ப் படிக்கவேண்டும்? அது தலைவியோ? நல்ல எழுத்து நடுவேயிருக்கக் கோண எழுத்தை வேண்டுவா னேன்? இதுவரையில் இப்பிரமவித்தையில் துவித விரோதமாகவும், அத் தைத சாதகமாகவும் சுருதி ஸ்மிருதி புராணம் இசிகாசம் கீதை சிவஞான போதம் தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திர முதலிய பல பிரமாணங்களை அத் தைதிகள் காட்டினார்களே; அவ்வாறே குண்டோதரர் பகஷமாக யாரே னும் மேற்படி பிரமாணங்களில் ஏதேனும் ஒரு செய்யுளை அல்லது அரை செய்யுளை அல்லது கால்செய்யுளை அல்லது ஒரு வாக்கியத்தைக் காட்டினார்களா? ஆனால் குண்டோதரர் ஒரு பிரமாணத்தைக் காட்டினார். அது சிவ ஞான போத மல்ல; அதன் விரோதமான அவைதிக வுரையாம். அதிலும் குண்டோதரர் பக்கத்தினர் இயற்றிய வுரையாம். அவ்வுரையும் நமது மறுப்பினாலும் இதற்குமுன் பலபேர்செய்த மறுப்பினாலும் மறுக்கப்பட்டுப் போயிற்று. சிவஞானபோத மூலத்தைக் காட்டினால் அதைப் பார்க்கும் போதே அத்தைதமாய் விளங்கிவிடும். அத்துடனே துவைதத்துக்கும் மோசம் வருமெனவஞ்சி அதன் உரையை அதிலும் இவர் பக்கத்தினருரையைப் பிர மாணமாகக் காட்டினார். இவர் வாதஞ் செய்பவரிருக்கு மூரிலேனும் குடியிருந்திருப்பாரானால் தம்மவர் உரையை யெதிர்ப்பகைத்தாரிடத்திற் காண்பி

க்ஷமாட்டார். இப்படிப்பட்ட இவர் 'கலியாணவீடும் போயறியார், மேள சத்தமும் கேட்டறியார்' என்ற பழமொழியைப் பிறருக் குபயோகிக்கின்றார். இது என்ன கீபாயம்!

அத்வைதிகளில் பலர் ப்ரம்மவித்யாவில் சைவசித்தாந்திகளைத் தாக்கு கின்றார்களென்றும், அவர்கள் ஆஸ்திகரென்றுஞ் சொல்லுகின்றார். சைவ சித்தாந்தம் ஆஸ்திகமாயினும் இவரது மாயாவாத துவிதசைவம் ஆஸ்திக மன்றே, இதுவரையில் ப்ரம்மவித்யாவில் நடந்துவந்த வாழ்த்தில் ஏழெட்டுக் காரணங்களால் இவரது மாயாவாத துவிதசைவம் நாஸ்திகமென, ஆஸ்திக நாஸ்திகம், வேதாந்த சங்கை நிவாரணம், மாயாவாத சைவசண்டமாருதம், அத்வைத தூஷண பரிகாரம் முதலிய கிரந்தங்களில் சுருதி யுத்தி அனுப வங்களோடு விளக்கிக் காட்டி யிருப்பதாலும் அதை யெவரும் இதுவரையில் தூஷணையினுலன்றிச் சுருதி யுத்தி அனுபவமுத்தால் மறுக்காமையினாலும் இவரது மதமே நாஸ்திகமதமும் இவரும் இவரினத்தவருமே நாஸ்திகருமா மென்க. ஆதலால் இவர் யதார்த்த சைவசித்தாந்தி யன்று; போலிச் சைவ சித்தாந்தியாம். இப்படிப்பட்ட வேதசாஸ்திர விரோதிகளான போலிச் சைவ சித்தாந்திகளை அத்வைதிகள் தாக்குகின்றார்களேயன்றி, உண்மையான சைவசித்தாந்திகளைத் தாக்க வில்லை. ஆகலின் இனிப் பேதல் காட்டாமல் மோத்தமாய்ச் சேர்த்துச் சைவசித்தாந்திகளைத் தாக்குவதாய்ச் சொல்லா கிருப்பாராக, இனி இவ்வசனத்தை மறவாது பேசக்கடவர்.

(1894ஆ) சூலை 23 உ. ப்ரம்மவித்யா.)

ஆ ரீ ய ன்.

வெங்கட்டரமணதாசருக்குச்

சாஸ்திர விசாரணை இல்லாமை.

ப்ரம்மவித்யா பத்திரிகையில் "ஓர் இந்த" என்பவராலெற்றப் பட்ட "அத்வைததூஷண பரிகார" மென்னும் புத்தகத்தில் இரண் டொரு விஷயத்தினைப் போலியாகவெடுத்த, ம-நா-ந-புரி சாமக்குளம் வெங்கட்டரமணதாஸ் என காமம்பெற்ற பொருவர், திராவிடமந்திர நாகைநீலலோசனிகளில் சில விஷயம் பேசினார். சிலவற்றினையேனு முண்மையாய் எடுத்தற்பேசினராவென்று பார்க்கின், இல்லை! இல்லை! குருடர், யானையின் தோருறுப்பைக்கண்டு 'இதுதான் யானை' யெனச் சொன்னமை காரணமாக "யானைகண்ட குருடர்" என்னும் கதை யொன்று கூறுகின்றனரன்று? இவர் அவரிலும் மேம்பட்டுப்போய்விட் டார். யாவனமென்னின், குருடர் கிஜயானையின் தோருறுப்பை யேனுங் கண்டு, 'இதுதான்யானை' என்றனர். இப்பூர்வபகூரியாரோ அக் குருடரைக் கண்ணுள்ளவ ராக்கிவிட்டனர், அக்கிவிட்டு, இவர் யானை யினது பிரதிபிம்பத்தி லோருறுப்பினைப் பார்த்து "இதுதான்யானை" எனக் கூறுபவர்போலானார். அது உண்மை இனிவரும் விஷயத்தா லறியலாம்.

பூர்வபக்தியார் காரணத்திற்றன்மை காரியத்திறைக்கவேண்டுமென்றார். இது வெகு பூர்வீகமான கதை. இந்தக் கதையை மற்றவாமல் பாடம்பண்ணினதுபோல அசற்கு வந்த சமாதானத்தைப் மற்றவாமல் பாடம்பண்ணச் சத்தியில்லாமெக்கு விசனிக்கின்றோம். அதே அவைவதுஷண பரிகாரத்தி லிவ்விஷயம் விளக்காயிருக்கிறது. அதைப்பார்த்துச் சமாதானப்படுவாராக.

நீர் நிழல் உபமானத்தை உபமேயத்துக்குப் பொருத்திக்காண்பியாது ஏதேதோ பாடம்படித்தார். அருபத்திலிருந்து ரூபமுண்டாவதற்குள் சுந்தரமூர்த்திகவாமிகள் பிரதிபிம்பமாவதற்கும் சிவன் இருபத்தைந்து மூர்த்தமாவதற்கும் இவர்கூறும் சாஸ்திரம் வெகுவிநோதமாயிருக்கிறது. ஞானசத்தியே சிவனது வடிவம், இது சொரூப லக்ஷணமாம், மாயை அவனுக்கு வைந்தவத் திருமேனி. இது தடத்த லக்ஷணமாம். தடத்த லக்ஷணமெனக்கூறி, ரூபம் அருபம் ரூபாரூபம் அதீதம் என்னும் நிலைகள் அவனுக்கு அமைந்தன வென்கிறார். இதற்குபமானஞ் சொல்லும் விநோதம் வெகு அழகாயிருக்கிறது. இவரிடத்திற்குள் உபமான உபமேய இலக்கணங் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். “எங்கும் நிறைந்த காற்று விசிறிகொண்டசைக்க அசைந்தபோதும் அதனிறைவுக்குக் குறைவு வராதாற்போலத் (திரிசயமாய்த்தோன்றி அதிரிசயமாய் மறைவதினாலே) வந்தார் போனார் என்னும் விவகாரம் நிகழ்தல்பற்றி அவரது பூரணத்துக்கு யாதோ ரிழுக்குமின்று. மாசே சுரமூர்த்தங்க ளிருபத்தைத்தம் இவையென் றுணர்க” என்கிறார். இதைச் சொல்லிவிட்டு “ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகவாமிகள் பாசிவத்தின் பிரதிபிம்பம் என்பதைப்பற்றி நமதுநண்பர் தொடுத்த விண்வழக்கும் இதனால் பரிகரிக்கப்பட்டது. பிரமத்துக்கு வேறாக இருப்பொருளை யொப்பிய சற்காரியவாதிகள், நாம் (சைவர்) ஆகையால் பிரதிபிம்பவாதம் எமக்குப் பொருந்தும்” என்கிறார். இதற் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் என்னொன்னார்? சிவன் ஞானசத்தியோடு கூடியது சொரூப லக்ஷணமென்றார். பரிக்கிரகசத்தியாகிய மாயை தடத்தலக்ஷணமென்றார். இது “பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி யெப்படி யென்றால், கொட்டைப்பாக்கு தூறு ஒரு பணம்” என்பதுபோ லிருக்கிறது. இது உபமானம், இது உபமேயம், உபமானத்திற்குப் பொருளின்னது, உபமேயத்திற்குப் பொரு ளின்னது, இன்ன விசேஷத்திற்காக உபமானம் சொல்லப்பட்டது, உபமானத்திற்கு உபமேயம் இவ்வாறு பொருத்தமாயிருக்கிறதெனக்காட்டாது ஏதோ தமக்குத்தெரிந்த சில பாடத்தை யொப்பிவித்து, கடைசியில் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் எமக்குப் பொருந்தும் என்றால் பொருந்தமா? பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதத் திரண்டுபொருள் வேறுவேறாகச் சத்தியமாயும், ஒன்று அசத்தி மிருததல்வேண்டும். பிம்பப்பொருளின்னது, பிரதிபிம்பப்பொரு ளின்னது, பிரதிபிம்பத்திற்கு ஆதாரப்பொரு ளின்னதெனக்

லையே. சொருபம் தடத்தமென வீரண்டைக்காட்டினாரேயன்றி இன் னொன்றைக் காட்டினு ரில்லையே. சிவனுக்கு நிறைந்த காற்றையும் இரு பத்தைந்து மூர்த்தங்கட்குக் காற்றி னசையையும் கூறினார். காற்று நிறைந்திருக்கிறதென்று சொல்லி, பின் அது அசைகிற தென்றும் சொல்லுகிறார். நிறைந்த பொருள் அசையுமா? ஓர் சீசாவில் நீர் நிறைய வார்த்து மேலே அடைப்படைத்துவிட்டால் பிறகு நீர் அசை யுமா? குறைந்தபொருள் அசையுமேயன்றி, நிறைந்த பொருள் அசை யுமா? காற்று அசையுமென்றதனால் குறைந்தபொருளாகின்றது. இப் படியே இவ்வுபமானத்திற் குபமேயமான சிவனும் அபூரணப்பொரு ளாகின்றார். ஒருபொருள் அசையவேண்டுமானால் தானில்லாவிடத் திற்றான் அசையவேண்டும். மனிதராகியநாம் அசைவோமானால் நாமி ல்லாவிடத்திற்றான் அசைவோம். அப்படியே சிவன் அசைகிறதானால் தான் இல்லாவிடத்திற்றான் அசையவேண்டும். காற்று ஸ்தானத்திற் சிவனையும், காற்றின் அசைவு ஸ்தானத்தில் இருபத்தைந்து மூர்த்தங் களையும் வைக்கின்றமையின் சிவனது அசைவே இருபத்தைந்துமூர்த் தங்களாகின்றன. ஆகும்போது இருபத்தைந்துமூர்த்தங்களும் பொரு ளல்ல, தொழில்களாம். இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களுந் தோழில்க ளாகிறபோது, துரிய சிவன் முதலாகின்றார். துரியசிவனுக்கு நிர்க் குணம், நிஷ்களம், அதிருசியம், அரூபம் முதலியவைகள் இலக்க ணம்; சிவனது தொழிலான இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களுக்குச் சகு ணம், சுகளம், திருசியம், ரூப முதலியவை இலக்கணம். முதலுக்குக் தொழிலுக்கும் இப்படிப் பேதமிருக்கக்கூடாது? ஒரு மனிதன் அசை வாளுனால் அவன்முன்னிருந்த இலக்கணத்துக்கு மாறிலக்கணத்தைப் பெறுவானா? துரிய சிவன் மனோவாக்குக்கூடிதம்; இருபத்தைந்து மூர்த் தங்களும் தீதம். அசைதலினால் அநீதம் தீதமாய்வினோ? சிவனுக்கு அசைவற்ற காற்றையும் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்கட்குச் சிவனதசை வையுந் சொன்னால் விசிறிக்கு எதை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றா ரோ அறியேம். காற்று அசைதலினால் அது கண்ட ஏகதேச அவ்விபா பகப்பொருளாம். இதுபோலச் சிவனதசைதலினால் கண்டப்பொருளாகி, சிவன் அகண்ட பரிபூரணப்பொருளென்னுஞ் சுருதி யாதிகளுக்கு விரோதமுண்டாகின்றது. சிவனதசைவே இருபத்தைந்து மூர்த்த மாங்கால் சிவனுக்கு அசைதலென்னுங் கிரியையுண்டாய் சிவன் நிஷ் கிரியனென்னும் சுருதிக்குப் பங்கமுண்டாகிறது. வீணை புலப்படுமா யின் வீணைமுதலும் அத்துடனே புலப்படும். எந்தமுதல் வீணை யுண் டாங்காலத்துப் புலப்படுகின்றதோ அந்த முதல் வீணையில்லாக்காலத் தும் புலப்படும். பத்தர்கள் கண்களுக்கு இருபத்தைந்து மூர்த்தமும் புலப்படுகின்றமையால் அவைகளின் முதலான துரியசிவனும் அக் கண்களுக்கே புலப்படவேண்டும். புலப்படிந் கரணதீதப்பொரு ளெனச்சுருதிகள் கோஷிப்பதுபொய்யாம். அன்றி எது கரணங்கட்கு விஷயமோ அது சடமும் அசத்துயாம்.

நிற்க; அசைதலுற்ற காற்றும், அதன் அசைதலும் பிம்பப்பிரதி பிம்பமாமா? கைலாயத்தினுள்ள மான் மழு சதுர்ப்புஜ திரிநேத்திர சந்திரகுட உமைபாக பரமசிவன், தனக்கெதிரே நின்ற கண்ணாடியைப் பார்த்தபோது பிரதிபிம்பித்தார். அந்தப்பிரதிபிம்பத்தான் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளெனத் திருநாவலூர்ப்புராணக் கூறுவதாய் 'ஓர் இந்து' காண்பித்தார். இதில் ஷ்ட பரமசிவனென்று, கண்ணாடியொன்று, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிக ளொன்று. இதற்குப் பூர்வபுணியார் காண்பித்த உபமானப்படி காற்று ஒன்று, அதன் அசைவு ஒன்று, காற்றையசைப்பிக்கும் வீசியொன்றும். முதலுத்தொழிலும் பிம்பப்பிரதிபிம்பத்துக்கு உபமானமாமா? உபமானமாகக் கொண்டாலும் காற்றையசைப்பிக்க வீசியி அவசியமானமைபோன்று கைலாய பரமசிவனைப் பிரதிபிம்பமாக்க ஒருபொருள் வேண்டிமே. அப்பொருள் யாது? கண்ணாடியென்பாமேயென்னின் கண்ணாடி தொழிலரசுச் சாகுதியாயிருக்கின்றதேயன்றித் தொழிற் செய்யவில்லையே. காற்றுத் தொழிலும் அபேதமானமை போன்று கைலாய பரமசிவனும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் அபேதமாமா? கைலாய பரமசிவனும் கண்ணாடியுமே பேதமானிபோது அக்கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் கைலாய பரமசிவனும் அபேதமாவ தெங்ஙனம்? பரமசிவனது தொழிலே சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளென அவரிஷ்டம்போலக் கொண்டாலும் முதல் சும்மா விருக்கத் தொழில் முகலேவிட்டுப் பிரிந்து மாண்ட சரீரத்தோடு பிறந்து இரண்டு பெண்களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடு வாழ்ந்து தலங்கடோறுந் சென்று தேவாரங்கன்பாடி வெள்ளையானையின்மேலேறிக் கைலாயத்திற்குப் போமா?

ஞானசத்தியே சிவனது சொருபமென்றும், சுத்த மாயா கத்துவங்கள் தடத்த லக்ஷணமென்றும் சொல்லுகின்றாரன்றோ? சிவனுக்கு மேற்படி மாயை பின்னமா? அபின்னமா? பின்னமாயின் சிவன் அபரிபூரண ராகின்றார். அபின்னமாயின் மாயையின் சடத்துவஞ் சிவனை யடைந்து சிவன் சடமாய்ப் போவார். எது சடமோ அது அசுத்தாகலின் சிவன் அசுத்தாவார். சிவன் அசுத்தாகும்போது இவர் நாஸ்திகராவார். சிவனிடத்து மாயை பொருளா? குணமா? தொழிலா? பொருளுன்னின் சிவன் ஒருபொருளும் மாயையொரு பொருளுமாகிச் சிவன் கண்டப்பொருளாகின்றார். குணத் தொழிலென்னின் மாயைக்குரிய சடத்துவம் சிவனைச்சாருப. இதுவிஷயமாக ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரை மறுத்து 'ஓர் இந்து' என்பவர் பரம்மவீத்யா சு - வது புத்தகம் கச - வது கச - வது பத்திரிகையிலெழுதியிருக்கிறார். அதற் கிதுகாறும் எவரும் பதில் விடுத்தனரில்லை. சிவனது தடத்த லக்ஷணம் சுத்தா? அசுத்தா? சுத்தத்தா? சுத்தாயின் சிவனுக்கு முன்னிருந்த நிலைமை மாறிவிடும். அசுத்தானால் தடத்தமே யில்லாமற்போகிறது. சுதசுத்தானால் மேற்படி இருவித தோ

ஷங்கனும் வந்து பொருந்தும். அங்ஙனமாயின் போம்வழி யென்ன? தடஸ்தமுஞ் சொல்லவேண்டும்; சிவனுக்குக் கெடுதியும் வரம்படாது. சிவனுக்குள்ள நிக்ந்திய நிரம்மல நிரவிகார நிஷ்கிரிய நிற்க்குண நிர்த்தொந்த நிஷ்கள நிரஞ்சன முதலிய குணங்களுக்கும் பங்கம் வரப்படாது. அப்படிச் சொல்லவேண்டுமானால் சத்துப்போலி அநிர்வசனீயமாகத்தான் சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்பவர் அத்வைதிகளானதாலும் சுருதியாதிகளும் இவ்விதமாகவே சொல்வதாலும் அத்வைத சித்தாந்தமே சுருதி யுத்தமென்பதாம்.

உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிப்பது கூடாதென்று 'சூளை வாசியார்' கூறியதற்கு 'ஓர் இந்து' என்பவர் உருவமற்ற பிரமம் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களாக அதல் கூடுமாவென்றும் கேட்டிருந்தனர். அன்றி நீர் ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் நிழல்ஸ்தானத்தில் சிவனையும் சிவஞானபோதவுரையிற் சொல்வது கூடுமாவென்றும் கேட்டனர். அதற்கு இந்தப் பூர்வபக்தியார் அசைவற்ற காற்றையும் அதன் அசைவையுங் காட்டினார். காற்றும் அதன் அசைவும் அருபத்திலிருந்து ரூப முண்டாவ தன்றே. அசைவற்ற காற்றும் அருபம், அதன் அசைவும் அருபம். எதற்கும் காற்றையும் அதன் அசைவையும் முடிபோட்டு வைத்திருக்கின்றார். யார் ஏதைக் கேட்டாலும் அதற்கெல்லாம் அதையே யலிழ்த்துப்போடுகிறார். காற்றும் அதன் அசைவும் அருபத்திலிருந்து ரூபமுண்டாவதற்கே உபமான மென்று வைத்துக் கொள்வோம். அங்ஙனமாயின் சூளைவாசியார் அத்வைதிகளைக் கேட்டகேள்வி தப்பாகின்றது. தப்பாருங்கால் சூளை வாசியினது தெரியாமையை யிவர் விளக்கிக் காட்டினவ ராகின்றார்.

“பிரமத்துக்குவேறாக இருபொருளை யொப்பிய சற்காரியவாதிகள் நாம் (சைவர்) ஆகையால் பிரதிபிம்பவாதம் எமக்குப் பொருந்தும்” என்கிறார். பிம்பப்பிரதி பிம்பவாதத்தில் இருபொருள் உண்மையும் ஒருபொருள் பொய்மையுமாகவேண்டியிருக்க, இவர் முப்பொருளும் உண்மையாகக்கொள்வது இவர்மத சித்தாந்தத்துக்கே பங்கமா மென்க. இவர்க்கு இவர்மதமும் தெரியாது, பிறர்மதமுந் தெரியாது. இவர் பிரமத்துக்கு வேறாக இருபொருளை யொப்பியதாகக் கம்பிரமாகச் சொல்லுகிறார். அவ்விருபொருள் சத்தா? (மெய்யா) அசத்தா? (பொய்யா) சதசத்தா? (மெய்பொய்யா) சத்தாயின் பிரமம் நிறைவற்ற தாகும். அசத்தாயின் அது இவர் மதத்துக்கு விரோதமாகும். சதசத்தாயின் ஷ்ட இருவித தோஷமும் உண்டாம். காரியம் பொய்யென ஆறுவருஷமாக இப்பிரமவித்தையின்கண் அத்வைதிகள் வாதித்துவரவும், அதற்கு இதுகாறும் சற்காரியவாதிகளென வெற்றுரை கூறு மிவர்வகுப்பினர் மௌனவிரதங் கொள்ளவும் பின்னும் சற்காரியவாதிகளெனச் சொல்லிக்கொள்வது அதிலுமவெகு புசுழ்ச்சியோடு சொல்லிக்கொள்வது இகழ்ச்சியேயாம். பிம்பப்பிரதி

பிம்பவாதம் எமக்குப் பொருந்துமென்று சொல்லு மிவர்: பிம்பமின் னது, பிரதிபிம்பமின்னது, பிரதிபிம்பத்துக்கு ஆதார மின்னதெனச் சொல்வாரானால் இவர் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் எமக்குப் பொருந் தும் என்றசொல் அவலச்சொல்லாய்ப் போம்.

இத்தப்பூர்வபலிக்குத் துவித சித்தாந்தமும் தெரியாது, அத்வைத சித்தாந்தமும் தெரியாது, அன்றிச் சாஸ்திரவாதஞ் செய்யுமா முறை மையுப் தெரியாது. இவர்க்குத் தமது சித்தாந்தமும் தெரியாமையி னாலே தமது சித்தாந்தத்தை யொன்றுகிடக்க வொன்றுபேசி, இவர் அவமானப்படுவதோடு, தமது வகுப்பினர்க்கும் அவமானத்தைச் சம்பாதித்தக் கொடுக்கின்றார். புலியைப் பார்த்துப் பூனை குழக் கொள்வதுபோல எல்லாருஞ் சாஸ்திரவியசாரணை செய்கின்றனரே; நாமுஞ் செய்வோமெனச் செய்பவந்தாரேயன்றி மற்றப்படி யிவர்க்கு ஒன்றுத் தெரியாதுதன்பது திண்ணம். இனிச் சிலநாள் தமது நூல் களையேனும் உபக்கிரம வுபசங்காரத்துடன் தக்கார்பால் சிரவணஞ் செய்து அதிற்றேறிய பின்னர், சாஸ்திரவியசாரணையில் இறங்குவாராக.

‘ஓர் இந்து’ வெண்பவர் எவ்வளவு அபாரமான யுக்தி அனுபவங் களைக் காட்டுகின்றனரோ, அவ்வளவுக்கும் சுருதியாதப் பொதுப்பிர மாணங்களையுங் காட்டுகின்றார். இவர்க்கோ அற்ப யுக்தியு மில்லை, அனுபவமு மில்லை, வேதாதிப் பிரமாணமோ அது ஆகாயப்பூத்தான். ‘ஓர் இந்து’ என்பவர் ‘அத்வைதநுஷ்ணபரிகார’த்தில் சோமசுந்தர நாயகரை மறுத்தது மலையளவு; இவர் யதார்த்தமாய் மறுத்ததேது மில்லை. போலியாய் மறுக்கவந்தது கொசுகளவு. இவர் யதார்த்த மாய் மறுத்ததேதுமில்லையெனவும் போலியாய் மறுக்க வந்ததும் அற்ப மெனவும் அத்துடனே தம்மதசித்தாந்தத் தெரியாதுபேசி அவமானத் தைத் தேடிக்கொண்டது அதிகமெனவும் காட்டுதற்கே இதையெழுத வந்தோம்.

இதுவரையில் இவர் பிரமவித்தியா பத்திராதிபர் முதலியவர் களைத் திட்டினதிட்டுக்கு அளவுசங்கையிலலை. அதை இவரே யொத் துக்கொள்ளுகின்றார். ஆனால் கூடவாழ்த்துதலுஞ் செய்தாராம். அவர் வாக்கியமிது:—“சாஸ்திரிகளை ஓரீடத்தில் வைகிறநாமே வாழ்த்துவதுஞ் செய்வோம். இது எமக்குச் சுபாவம்” என்பது. இது விஷயமாகத் தனியே விரித்து எழுதப்படும்.

(1894ஆம் மேர் 19உ ப்ரம்மவித்தியா.)

ஆரியன்.

 தத்துவசாஸ்திரவிஷய மல்லாமையால் மேல்வரும் விஷயம் இதற் சேர்க்கப்படவில்லை. அதை விரும்புவோர் ப்ரம்ம வித்தியா பத்திரிகையிற் காணலாம்.

கோயமுத்தூர் பெருங்குறம்புப் புளியோரைக்கண்டரைப்பற்றியது.

“ஓர்இந்து” என்பவர் “மர்யாவாதசைவசண்டமாருதம்” என்னும்விஷயத்தை யிப்பிரமவித்தையின்கண் எழுதிவந்து இன்னும்வரும் எனவிட்டிருக்கின்றன என்று? அதன்பேரில் “கோயமுத்தூர் புளியோரைக்கண்டனாகிய பெருங்குறம்பன்” என்றும் “சண்டப்பிரசண்டசிவாசாரியன்” என்றும் பேர் வைத்துக்கொண்டு, “வருங்குறம்புகளையெல்லாம் வாரிவிழுங்கியேப்பமிடும் பெருங்குறம்பு” என மகுடமீந்து, பேருக்குத்தக்கவாறு இடையிடையில் தூஷித்துப் பயன்றவையும் இந்துவின் விஷயத்தைத் தாக்கரதவையுமான ஆபாசவிஷயங்களைத் திராவிடமந்திரியிலெழுதி, தமது ஆத்திரத்தையும் அகங்காரத்தையும் வெகுளியையும் காட்டிவிட்டதோடு, அரக்கோணவாசி வீரபத்திரமூர்த்தியைச் சூளைச் சோமசுந்தரநாயக ரெனவுங் காட்டி வெளியி விழுத்துவிட்டார்.

ம-ந-ந-ஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயகர், இனிஇவ்வாதத்திற் பிரவேசிப்பதில்லையெனச் சேதுபதிமகாராஜா அவர்களிடம் உறுதிமொழி கூறினாரென அவரே நீலலோசனியில் கூறியிருக்கின்றனர். அங்ஙனமாக அவ்வுறுதி மொழியை யிறுதிமொழியாக்கி மகாராஜா அவர்கட்கு எடுத்தக்காட்டிக்கொடுப்பது புளியோரைக்கண்டர்க்கு அழகேபோலும். அவரைக்காக்கவந்த இப்புளியோரைக்கண்டர்க்கு அவரை நடுவீதியிலிழுத்துவிட்டுச் சொற்புரட்டரென்று பத்திரிகையில் பலருமறிய எடுத்துத் தூற்றுவதும் ஓர் பெருங்குறம்புப்போலும்! எப்போதும் குறம்பருடன் சகவாசஞ்செய்வது கூடாது. சோமசுந்தரநாயகர் குறம்பரும் புளியோரைக்கண்டருமான சண்டப்பிரசண்டருடன்சகவாசஞ்செய்ததன லன்றா இவ்வாறு அவர் சொற்புரட்டரென நடுத்தெருவிலிழுத்துவிட வேந்தது? சோ. நாயக்கர் மகாராஜா அவர்களிடத்தில் சொன்னசொல் தவறிச் சுயபேருடன் வெளிப்பட்டால், சொற்புரட்டரென்றும் அசத்தியசீலரென்றும் வெளிப்படுமெனக் கருதி, மாறுபாடாக மறைத்து கள்ளத்தனமாய் அரக்கோணவாசி வீரபத்திரமூர்த்தியெனப் பேர்கொண்டார். அதைப் பெருங்குறம்பரான புளியோரைக்கண்டர் எப்படியோ அறிந்துவிட்டார். அறிந்தவர் சும்மா, விருந்தாரா? அவர்சும்மாவிருந்தாலும் அவரது குறம்பு சும்மாவிருக்கவொட்டுமா? ஒட்டாது ஒட்டாது! இனியாயினும் நமது சோமசுந்தரநாயகர், தமக்கெவ்வளவு சாதகம் செய்பவராயிருந்தாலும் குறம்பரிடத்தில் மாத்திரஞ் சகவாசஞ் செய்யாதிருக்க முயலுவாரென நம்புகின்றோம். வருங்குறம்பரானாலும் பரவாயில்லை. ‘வருங்குறம்புகளையெல்லாம் வாரிவிழுங்கி யேப்பமிடும் பெருங்குறம்பு’ராமே. அத்துடனே,

போகாமல் புனியோரை தின்கொழுத்துக் கண்டராயிருக்கின்றவரா
மே.....

நிற்க; பெருங்குறும்புப் புனியோரைக்கண்டர்: சோ. நாய்க்கர்
இதற்கு முன்பாகவே சிவனே பரத்துவமென்று கூறியதாயும், ஆதலால்
அதுவிஷயமாக 'ஓர் இந்து' அவரைக் கண்டிப்பது கூடாதென்றுங்
கூறினார், புனியோரைக்கண்டர் இவ்வளவுமாத் திரம் பேசினாரேயன்றி
அதற்குமுன் நடந்த சம்பவங்களைக் கூறினரில்லை. கூறினால் கள்ளத்
தனம் வெளிப்பட்டுப்போம். சோ. நாய்க்கர் வேதத்தில் பலதெய்வங்க
ளைப் பரமாகக் கூறுகின்றதெனச் சொன்னதன்பேரில் 'ஓர் இந்து' என்
பவர் அதை மறுக்கவந்தாரேயன்றி, தாமே அவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்
பிரஸ்தாபித்தா ரில்லை. சோ. நாய்க்கர் வைணவரோடு பேசும்போது
வேதத்திற் சிவனே பரத்வமென்று கூறுகின்றார். வேததுஷணசெய்ய
வரும்போது வேதத்திற் பல தெய்வங்களுயுந் பரத்துவ மென்று
கூறுகின்றதெனக் கூறுகின்றார். சமயத்துக்குத் தக்கபடியும் காலத்து
க்குத் தக்கபடியும் கூறுகின்றமையின் அவ்வாறுபேசும் வாயைப் பூட்
டும்படி அதற்குவேண்டிய நியாயமழைகளைச் சொரிந்த 'ஓர் இந்து'
சிவனே பரத்துவமென ஸ்தாபித்தார். இவ்வளவு சங்கதியே யல்லா
மல் சோ. நாய்க்கர்: வேதத்தில் சிவனே பரத்வமெனச் சொன்னது
போலவும், அப்படியிருக்கவும் அநியாயமாய் 'ஓர்இந்து' அதை மறுத்
ததுபோலவும் பாசாங்குபண்ணி யெழுதி, தமது பெருங்குறும்புக்
தன்மையை யிவ்விஷயத்திலுங் காண்பித்துவிட்டார்.

குதசங்கிதைமுற்றும் அத்வைதமாயிருப்பதோடு துவிதமத சங்
காரமாயிருக்க, அச்சுதசங்கிதையில் துவிதசாதகமா யொரு சுலோக
மிருப்பதாய்க் காட்டவந்தார். சோ. நாய்க்கர் இல்லதை உள்ளதாகக்
காட்டவந்தமையால் அதுபற்றி, 'ஓர் இந்து' சேணியன் கதையைச்
சொன்னார். சொன்னது நியாயம் அநியாயமெனப் பேசாது, சோமசுந்
தநாயகருக்கும் ஏதோ ஒருகதை தெரியுமென அவர்கூறிய ஓர்ஆட்
டிடையன் கதையைச் சொன்னார். இப்படிச்சந்தர்ப்பமின்றி யவரவர்
க்குத் தெரிந்த கதையைச்சொல்ல இப்போது ஆகவேண்டுமென்ன?
அந்தக்கதையும் உவமான ஆபாசம். இடையனுக்குத் தலையில் மயிருந்
தாடியுமிருந்தன. அவன் தூங்குங்கால் அவனையறியாது ஒருஅம்பட்
டன் அவைகளைச் சரைத்துவிட்டான். இடையன் விழித்தெழுந்து,
தான் முன்னிருந்தவனோ, அன்றோ வென்று சமுசயப்பட்டான்.
இதில் இடையனுக்குப் பிரமத்தையும் மயிருக்குச் சேதனசேதனவுல
கையுஞ் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக்கதையைக் கட்டினவர்கள் அத்
வைத நூல்களைக் கல்லாதவர்கள். ஏனெனில் உபமேயத்தில் பிரமம்
சத்தி; ஜீவன்சத்துப்போலி. உபமானத்திலோ இடையனுஞ் சத்து;
மயிருஞ்சத்து. உபமேயத்தில் ஒன்றுசத்தும் ஒன்றுசத்துப்போலியுமா
யிருக்க, உபமானத்தி லிரண்டுஞ் சத்தாயிருக்கின்றன. ஆதலால் ஐடி

உபமானம் பொருத்த மற்றதென்க. இப்படிப்பட்ட வுபமானத்தை சோ, நாயக்கர் வெகு புத்திசாலித்தனமா யெடுத்துச் சொல்லியதும், அதைவிட வெகு புத்திசாலியான இந்தப் பெருங்குறும்புப் புளியோரைக்கண்டர் அவ்வுபமானத்தைச் சந்தர்ப்பமின்றி யெடுத்துக்காட்டியதும் விந்தையேயாமென்க! இவ்விருவரும் புத்திநுட்பத்தில் ஒருவரைவிட வொருவர் நான் நீ யென முந்துகின்றனர். இவ்விருவருடைய புத்திக்கூர்மையைப் பிழிசெவரும் நன்குமதிக்கக் தேவையிலலை. ஒருவரை யொருவரே நன்குமதித்துக் கொள்ளுவர். இவ்வாபாசவுபமானக் கதையைச் சொல்லிவிட்டு 'ஓர் இந்து' வையும் அச்வைதிகளையும் திட்டித் தீட்டுக்கு அளவில்லை. இன்னும் 'ஓர் இந்து' மறுத்த பலவிஷயங்களில தமக்கிஷ்டமான இரண்டொன்றையெடுத்து, அவர் பூர்வபகஷ்ஞ் செய்தவற்றைத் தாமும் சிவிது மறுத்தகாய்க்காட்டி அதுவரையில் வெற்றிக்கொண்டதா அகமகிழ்ந்து நின்றார். அவ்வளவே யன்றி அவர் மறுத்த மறுப்பில் ஒன்றினையாவது பூர்வபகஷ்ஞ் செய்தாரில்லை. பெரும் குறும்புப் புளியோரைக்கண்டர்க்குக் குறம்புத்தனமும் கண்டத்தனமு மொழியவேண்டும். ஒழிந்து அத்தைத சாஸ்திரங்களினது நுட்பப்பொருள் விளங்கவேண்டும். அதுவரையில் அவர் நடவடிக்கை சிறுபிள்ளைத்தனமாகத்தானிருக்கும்.

ஆரியநேசன்.

சித்தாந்தம் பூர்வபகஷ்மாதல்.

சில காளைக்குமுன் பிரசுரமாய் நின்றபோன ஞானமீர்த பத்திராதிபரான ம-ந-ந-ஸ்ரீ கோவை-சபாபதிநாவலரவர்களை யாம் எட்டு வினாக்கள் வினாவினதும், அதற்கு அவர் விடைபகராது மௌனமுற்ற தோடு நில்லாது அதற்கு விடையளிப்போர் பாடசாலைச் சிறுவரையா மெனக் கௌரவமாய்க்குறி மறைந்ததும், அவர் கூறியவாறு பாடசாலைச் சிறுவராகவே நின்று ம-ந-ந-ஸ்ரீ குளை சோமசுந்தரநாயகரென்பார் தப்பும் தவறுமான விடையிறுத்ததும், அதன்பேரில் "பதிபக பாசவாதம்" எனப் பெயர்கொடுத்து யாம் பதிலெழுதியதும், அது இப்போது புத்தகரூபமாய்க் கற்றவர் கரங்களில் உலாவிவருவதும் இதை வாசிப்போர் அறியாதாரர். இது இவ்வனமாக,

இப்போது "சித்தாந்தசங்கர்" என்னும் காமம் புனைந்த கணப ரொருவர், ஷே புத்தகத்தை யும், அதன் சம்பந்தமான மற்றப்புத்தகங் களையும், பத்திரிகைகளையுங் கவனியாது, ஷே எட்டுக்கேள்வியை மாத்திர மெடுத்துக்கொண்டு, திராவிடமந்திரி 35, 36, 37-வது பத்திரிகைகளில் விடையிறப்பாராயினர். அவரிடமிருந்த விடை, விடை யன்றெனவும், அது சுருதி யுத்தி அதுபவங்கட்குப் பொருத்த மின்றெனவும், அதனால் மிகப் பெரிய தோஷங்க ளுண்டாகின்றன வெனவும் ஷே 'பதிபகபாசவாத' முதலிய பல புத்தகங்களிலும் பலபத்திரிகைக்

எரிலும் பன்னாளாகப் பல பூர்வபட்சிகட்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றமையின், பின்னும் பின்னும் அதே விஷயத்தினைப்பற்றிப் பேசுவது கற்றவர்க்கு அருவருப்புண்டாமென வஞ்சுகின்றேமாயினும் தூஷணையின்றி வாசஞ்செய்ய வருகின்றாராதலின், நமது சங்கர் திருத்தியினிமித்தம் சிறிதுபேசப் பத்திராதிபரும், பத்திரிகாநண்பரும் பாமமலித்தியாவில் சற்று இடந்தரப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

க-வது வினாவுக்கு அவர்கோடுக்கும் விடை.

“பதிக்குப் பசு பின்னாபின்னம். ஈண்டு பின்னமாயிருத்தல் பெத்த நிலையினும், அபின்னமாயிருத்தல் முத்திலையினுமாம். பின்னம் பாசவசத்தால் பெறப்பட்டுள்ளது. அபின்னம் அருள்வசத்தால் பெறவது. பாசவசத்தால் வேறுபட்டுள்ள பிறிதொரு பொருட்சார்பினாலே பதிக்குப் பூரணத்துவம் குறையாது ஒவ்வாது. பசு, பாசவச மொழிந்து, பதிவசமாய், அபின்னமாதலின், பதியே பசுவாகுமென்பது மொவ்வாது. மேற்காட்டியவாற்றானே இருவித தோஷமும் பரிகரிப்புற்றன. பாசம் காலம் என்னுங் கரணங்கள் பற்றி நேர்மறுதலையான இருவித தர்மங்கள் பசுவிடத் தமைந்தனமையின், ஒருபொருளின்கண் நேர்விரோத இருவித தர்மமிருத்த லமையாதென்னும் பொதுத் தருக்கதோடமும் ஈண்டு பரிகரிப்புற்ற தென்க. காலம்; பெற்ற நிலை, முத்திலை. பாசம்; ஆணவம், மாயை, கனமங்கள். இப்பாச காலங்களிலே பந்தப்படாதபதியை அப்பந்தங்களுள்ள பசுவோடு சம்பபடுத்தி வினாவியதே பொருத்தமின்மையாம்.”

க-வது விடையின் மறுப்பு.

பதிக்குப் பசு பின்னாபின்னமெனக் கூறி, பெத்தநிலையில் பின்னமெனவும், முத்திலையில் அபின்னமெனவுங் கூறினர். ஒருகாலத்தில் பொருளிடங் காலமாய் நின்று பின்னப்பட்டிருப்பது, மற்றொருகாலத்தில் சினை குணத் தொழிலாய் நின்று அபின்னப்படுதல் யாங்ஙனமமையுமோ அறிந்திலேம். இவ்வாறு வாயால்பேசவும், கையாலெழுதவும் படுமேயன்றித் திருட்டாந்தமாய்ப் பொருள்களிடத் தமைத்துக் காட்டல் ஆகாது. ‘பாசவசத்தினால் வேறுபட்டுள்ள பிறிதொரு சார்பினாலே பதிக்குப் பூரணத்துவங் குறையாது ஒவ்வாது. பசு: பாசவச மொழிந்து, பதிவசமாய் அபின்னமாதலின், பதியே பசுவாகுமென்பது மொவ்வாது’ எனக் கூறுவதும் சொல்கோட்டையேயாய்; பொருள் கோட்டை யன்று. பசு என்னு மொருபொருள் பாசத்தோடொருப் பொருள் அவசரம்; பாசமொழிந்திருப்ப பொருள் அவசரம். ‘பதியே பசுவாகுமென்பது மொவ்வாது’ என்பதனால் முத்தியில்கூடப் பதிவேறு, பசுவேறென் றுகின்றது. இவ்வாறு கூறிய இவரே ‘அபின்னமாயிருத்தல் முத்தியினுமாம்’ என முன்னர் மொழிந்தார். அபின்னமென்பதற்கு யாது பொருள்கொண்டனரோ அறிந்திலேம். கடத்துக்குப் படம் பின்னம், கடத்துக்குக் கடத்தன்மை அபின்னம், அல்லது கடத்திலுள்ள வளைதலாதிகள் அபின்னம். இப்படியே பதிக்குப் பசு கடத்துக்குப் படம்போலவா? கடத்துக்குக் கடத்தன்மை அல்லது வளைதலாதிகள்போலவா? கடத்துக்குப் படம்போலெண்ணின்

கடமும்படமும் வேறு வேறு இடத்திலிருப்பனபோல இருப்பனவாகி, பதி பசுவாகிய இரண்டும் அபூரண குணத்தைப் பெறுகின்றன. கடத்துக்குக் கடத்தன்மை அல்லது வளைதலாதிகள்போ லென்னின் அப்போது பதியே பசுவாகும். சங்கர்: பசு, பாசவசத்தால் வேறுபடுதலும் அருள்வசத்தால் லொன்றாதலும் கூடுமென்று கூறுதல் யுத்தி அனுபவவிரோதம். ஒருபொருள், தான்குற்றப்பட்டபோது மற்றொரு பொருளுக்கு வேறுதலும், குற்ற மொழிந்தபோது அப்பொருளோ டொன்றாதலும் கூடுமென்பதற்கு உலகில் எப்பொருளிலும் திருட் டாந்த மகப்படாது. அபின்னப்பொருள் என்றும் அபின்னமேயாம்; பின்னப்பொருள் என்றும் பின்னமேயாம். அபின்னம் பின்னமாகுமெனவும், பின்னம் அபின்னமாகுமெனவும் சங்கர் கூறுவதுபேரீல வொப்புக்கொள்ளினும் இது அபூரணப்பொருளில் வாய்க்குமே யன்றிப் பூரணப்பொருளில் வாய்க்காது. கட மொருபொருள், பட மொரு பொருள், ஆக விநாதிபொருளு மொன்றாகுமெனினும், ஒருபொருள் கடம் படமாக விரண்டாகுமெனினும் அவை கண்ட ஏகதேச அவ்வி யாபகப் பொருள்களேயாமென்க. இவ்வாறே பசு: பதியோடு ஒன்று மெனினும், ஒன்றாகாமல் இரண்டேயாமெனினும் அவ்விருபொருளும் கண்ட ஏகதேச அவ்விாபகப் பொருள்களேயா மென்க. உள்ளே நிறைய நீருள்ள வோர் பாத்திரத்தை நன்றாய் மூடிவிட்டு, அப்பாத் திரத்திற்குள் அநீரரை இரண்டாய்ப் பிரித்தல் சாத்தியமாமா? இது போலப் பதியேனும் பசுவேனும் அல்லது இரண்டுமேனும் பரிபூரணப் பொருளாகுமேல் அவை இரண்டாதலும் இரண்டாகிப் பின்ஒன்றாத லும் ஆகாவென்பது நிச்சயம். இவ்வளவு ஆபாசமிருப்பதால் பதிக்குப் பசு ஒருபோது ஒன்றாதலென்பதும், ஒருபோது வேறுதலென் பதும் பொருத்தமுறா வென்க. ஆதலின் பின்னாபின்ன விலக்கணம் குணமன்று, குற்றமேயாமென்றாக.

பின்னங் கொடுக்கும் விடை.

“பதி தனது சத்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு, ஏனைய தத்துவப்பொரு ள்களுத்தியோகப் படுமபடி செய்பவரேயன்றித் தானேநேராதாரமாவா ரீல் லர். இதனாலே பசுவினியல்பும் ஆதார ஆதேயமளவில் இவ்விதம்பின் தென் பது பெறப்பட்டது. இவ்வினாவில் எடுத்துக்கொண்ட பொருள்கள் நேராதா வாதேயங்க ளாகாமையின், வினாவின் குறிப்புப்படி ஆதார ஆதேயத்திருட் டாந்தல் காட்டல் அநாவசியமாயிற்று.

பின்னும் விடை மறுப்பு.

இந்த விடை யெதற் கென்னின் “பதி பசு ஆகிய இரண்டு பொ ருள்களில் ஆதார மெது? ஆதேய மெது?” என்று கேட்டமைக்காக வென்க. குயவனொருவன் தண்ட சக்கரங்களால் குடத்தை வளைத் தான் என்னுங்கால் குயவனுக்கும், குடத்துக்கும் ஆதார ஆதேயங் கள் கூறுவது பொருந்தாது. இதைப்போலவைத்துப் பதிக்கும் பசவு க்கும் ஆதார ஆதேயங்கள் கூறுவது பொருந்தாது. ஏனென்னின்

குடத்துக்கும் குயவனுக்கும் ஆதார ஆதேய சம்பந்த மில்லை. அப்படியே பதிக்கும் பசுவக்கும்போலும் குடமிருக்கு இடம் வேறு; குயவ னிருக்கும் இடம் வேறு. இவ்விரண்டும் ஒன்றை யொன்று ஆதாரமாகப் பெற்றில. இதன்படி உபமேயத்தை கோக்கின் பதியிருக்கும் இடம் வேறு, பசு இருக்கும் இடம் வேறு. ஆகவே, ஒன்றையொன்று ஆதாரமாகப் பெற்றிலபோலும். இங்ஙனமாயின் பதி பூரணமென்னுஞ் சுருதியும், பசுவாகிய வுயிரும் பூரணமென்னும் சபாபதிநாவலர் மதமும் பொய்த்துப்போகின்றன. சங்கரவர்கள், 'கோர் ஆதார ஆதேயங்க ளாகாமையின்' என்றமையான் கோற்ற ஆதார ஆதேயங்களா மென ஏற்படுகின்றது. அத இப்படிப்பட்டதென விளக்கினு ரில்லை. விளக்கக் கடமைப்பட்டவராயிருந்தும் விளக்காமைக்கு யாது காரணமோ அதைக் கற்ற பத்திரிகாணைப் பரிசுரம் போகார். ஒரு கூலிக்காரன், தலையில் கூடை வைத்திருக்கின்றான். அக் கூடையில் பதார்த்த மிருக்கிறது. பதார்த்தத்திற்கு ஆதாரம் கூடை; கூடைக் காதாரம் கூலிக்காரன். இவ்வுபமானப்படி கூறுவாராயின், கூலிக்காரன், கூடை, பதார்த்தம் ஆகிய முப்பொருள்களும் பின்னமாதல் போலப் 'பதி, சத்தி, பசு ஆகிய முப்பொருள்களும் பின்னமாம். பின்னமாம்போது அபூரணமென்பது சொல்லாதே யமையும். இனி மற் றொரு உவமானங்கொண்டு ஆராய்வாம்.

பதியிடத்தில் பஞ்சையும், சத்தியிடத்தில் அப்பஞ்சினுலாகிய நூலையும், பசு இடத்தில் நூலினுலாகிய ஆடையையும் வைத்துக்கூறு வோமாயின், ஆடைக்கும் நூலுக்கும் பொருளாயிருப்பது பஞ்சப் போல, பசுவக்கும் சத்திக்கும் பொருளாயிருப்பது பதியேயாம். இவ்வுபமானத்தை யொப்புக்கொள்ளு மிடத்து, ஆடை நூல்களுக்குப் பஞ்ச ஆதாரம் போலச் சத்தி பசுக்களுக்கு ஆதாரம் பதி யெனது சொல்லவேண்டும். இவ்வுபமானம் கோதாரம்போற் றேன்றறவியு னும் சற்றுய்த்துப் பொருளைப் பொருளாக கோக்குழிப் பஞ்சே யாவு க்கும் கோதாரமாம். அதுபோலப் பதியும், சத்தி பசுக்களுக்கு கோதாரமா மென்க. 'சுற்றிச் சுற்றிச் சுங்கச்சாவடியில் வந்தான்' என் பதுபோலப் பதிக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லுகிறவரையில் யாவுக்கும் பதியே கோதாரமாய் முடியும். இப்படி வந்துமுடியுமென். நஞ்சியே 'வினாவினர் குறிப்புப்படி ஆதார ஆதேய திருட்டார்த்தங் காட்டல் அநாவசியகமாயிற்று' என்றனர்போலும்.

'பதி, தனது சத்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு' என்பதில் பதிக்குச் சத்தி பின்னமா? அபின்னமா? பின்னமாயின் பதிக்குச் சத்தி வேறுபட்டு, பதி அபூரண கோஷத்தைப் பெறும். அபின்னமாயின் பதியே சத்தியாய்விடும். இனிச் சத்தியைப் பொருள் என்கிறாரா? குணம் அல்லது தொழி லென்கிறாரா? பொரு ளென்கிற ரென்னின் சத்தியொருபொருளும் பதியொருபொருளுமாய் இரண்டுபட்டுக் கண

டப்பொருள்களாய் அபூரணதோஷத்தை யடையும். குணமென்கிற ரென்னின் குணத்தைக் குணியிலடக்கிக் குணியையே பொருளாக் கிக் கொள்ளவேண்டும். கடசத்தியை மண்ணிலடக்கிக் கடத்துக்கு மண் உபாதானகாரணமென்று சொல்வதுபோலா மென்க. இதுபோ லப் பதியான குணியிலடத்தில் சத்தியான குணத்தை யடக்கி, பதி யையே பொருளாக்கி, அப்பதியையே யாதாரமாய்ச் சொல்லவேண் டும். இப்படிச் சொல்வதால் சத்தி யொருபொருளாகாது; ஆகாமையால் அது ஒரு முதலுமல்ல. ஒருமனிதன் 'எனது வல்லமையால் இந்தக்கல்லைத் தூக்கினேன்' என்றுலுஞ் சரி, நான் இந்தக்கல்லைத் தூக் கினேனென்றாலுஞ் சரி, இரண்டு மொன்றுதான். எனது வல்லமையினாலென்று சொல்லிவிட்டதினால் வல்லமைக்கு அவன் வேறாய்விட மாட்டான். அதுபோலப் பதி, தனது சத்தியால் தொழிலியற்றினா னென்றதனால் சத்திக்குப் பதி வேறாகான். குயவன் குடத்தை வனை ந்தான் என்னும் போதும் தண்ட சக்கரங்களால் குடத்தை வனைந் தான் என்னும் போதும் குயவனுக்குத் தண்டசக்கரங்கள் பின்ன மாகும். அங்ஙனமே பதி யுலகைச்சிருட்டித்தான் என்னும்போதும், சத்தியைக்கொண்டு சிருட்டித்தான் என்னும்போதும் பதிக்குச் சத்தி யபின்னமாகும். அபின்னமாகுங்கால் பதியே மற்றவை களுக்கும் ஆதாரமாம்.

இனிப் பதியில் பசுவா? பசுவில் பதியா? இவ்வினாவுக்குப் பதியில் பசு என்னின், பதியில் பசு பொருளாயிருக்கிறதா? குணந் தொழிலா யிருக்கிறதா? பொருளா யிருக்கிறதென்னின் பதி யொருபொருளும், பசு வொரு பொருளுமாய் இரண்டுபெட்டுப் பதி பசுக்கள் அபூரணப் பொருளாகும். குணம் தொழில்களென்னின் அப்போது பசுவாகிய குணந் தொழில்களுக்குப் பதியே பொருளாகி அபின்னப்பட்டு, பசு யடையுந் துக்கங்களைப் பதியடைகிறதென்று சொல்லவேண்டும். இனிப் பசுவில் பதி பென்னின் பசுவின் கண் பதி பொருளா? குணந் தொழில் களா? பொருளென்னின் பசு பதிக றிரண்டும் அபூரணமாம். குணந் தொழில்களென்னின் பதியாகிய குணந் தொழில்களுக்குப் பசுவே பொருளாய்ப் பதிப்பொருள் இல்லை யென்றதற்கிடனும். இடனுங்கால் நாஸ்திகத் தன்மையுண்டாம்.

உ-வது வினாவிற்கு அவர் கோரிக்கும் விடை.

“ஈண்டு உலகம் என்றது அசத்தாயுள்ள சகத்தையேயாகவின் அச்சகம் காரியப்படுத்தன்மையிலே பின்னமும் ஒடுங்குந்தன்மையிலே அபின்னமு மாதல்பற்றிப் பின்னாபின்னமேயாம். அசத்தார் தன்மையிலே பின்னமாயும், பதியருள் வியாபகத்தன்மையிலே அபின்னமாய் யிருத்தவினாலே வினாவின் ஈறுத்தோடங்கனும் ஆண்டுச்செல்லாது இழிவுபாடுற்றன.”

உ-வது விடையின் மறுப்பு.

ஈது வினா ‘பதிக்கு உலகம் பின்னமா? அபின்னமா? பின்னா பின்னமா?’ என்பது. அவர் காரியத்தில் பதிக்குப் பின்னமெனவும், ஒடு

ங்குத்தன்மையிலே அபின்ன மெனவுங் கூறுகின்றார். ஒரு காலத்தில் பின்னமாவது மற்றொருகாலத்தில் அபின்னமாதல் கூடாது. இவ்வாறு திருட்டார்த்தங் கூற உலகில் ஒருபொருளு மின்று. ஆகலின் பின்ன பின்னமென்பது சொல்லளவேபன்றிப் பொரு ளளவல்ல வென்க. இனிப் பதிக்கு உலகு சத்தா (மெய்) யிருந்து பின்னமா? அசத்தா (பொய்) யிருந்து பின்னமா? சத்தாயிருந்து பின்னமெனின் பதியும் உலகும் சத்தாய் இரண்டும் அபூரண மாகின்றன. அசத்தா யிருந்து பின்னமெனின் பொருளே யில்லாமற் போகிறது. இல்லாதபோது அது பின்னமாயிருத்தல் யாங்ஙனம் அமையும்? இனி யொடுங்குத் தன்மையில் பதிக்கு உலகு சத்தாயிருந்து அபின்னமா? அசத்தாயிருந்து அபின்னமா? சத்தாயிருந்து அபின்னமெனின் பதியைப்போல் உலகு சத்தாயிருக்குங்கால் அபின்னமாதல் யாங்ஙனம் அமையும்? அசத்தாயிருத்தென்னின் அசத்தென்பது இன்றையாகலின் இன்மை யாயது அபின்னமாதல் மலடிமகன் மலடிக்கு அபின்னமாதல் என்பதுபோலாம். 'பதியருள் வியாபகத்தன்மையிலே அபின்னமாயு மிருத்தலினாலே' என்பதில் பதிக்கு அருள் அபின்னமாயிருத்தலாலே பதியே அருளாம். அப்பதி பரிபூரணமா யிருத்தலினாலே உலகுஎன்னு மொருபொருள் இருத்தற் கிடனேது? ஒருபொருளின் வியாபகத்திலே மற்றொரு பொரு ளிருத்தற்கு உவமானமொன்று சொல்லவேண்டும். அங்ஙனமின்றி வெறுஞ்சொல்லால் சித்தார்த்தஞ் செய்வது நீரின்றிச் சந்தன மரைப்பது போலா மென்க.

ந-வது வினாவிற்கு அவர் கோடுக்கும் விடை.

“மாயைக்கும் அவ்வுலகம் பின்னாபின்னமே யாம். காரியப்பாட்டிலே பின்னமும், ஒடுக்கத்திலே அபின்னமுமாம். மண்கடமாவதும், துல்படமாவதும், பொன்பணியாவதும்போல முதற்காரண காரியசம்பந்தமாம்.”

ந-வது விடையின் மறுப்பு.

காரணம், காரியமாகிற இரண்டு சொற்களும் பின்ன மென்பதி லானேபயில்லையேனும் அவ்வாறு அதன்பொருளும் பின்னமென்பது அநுபவ விரோதமாம். மண்ணினிடத்துக் கடமும், நூலினிடத்துப் படமும், பொன்னினிடத்துப் பணியும் அபின்னமேயா மன்றிப் பின்னமாகா. பின்னமாகாமையும் அபின்னமாதலும் பிரத்தியக்ஷமா யிருக்க ஆசைப் பின்னாபின்னமென்று வரைவ தென்கொண்டோ! இது நிற்க; காரணத்தின்கண் காரியம் தோற்றமேயன்றி யுண்மை யன்று. இதுவிஷயத்தைப்பற்றிப் பிரமவித்தியாவிலிருந்தெடுத்த ச்சிசிடப்பட்ட “தத்துவவாதம்” என்னு நூலின் முதற்பாகத்தில் “உலகம் சத்தா? அசத்தா?” என்பது என்னும் விஷயத்தில் தெளிவாய்க் காணலாம். இம்முன்றாவ திலக்க வினாவில் ‘மாயையின்கண் உலகம் பொருளா? குணமா? தொழிலா?’ என வினாவினோம். அதற்குச் சங்கரவர்கள் விடைபகராது கைசேர விட்டமைக்குக் காரணம் யாதோ அறி

யேம். காரணமான மண்ணினிடத்துக் காரியமான கீடம் பொருளன்று, தொழிலேயாம். அத்தத்தொழிலாவது வளைதலாதியாம். அதுவுந் தோற்றமேயென ஷட்தத்துவவாதத்தில் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. வளைதலாதிக் தொழி லுள்ளதென்றொப்புக்கொள்ளினும் அசைதலின்றிக் தொழினிகழாது. அசைதல் அபூரணப்பொருளினுக்கே யன்றிப் பரிபூரணப்பொருளுக் கமையாது, மாயை அபூரணப்பொருளாமா? மாயை ஓர் சத்தியென்று கூறப்படுதலின், அதுதன் முதலையல்லாது அசையாது. அதற்கு முதல் யாது? பதியென்று சொல்லக்கடமைப்பட்டு அப்பதியே யசைதலுற்றதெனச் செல்லவேண்டியவ ராகின்றனர். அசைதல் அபூரணத்துக்கே யாதலால் புகி அபூரணராகின்றார். இவ்வளவு குற்றம் நிகழ்வதால் மூன்றாவது விடையும் விடையாகாதென்றாக.

ச-வது வினாவிற்கு அவர் கோடுத்தவிடை.

“ஆன்மா என்றும் கன்மானுருணமான சரீரவியாபகன். அளவு கன்மா அளவேயாம். சரீரவெளியில் அவ்வியாபகன். இவற்றாலே மற்ற்றெழுந்த வினாக்களும் சித்தார்த்தங்களும் அடிபட்டன.”

வியாபகமென்ப தொரு அளவா? சரீரத்துக்குத் தக்க அளவா? ஒரு அளவென்னின் ஏறம்பு சரீரஅளவு வியாபகமான ஆன்மா, யானைசரீர அளவு வியாபகமாக லெங்நனமாம்? யானைசரீர வியாபக ஆன்மா ஏறம்புசரீர அளவாவ தெங்நமோ? முத்தியில் எவ்வுளவு வியாபகப்? சரீரஅளவா? மேற்பட்ட அளவா? சரீரஅளவென்னின் சிவஞானபோதம் முதற்குத்திரம் கூ-ம் அதிகரணம் முதல் வெண்பாவின் சிவஞானசுவாமிகளுரையில் ‘முதல்வன்போல.....சமவியாபகமாயினும்’ என்பது தேர்வுமாகும். மேற்பட்ட அளவாயின் சரீரத்திற்குட்பட்ட அளவு அதற்குமேல் சிவவியாபகத்தைப்போல விரிதற்குக் காரண மென்னை? பந்தத்தில் வியாபகமெனச் சங்கர் கூறியது சபாபதிநாவலர் மதத்துக்கு விரோதமாம். ஏனென்னின் சிவஞானபோதம் ச-வது குத்திரம் இரண்டாவது அதிகரணம் முதல்வெண்பாவின் சிவஞானசுவாமிக ளுரையில் ‘வியாபகவுயிர் அனுத்தன்மைப்படுமாறு செய்தலின்’ என்று கூறியிருத்தலாலென்க. இதைப்பற்றி ‘பதிபகபாசவாதம்’ என்னும் நூலில் ‘ஜீவான்மா வியாபகமென்பது குற்றம்,’ ‘வியாபகமான ஆன்மா அனுவாகாது,’ ‘பூரணசிவத்தில் பூரணஆன்மா அமைவ தெங்நனம்? ‘சிவன்நிருவடியில் ஆன்மா பின்னமாக அமையுமா? அபின்னமாக அமையுமா?’ என்னும் தலைப்பெயர் குட்டிய விஷயங்களில் விரிவாய்க்கண்டு, தாம் கூறியது குணமன்றெனக் கொள்வாராக.

ஐந்தாவது விடை.

“ஞானமென்பது சாமானிய தருமத்தால், ஸ்பர்சஞானமுதல் அபரஞ்ஞானம் வரையினும் செல்லும். விசேட தருமத்தாலே பரஞானத்தைக் குறிக்கும். ஆன்மா பரஞானமொழிந்த மஹைய ஞானவியல்பில் ஞானநிலைம

யும் பரஞானவியல்பில் மறைப்பு முள்ளதே. ஆன்மஞானம் சூரியனொளி போன்ற தன்று. கண்ணொளிபோன்றது.”

. ஐந்தாவது விடையின் மறுப்பு.

ஞானத்தை அஞ்ஞானம் எப்படி மறைக்கும் என்று கேட்ட கேள்விக்கு ‘மறைப்புமுள்ளதே’ என்று சொல்லிவிட்டதனால் சமாதானமாய்விடுமா? மறைப்பதற்கு நியாயஞ்சொல்லாமையால் வினாவுக்கு விடை சொல்லவில்லையெனக் கண்ணுக் கொளியில்லையென முடிவாகப் பதி பசு பாச வாதத்தில் நட்ச-வது முதல் சச-வது பக்கம் வரையிலும், சுக முதல் எக-வது பக்கம் வரையிலும் விரிவாய்ச் சொல்லியிருப்பதால் இங்கு மீண்டும் பேசுவ தநாவசியமென விட்டோம். இன்னும் இதைப்பற்றி அத்வைததூஷணபரிகாரம் சஉ-வது சக-வது பக்கங்களிலும் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றில் பேசியுள்ள விஷயங்கட்கு மறப்பெழுதாமல் மறுக்கப்பட்ட விஷயத்தினையே மீண்டும் மீண்டும் பேசுவது விடையாகாதென வறிக.

ஆறாவது விடை.

“அதனை யொப்புக்கொள்ளாத சைவசித்தாந்திகள் இவர். உலகத்துக்குப் பதி அயின்ன நிமித்தோபாதான காரணமே. ஈண்டு அயின்னமென்பது சர்வ வியாபகாரின்னமேயாம். இது சைவசித்தாந்திகளுக்குப் பூரண அங்கீகாரமேயாம். நீலகண்ட சிவாசாரியார், பிரமத்தைச் சகுணமாகவுங் கூறுவர். ‘எப்போதும்’ என்பது விலக்காகும். பதிக்கு நிற்குணம் ஒன்றே யுளதென்பதில் ‘ஒன்றே’ யென்பது விலக்காகும். அவர் சகுணராயும், நிற்குணராயும், சகுண நிற்குணராயும், அருள்வடிவுடையராகவின் நீலகண்டபாடியம் சைவசித்தாந்த அத்துவித நன்னிலையாம்.

ஏழாவது விடை.

“சகலாகமபண்டித பாரங்கராய் விளங்கிய அருணந்திசிவாசாரியரே சிவஞானபோதத்தையும் அதன் வார்த்திகத்தையும் அங்கீகரித்ததசரித்த, வழிநூலியற்றினராயிருக்க வதனை மறுக்கும்ஆதிசைவாசாரிய ரங்கீகரியாமை எக்காலத்தும் பெறப்படாத தொன்றேயாம்.”

ஆறாவது ஏழாவது விடைகளின் மறுப்பு.

நீலகண்டபாஷ்யத்திற்கும் சபாபதிநாவலரது மதத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைப் பலவிதத்தாலும் பதிபசுபாசவாத நூலி லெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றமையாலும், ம-நா-ந-ஸ்ரீ வெங்கட்டரமணதாசர்-நீலகண்டபாஷ்யத்தைப் பூவபகூப்படுத்தச் சிவஞானசுவாமிகளுரையே சித்தாந்தமெனச் சொல்லி யிருக்கிறாரென அவரது வாக்கியத்தையே யெடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றமையாலும், நீலகண்டர் விசிஷ்டாத்வைதியா யிருப்பதாலும், சபாபதி நாவலர் தமமைச் சுத்தாத்வைதியெனச் சொல்லிக்கொள்வதாலும் அவ்விருவர் கொள்கையும்

ஒன்றென்பது பொருந்தாது; சகுணவாதியான நீலகண்டரைச் சகுண நிற்குணவாதி யெனப்தும் பொருந்தாது. உள்குக்குப் பதி அபின்ன கிமித்தோபாதானகாரணர் என்பவர் நீலகண்டரோயனறிக் சபாபதி நாவல ரன்று. கடத்துக்கு மண உபாதான காரண மென்பதுபோல வுல்குக்குச் சிவன் உபாதானகாரணரென் நீலகண்டர் கூறிட, அது தப்பென்ச் சபாபதிநாவலர் சொல்லுகிறார். இங்ஙனமாகச் சபாபதி நாவலர்க்குச் சார்பாய்ப் பேசுவந்த இப்பூர்வபட்சியார், அவர்க்கு மாராய்ப் பேசுவ தென்கொண்டோர்! அருணந்திசிவசாரியார் தமம்த த்லைவிட்டு மாறினாரென் ஷெ பதிபசுபாசவாதத்தில் கூறப்பட்டிருப் பதைக் கவ்னித்தபார்க்கக் கோருகிறோம். சகுண நிற்குணம் ஒன்றி ளிருப்பது கூடாதெனப் பதிபசுபாசவாதத்தில் 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63-வது பக்கங்களில் 'சகுணநிற்குணவாதம்' 'அருபநிற் குணம் சஞ்சுபசுகுணம்' என்னும் கலைப்பெயர்கொடுத்ததாம் விரிவாய் எழுதிப்பிருக்கின்றோம்கவின் இவ்விடத்தில் பேசாதுவிட்டனம்.

எட்டாவது விடை.

“வைதிக சைவராவர் வேத சிவாகமங்களைப் பிரமாணங்களாகக்கொ ண்டு நடைபெறுவோர். தாத்திரிக சைவராவர் வாமாதி தந்திரங்களைப் பிர மாணங்களாகக்கொண்டு நடைபெறுவோர். வைதிகசைவரென்னுஞ் சொற் றோடரியல்பினே வேதசிவாகமமிரண்டும் பிரமாணமாகக் கொண்டவரென் று வெளிப்படை. குறித்த தாத்திரிகசைவர் அப்பிரமாணங்களிலே மயக்க நெதியுடையர், கலோகங்களாகவியும்.”

எட்டாவது விடையின் மறுப்பு.

சபாபதிநாவலரவர்கள், தாம் வைதிகசைவரெனவும், ஸ்ரீ ஆறு முகநாவலரவர்கள் தாந்திரிக சைவரெனவும்கூறி, இன்னும் அதுபற் றிப் பல விஷயங்களைக் காணு ஹுமீ ஹுமீ சல். திருச்செந்தூர் வசந்த மண்டபத்தில் சேதுபதி மகாராஜர் அவர்கள் சபாநாயகராயெழுந்த ருளியிருக்கப் பிரசங்கித்தனர். தவிர எப்போதும் வேதத்தை இகழ் வுறுவருவது அவராதியற்றை. இதற்குச்சாக்கி 'சில வருஷங்களின்முன் னர்ச் சென்னை ஸ்ரீகாளத்திசுவாராலயத்தில்'வாயைக்கோணலாக்கிக் கொண்டு, ஆ! ஹ! எ! என வொருவித வெடிப்பான குரலோடுசப் பித்து, இவ்வாறு வேதத்தை போதுகின்றார்கள்' என்று இகழ்த்திருச் செந்தூர். கேற்ற நடந்த ஆனிக் திருமஞ்சனத்தின்போது சிதம்பரத் தில் வேதத்தை யிகழ்த்த இகழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. அத்தடனே னையிலும் வேதமு மொன்றெனமங் கூறினார். ஷெ திருச்செந்தூர் சென்னைகோரில் நடந்த பிரசங்கங்களைப்பற்றி எத்தன ஹு வைகாசி 1336 191௨ ஆரியஜனப்பிரிபன் பத்திரிகைகளில் கடிதக்காரர் எழுதி யிருக்கின்றார்கள். அலற்றில் வேதத்தில் அதிகாரமற்ற சபாபதிநாவ லரவர்கள்மாதிரம் வைதிகராவதும், ஆறுமுகநாவலர்மாதிரம் தாந் திரிகராவதும் யாங்ஙனமென ஷெகடிதக்காரர் கேட்டிருக்கிறார். சபா பதிநாவலர்க்காகப் பரிந்து பேசுவந்த ம-ந-ந-ஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயக

வேதம் தமக்கவசிய மில்லை யென்றும், வேதம் மயக்கநூலென்றும் கூறி, “வேதத்தின் வழியின்றுசிவனை வழிபடுவது வைதிக சைவம்” எனக் கூறியிருக்கின்றார். அவைகளையெல்லாவ் கவனியாமல் பேசப் பட்டது. இவர்கொள்கைப்படி வாமாதிக்களை அநுசரிப்பவர் ஏன்வைதிக சாத்தராகார்? வேதசிவாமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு நடைபெறுவோர் வைதிகசைவராகிறபோது, வேதசாத்தாகமங்களைப் பிரமாணங்களாகக்கொண்டு நடைபெறுவோர் ஏன் வைதிகசாத்தராகக் கூடாது? சாக்தர் வேதத்தில் மயக்கநெறியுடையாரென்கிறார். சிவாகமிகள் வேதம் மயக்கநூலெனச் சொல்வது பிரத்தியக்ஷமாயிருக்க, சாக்தர் மாத்திரம் மயக்க நெறியுடையாரென்பது பொருத்தமா? வாமாதி தந்திரங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்பவர் தாந்திரிக சைவரன்று, தாந்திரிக சாக்தராம்; சபாபதிராவலரவர்கள் பக்ஷத்தினரே தாந்திரிக சைவராமென்க.

இது விஷயமாகப் பேசவேண்டின் ஷை ஆரியஜனப்பிரியன் பத்திரிகைகளையும், பதி பசு பாச வாதமுதலிய கிரந்தங்களையும் பார்த்து அதன்பேரில் பேசுவது முறையாகும். சபாபதி ராவலரைக் கேட்ட கேள்வியோடு நின்றிருந்தால், (மறுப்பு வந்திருந்தவரையில்) இவரது விடை விடையாகும் என இவர் பக்ஷத்தினராவது சொல்ல இடனாகும். இப்போது அது தென்னல் முற்றிப் பெருங்காற்றாய் வீட்டதே; அதற்குச் சோம. நாயகர் போலி விடை கூறிட, அதற்கு மறுப்பும் வந்து, அது ‘பதி பசு பாச வாதம்’ என்னும் பெயரோடு அச்சுப்படுத்த கமாய் வெளிப்பட்டும் போயிற்றே. அதில் இவர் விடைகளெல்லாம் பூர்வபக்ஷமாக்கப்பட்டு மிருக்கின்றனவே. அங்ஙனமாகப் பூர்வ பக்ஷத்தையே பொருளாகக்கொண்டு வரைவதென்னே? இவர்க்கு உண்மையாய் மறுப்பு எழுத விரும்புமிருக்குமாயின், மேற்படி ‘பதி பசு பாச வாதம்’ என்னும் நூலின்பேரில் மறுப்பு எழுதலாம். அதை விட்டு அந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமூகதீர்ப்போன்ற விஷயங்களில் துளி போன்ற சில பூர்வபக்ஷங்களைச் சொல்லிவிட்டு, விடை சொல்லி விட்டதாகக் கூறுவது சங்கரவர்கள் பெருந்தகைமைக் கழகாகாது.

இவரது விடையையும், இகற்குமுன் வெளிப்பட்ட ‘பதி பசு பாசவாத’ நூலையும் வைத்துப் பாரப்பவர்கள், சங்கரவர்களை இவ்விதமாய் மதிப்பார்களென யாம் கூற வேண்டுவ தில்லை. அவ்விருண்டையும் வாசித்தவர்களே சொல்லுவார்கள். சங்கரவர்கள் எழுதிப்பவற்றை யப்படியே யிதற் பிரசுரித்திருக்கின்றோ மாகலின், அதையும் ‘பதி பசு பாச வாத’ நூலையும் வாசித்துப்பாருங்கள்.

சங்கரவர்கள், ஷை ‘பதி பசு பாச வாதம்’ என்னும் நூல் தமது கைக் கெட்டியதாகவஞ் சொல்லிவிட்டு, அதன் பேரில் ஷை விடையெழுதியது எவ்வா றிருக்கின்றதென்னின், அக்கினி மலையை காசஞ் செய்யப் பஞ்ச மூட்டையை யெறிவதுபோலிருக்கின்றது.

(1865ஆம் மேன் 8௨ ப்ரம்மவீத்யா.)

ஆரியன்.

சபாபதி நாவலரவர்களும், பிரமம் துண்டுதுண்டாய் அறுந்துவிழுதலென்பதும்.

ம - ஈசா - ஸ்ரீ யாழ்ப்பாணம் கோபுர சபாபதி நாவலரவர்கள் சென்னை நகரின் கண்ணும், மற்ற இடங்களிலும் பிரசங்கஞ் செய்யுங் காலும், பேசும் சமயத்திலும் வேதாந்தத்தைத் துணிவிக்க கோந்தபோ தெல்லாம் பிரமம் ஜகஜீவபரங்களா யாகின்றதென வேதாந்திகள் சொல்வது தப்பெனக்கொண்டு, பிரமம் துண்டுதுண்டாய் அறுந்து விழுகிறதென இசுழ்ந்த பேசுவது எவரும் அறியாத விஷய மன்று. அவ்வாறு பிரசங்கிக்கும்போதும், பேசும்போதும் வெகு ஆவேசமா ய்ப் பேசுவார். இதனால் சபாபதி நாவலரவர்கட்கு அது குற்றமென் றே வாஸ்தவத்தில் பட்டிருக்கிறதாய்த் தெரிகின்றது. இவ்வாறு பேசுகின்றமையின் இப்பத்திரிகைவிற்புறானே நம்மால் கண்டிக்கப்பட் டுப் பதில்பேச நாலின்றிச் சுயமாவிற்குக்கும் குண்டோதர சிவச்சாஸி சுவாமிகளுக்கு இவர் சற்றும் இனோத்தர ரல்லென நன்கினாலும், பரிசுத்தமான பிரமம் மாயை வசப்பட்டு ஜகஜீவபரங்களாவது குண் டோதர சுவாமிகளுக்கு வார்தி யெடுப்பதுபோ லிருக்கின்றது; சபா பதி நாவலரவர்களுக்கோ பரிசுத்தமான பிரமம் அபரிசுத்தப்பட்டுத் தனது கர்வ வியாபகத்தை யிழ்ந்து ஏகதேசமாய்த் துண்டுதுண்டாய் அறுந்துவிழுவது வார்தி யெடுப்பதுபோ லிருக்கின்றது. எந்தப்பொ ருள் தனது ஏகத்துவத்தை யிழ்ந்து கண்டமாய் அழிவுபடுகிறதோ, அது அசத்து, சுடம், துக்கம், அநித்தியம், கண்டமாயுப அபரிசுத்தப் பொருளாகுமேயன்றி; சத்து, சித்தி, அனந்தம், சித்தியம், பூரண மாகிய சுத்தப்பொரு ளாகாது. பிரமம் துண்டுபெட்டு ஜக ஜீவ பாங்க ளாகுமென்று சொல்லி, பின்னும் அதை விகாரமற்ற சுத்தப்பொரு ளெனச் சொல்வது கூடாதென்பது பூர்வபக்தியார் கருத்து.

ஒரு வாழ்க்காய் பலவாய் அறுக்கப்பட்டுத் துண்டுதுண்டாவது போல், ஏகமான பிரமம் பற்பல துண்டுபெட்டு ஜக ஜீவ பாங்களாய் ஆகிறதென்ற அக்ஷைதிகள் சொல்வதுபோலச் சபாபதி நாவலரவா கள் புத்தியில் பசுந்துவிட்டது; அதிலும் மிகு பலமாய்ப் பதிந்து விட்டது. இவ்வாறு சொல்லும் அக்ஷைத நூல்களையாவது அக் ஷைதிகளையாவது யாம் கண்டோமில்லை; கேட்டோமில்லை. அங்ஙன மாகச் சபாபதி நாவலர்க்கு எப்படித் தெரிந்ததோ அறிந்திலும், ஒரு வேளை 'அக்ஷைதிகளுடன் சண்டைக்கு மல்லுக்கட்டி கிறகட்டிமே, அதைச் சற்று வேடிக்கை பார்ப்போம்' என யாரோனும் அவ்வாறு அவர்க்குச் சொல்லி யிருக்கலாம். அத்துடனே வாழ்க்கா யுபயானத் தையுங் காட்டிச் சொல்லி யிருக்கலாம். அத்துடனே வாழ்க்கையை கோரேகொணவேந்து கத்தினால் துண்டுதுண்டாய் அறுத்துக்காட்டி, இவ்வாறே பிரமம் துண்டுதுண்டாய் ஜக ஜீவ பாங்க ளாகின்றதென

அத்துவிதிகள் சொல்லுகிறார்களென்றும் சொல்லியிருக்கலாம். இவ்வாறு பிரத்தியக்ஷப் பொருளில் வைத்துக் காண்பிக்கவே, அது மிகு பலமாய் மனத்த ஹ்ரிஷிட்டதுபோலும். இதற்கு மாறாக எத்தனை அத்வைதிகள் எத்தனை அத்வைத நூல்களைக் காட்டி அவ்வாறன் றெனச் சொன்னாலும் சபாபதி நாவலரவர்கள் கேட்சுமாட்டார். அவர் மிகு பிடிவாதமுள்ளவர். ஒன்றைப்பிடித்தால் அதை விடவே மாட்டார். அவர் மனது ஒன்றைப் பற்றுவதே யரிது; பற்றிவிட்டால் பிரகு விடுவது அரிதினும் அரிது; மிகு அரிது. சபாபதி நாவல ரவர்கள் கள்ளச் சுவடில்லாத சுத்தமனதுள்ளவர். அதுபற்றியே எவ ரோ தம்மை வஞ்சிக்கக் கருதிச்சொன்ன பொய்யையும் மெய்யென நம்பிவிட்டார்போலும். இல்லாவிடில் அத்வைதிகளுடைய சித்தா ந்த மல்லாததைச் சித்தாந்தமெனச் சொன்னால் நம்புவாரா? நம்பினாலும் நம்பட்டும். அதை வெளியில் சொல்வாரா? சொன்னாலுஞ் சொல்லட்டும்; அதைப் பலபேரிருக்குஞ் சபையிற் சொல்வாரா? அவர் ஒருவருஞ் சொல்லக் கேட்கவில்லை, தாமே வேதாந்தநூலை வாசித்துச் சொல்கின்றார் ரென்னின் இது சுத்த பொய். வேதாந்த நூல்கள் பிரம மொன்றே சத்தியமென்றும், ஜக ஜீவ பரங்கள் சத்து அல்லவென்றும், சத்துப்போலி யென்றுங் கூறுகின்றன. இவ்வாறு அவரே சொல்லியு மிருக்கிறார். ஆகலால் வேதாந்தநூலை வாசித் துச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படாது. வீரோதிகள் சொன்னாரென் றே சொல்லவேண்டும. வாழக்காய் ஏகமாயிருக்கிறபோதும் சத்து; ஏகத்துவங் கெட்டுப் பலவாய்த் துண்டுதெண்டாகிறபோதுஞ் சத்து. இப்படிப் பிரமமுஞ் சத்து; ஜக ஜீவ பரங்களுஞ் சத்தா? இவ்வாறு வேதாந்தநூல்கள் சொல்லவில்லையே, பிரமம் துண்டுதெண்டாய் அறு ந்துவிழுகிறதென்று சபாபதி நாவலரவர்கள் சொன்னால் வாழக்காயை ப்போலச் சொல்லாமல் வேறு எதை யுபமானமாகச் சொல்லலாம்? வேதாந்தநூல்கள் பிரமம் நித்திய முத்த சச்சிதானந்தமென்றும் ஜக ஜீவ பரங்கள் அகற்கு மாறான இக்கணமுடையன வென்றும் பிர சத்தில் ஜகஜீவ பரங்கள் ஆரோபமான தோற்றல் மாத்திரமென்றும், அகற் குபமானங்கள் கயிற்றாவு, கானரீர், சொப்பன வலகென்றும், அதலால் பிரமத்தின்கண் ஜக ஜீவ பரங்கள் விவர்த்தபக்ஷ மென்றும், ஆரம்ப பரிணாம மன்றென்றுங் கூறுகின்றன. இங்ஙனம் வேதாந்த நூல்கள் கூறிட, அகற்கு மாறாக ஆரம்ப பரிணாமமாய் அத்வைதிகள் சொல்வதுபோல் சொல்வது நிபாயமாமோ? ஒருமதத்தை மறுத் தால் அம்மதத்தினர் நூலை யுபக்ரம வுபசங்காரத்துடனே வாசி த்துப்பார்த்து, அதின்பேரிலன்று தோஷஞ் சொல்ல வேண்டுவது? தமக்கு வீரோதிகள் சொல்வதைக்கேட்டு மெய்யென நம்பி ஒருமத த்திற் குற்றங் கூறுவது உத்தமர்க் கழகன்றே. 'பிரம் சொல்வதைக் கேட்டுச் சொல்லவில்லை, வேதாந்தநூலை வாசித்துத்தான் குற்றஞ் சொல்கின்றார்' ரென வுறுதிமொழி கூறுவரேல், அப்படியானால் வே

தாந்ததுலைச் சபாபதி நாவலரவர்கள் முற்றும் வாசிக்கவில்லையென்று சொல்லவேண்டும். ஏதேனும் ஒருசெய்யுள் இரண்டும் செய்யுள் இடையிடையில வாசித்திருக்கவேண்டும். அச்செய்யுள்கள்:

திருவாசகம்.

வானுகிமண்ணுகிவளியாகி யொளியாகிணுகியெயிராகி.
நிரந்த ஆகாயம் நீர்நிலம் தீகாலாய்.

கந்தரழித்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

ஊனாய் உயிரானாய் உடலானாய் உலகானாய்.

திருநான சம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

குற்றநீகுணங்கள் நீ கூடலாலவாயிலாய்.

அப்பரிசுவாமிகள் தேவாரம்.

எல்லாவுலகமும் ஆனாய் நீயே.

இலிங்கபுராணம்.

பதியாகியுறைபவனே மாயையெனும் பாசத்தாற் பசுக்களாகி.

இவைபோன்றனவா யிருக்கவேண்டும். இச்செய்யுள்களில் பிரமம் எல்லாமா யிருப்பதாய்ச் சொல்வதாலும், அவற்றில் உயிரு மிருப்பதாலும், அவ்வுயிர் யோனியிற் பிறக்கவேண்டு மானதாலும், பிரமம் பரிபூரணமானதாலும், உயிர் பலவாதலாலும், அவை உடல்களில் அடங்கி ஏகதேசமாய்த் துண்பேட் டிருக்கின்றன வாதலாலும் பிரமம் தன்னுண்டாய் அறுத்து விழுந்து யோனிவாய்ப் படுகின்ற தென இகழ்த்த கூறினார்போலும்.

ம-ள-ள-பூரீ சூளை சோமகந்தரநாயகரவர்களும் இதே யபிப்பிராயமாய்ச் சொல்லுகின்றார். அது வருமாறு:—

வேண்பா.

‘ஒன்றும்பிரமமுடைந்தேபலவாகிச்
சென்றும்பல்யோனிச்சிரிப்பாமே—கன்றும்
பிரமம்விமலமுடைத்தாக நீர் பேசுந்
திரமென்போயிற்றே திரிந்து’

இவர், பரிசுத்தமுள்ள ஒன்றும்பிரமம் உடைந்து பலஜீவர்களாய்ப் பலயோனிவாய்ப்பதெல் சிரித்தற்கேதுவாமென்று கூறுகிறார். இவரும் சபாபதிநாவலரது அபிப்பிராயத்தில் கலந்திருக்கலின், இருவரும் ஒருபள்ளிக்கூடத்தில் ஒரேபாடமாய்ப்படித்து ஒப்பித்ததாய் விளங்குகின்றது. இப்படி யிருவரும் சகோதரத்துவத்தைப் பெற்று ஒரே அபிப்பிராயமாய்ச் சொல்வதால், சோம-நாயக்கருக்கும் ஷைவாழகாரியுமானம் பொருத்தமாகுமென்பதில் ஆகேஷமும் இல்லை. இனி இந்த வேபரிதவாதிகளுடைய தெரியாமையைச் செவ்வனே விளக்கக்காட்டுவாம்.

ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாவது முன்றுவிதத்தில் அடக்கிச் சொல்லலாம். ஆரம்பம் பரிணாமம் விவர்த்தமாகவாம். ஆரம்பத்திற்கு மன்குடமும், பரிணாமத்திற்குப் பால் தயிரும், விவர்த்தத்திற்கு க்கயிறு அரவும் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றில் விவர்த்தத்தை அத்வைதங்கள் கொள்ளுகின்றார்கள். இதைத் துண்டுதுண்டாய்ந்துவிழுதலெனச் சொல்லலாமா? கயிற்றின் கண் அரவு போலியேயன்றி யதார்த்தமன்றே. வாழக்காய் துண்டுதுண்டாய் அறுபடுதல் போலியன்றே; யதார்த்தமாயிற்றே. விவர்த்தவாதபகஷத்தில் பிரமத்திற்கு யாதொரு கஷ்டமும் இல்லாமல் ஜகஜீவபரங்கள் (கயிற்றரவுபோல) தோற்றலமாததிரையாய்ச் சொல்ல, அதற்கு மாறாக ஆரம்ப பரிணாமம் போல் சொல்வது நன்றாமோ? இப்படிச் சொல்வதால் அத்வைதகனிடத்தில் இத்துவிதிகள் தோல்வியடைந்ததாய்ச் சொல்லவேண்டுமேயன்றி வென்றதாய்ச் சொல்லலாமோ? இத்துவிதத்தாந்திகள், அத்வைதத்தில் இல்லாத குற்றத்தைக் கற்பித்தன்றோ துஷிக்கின்றார்கள்? அந்தக்குற்றமும் துஷிப்பும் இவர்களிடத்திலேதானே நிச்சயமாயிருக்கின்றனவென்பதைக்காட்டுகின்றோம். இவர்கள் நிரவயவ, நிர்க்குண, நீலங்களமுள்ள பிரமத்தினின்றும் உமாமகேசுவர் வடிவம், நடராஜவடிவம், தக்ஷிணமூர்த்திவடிவம், அர்ச்சுனனுக்காக எடுத்த வேடவடிவம், புன்றிக்குட்டிகட்காக எடுத்த பன்றி வடிவம் முதலியவடிவங்கள் தோன்றினவென்றும் அவைகள் பிரமத்தைப்போலவே சத்தியமென்றும் கொள்ளுகின்றார்கள். ஷேவடிவங்கள் காரியம்; பிரமம் காரணம். இவர்கள் சற்காரியவாதிகள் என அடிக்கடி வெகுபெருமையாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றார்கள். சொல்லிக்கொள்ளுவதால், வாழைக்காய் துண்டுதுண்டாயாவதுபோலப் பிரமமும் துண்டுதுண்டாய் ஷேவடிவங்களைப் பெற்றதெனச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அத்வைதிகள் ஷே உமாமகேசுவர வடிவ முதலியவைகளைச் சந்தியத்தைப்போலப் பாரமார்த்திக சத்தியமாய்ச் சொல்லாமல் வியாவகாரிக சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றமையின், ஷேகுற்றத்திற்கு அத்வைதிகள் உட்படவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. ஆதலால் இப்படிப்பட்ட அசத்தியவழியிற் புகாமல் சத்தியத்தை யனுசரித்து அவரவர் கொள்கையைச் செவ்வையாயுணர்ந்து, குற்றமிருந்தால் அதைத் தாராளியாய் எடுத்துச்சொல்லுவார்களாக. அதைவிட்டு உள்ளதைமறைத்து இல்லதை யுள்ளதாகக்காட்டிப் பேசுவார்களேயானால், அதனுண்மையும் சமாதானமும் வெளியாகும்போது பூர்வபட்சிகள் அவமானப்பட்டிருந்த நிலைமறைந்து ஒளியவேண்டியதாய் நேரிடும். இதற்குச்சாக்ஷி ஷேசபாபதிசுவலர், சோநாயகர், குண்டோதாசுவாசாரியார முதலியவர்களேயாம். (1895இல் மேஷ் 8உ ப்ரம்மவித்யா.) ஆரியன்.

மேஷ் முன் 26-ம் பக்கத்தில் “ஆரியநேசன்” என்னுங்கையெழுத்துக்கு முன் (1894இல் ஏப்ரல்ஷ் 11உ ப்ரம்மவித்யா.) என்று வாசிக்கவும்.

சிவமயம்.

சிவன் எவ்வாறு பூரணர்?

1881 ஓஸ் மார்ச்சுமீ 31 வ யிற் பிரசுரமான "சித்தாந்த ரத்நா கரத்தின்" "சிவபாரமயப்பிரதரிசிநி" என்னும் சஞ்சிகையில் "சிவன் பூரணரென்றது" என்னும் விஷயத்தைத் துவிதசித்தாந்தி யொருவர், தமது துவிதசித்தாந்தத்திற்கேற்கச் சிவனுக்குப் பூரணத்துவங் கூறுகின்றார். அது சுருதியுத்தி அநுபவ விரோதமா யிருப்பதால் அதன் நேஷத்தை யெல்லாம் இங்கு விளக்கிக்காட்டிடுவோம்.

ஷு துவிதசித்தாந்தி கூறுவதாவது:—

"பூகணமென்பது நிறைவு என்று பொருள்படும். நிறைவு எதில் "நிறைவு? யாருடைய நிறைவு? என்னும் வினா நிகழும். உலகத்தில் "நிறைவு எனவும், சிவனுடைய நிறைவு எனவும் விடை வருமாற் றால், முதல் அவ்வுலகத்தை விசாரிக்கில் சரம அசரம் என இருவ "கைப்படும். இவ்விருபகுதியும் கிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், நிலா, "பகலோன், ஆன்மா என்னும் எட்டுப் பேதமாய் விரியும். இவ்வேட் "டையன்றிப் பரமானுவும் கிடையாதென்பது திண்ணம். இதனை "யே அட்டமூர்த்த மென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறும். எனவே, "சிவனுக்குத் திருமேனி யென்பது பெறப்பட்டது. இதனால், சிவனு "டைய நிறைவும் வெளிப்பட்டமை காண்க. சராசரங்களாயுள்ள "அஃநீனுள்ளும் புறம்பும் அவர் கலந்து நிற்பதால் அவைகள் "வியாத்தி வியாபியப் பொருள்களும், அவர் வியாபகப் பொருளு "மாதல் சாலும். இதனால் வியாபகத்துக் கிடமாகிய பொருள்களும், "வியாபிக்கும் பொருளும் ஒரு பொருளாகாவாம்" என்பதாம்.

பூரணமென்பதற்குப் பொருள் நிறைவு என்கிறார். இதன்பேரில் 'எதில் நிறைவு' என்று கேட்பானேன்? சிவனைவிட வேறு பொருளிரு க்குமுாயின் சிவனுக்குப் பூரணத்துவ மில்லாமற் போமே. 'எதில் நிறைவு?' எனக்கேட்டு அதற் கொருபொருளைத் தேடின, அப்பொரு ளுக்குள்ளே மாத்திரஞ் சிவனிருப்பானேயன்றி, அப்பொருளிருக்கும் இடத்துள் இருப்பானோ? பொருளென்று சொல்லுமிடத்து அதற்கு ரிய அளவு வரம்புகள் இருக்கவேண்டும். அளவும் வரம்பும் ஏற்படு மானால் அந்த அளவு வரம்பிற்குள் பிறிதொருபொரு ளிருத்தல் கூடாது. ஒருபொருள் பரிபூரணமா யிருக்குமாயின் அதில் பிறிதொ ருபொருள் இருத்தற் கியலாது. திருட்டாந்தமாக நீர் நிறைந்திருக்

கும் தொட்டியை வைத்துப் பார்ப்போம். இதில் தொட்டி யொரு பொருள், நீர் ஒருபொருள். இவ்விரண்டிற்கும் அளவும் வரம்பும் இருக்கின்றன. இருக்கின்றமையின் தத்தம் அளவிலும் வரம்பிலும் மீறாமலிருக்கின்றன. இதுபோலச் சிவனும் சராசரங்களும் தத்தம் அளவிலும் வரம்பிலும் மீறாமலிருக்கவேண்டும். இருக்கின் அவ்விரண்டில் ஒன்று பூரணமாத லெங்ஙனம் அமையும்? பூரணமாதல் ஒன்றுக் கிலக்கணமாயின், பூரணமே யளவும் வரம்புமாம். எள்ளில் நெய் யிருப்பதுபோலப் பூரண மென்னின் இது பொருந்தாது. எள்ளில் நெய் நிறைந்திருக்கவில்லை. ஒருபடிஎள்ளைச் செக்கிவிட்டு ஆட்டினால் அரைப்படிநெய் வருமேயன்றி ஒருபடி நெய் வராது. வருமென்னின் பிண்ணாக்கென்பது இருக்கப்படாது. பிண்ணாக்கும் நெய்யும் வேறுபடுகின்றமையின் அவ்விரண்டுஞ் சேர்த்தே பூரணமாம். செய்மாதிரம் பூரணமாகாது. இங்ஙனமே சிவனும் சராசரவுலகும் சேர்த்தே பூரணமாம். இப்படிப்பட்ட தோஷம் வருமென வறிந்துதான் இவரது மதத்தினர் சிவனுக்கு முழுப்பூரணங் கூறாமல் ஏகதேச பூரணத்துவங் கூறவெழுந்து அதைத்தாபிக்க ஒளபசிலேஷிக வியாத்தி கூறினர்போலும்! அதன்றோஷங்களையெல்லாம் (இப்பூர்வபகூயார் கூற்றை மறுத்தெழுதிய) “திருவள்ளுவர்முதற்குறள்” என்னும் விஷயத்தில் விவரித்திருக்கின்றோமாகலின் அதன்படி ஒளபசிலேஷிக வியாத்தி பொருந்தாதென்றறிந்திகே. நிற்க;

பூர்வபகூடிகள்

“வானுகிமண்ணுகிவளியாகியொளியாகியூகியிராகி” (திருவாசகம்.)

இப்படிப்பட்ட செய்யுள்களுக்குச் சிவன் வானுகியும், மண்முதலெனவாகியும் இவ்வாறே யட்டமூர்த்தியுமாகியும் எனப் பொருள்செய்வதை விட்டு, வானுக்குள் நிறைந்தும், மண்முதலியவற்றிற்குள் நிறைந்தும், இவ்வாறே அட்டமூர்த்தத்துக்குள் நிறைந்து மெனப் பொருள் கொண்டு பூரணத்துவங் கூறுகின்றார்கள். இப்படிக் கூறுபவரதுகருத்துச் சிவனும் சத்து, வான்முதலிய பூதங்களுஞ் சத்து எனக் கூறவேண்டுமென்பதேயாம். இனி இதனால் நேரிடும் தோஷத்தை யெடுத்து விளக்குவாம்.

“யாவையுஞ்ஞனியஞ்சத்தெதிராகலின் சத்தேயறியாதுஅசத்திலதுஅறியாது” (சிவஞானபோதம்.)

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குச் சிவஞானசுவாமிக் ஞானையுங்கால் சிவனுக்கு ஓளியையும், உலகுக்கு இருளையும் உவமித்துக் கூறியிருக்கின்றார். கூறியிருக்கின்றமையின் இரண்டும் எதிர்மறையாகின்றன. ஆகுங்கால் ஒன்றி லொன்று எப்படி யிருக்கும்? இருளில் ஒளியிருக்குமென்பதும், அதிலும் நிறைந்திருக்குமென்பதும் கூடாவே. சூரிய

னெதிர் நிற்கவேமாட்டாதென்றால் இருளில் சூரியன் பூரணமா யிருக்கின்றனெனச் சொல்வது எங்ஙனம் பொருந்தும்? இவ்வாறே இருளையொத்த சடமான வாணதிபூதங்களில் சூரியனையொத்தசிவன் பூரணனாயிருக்கின்றனென்பது மிக அசங்கதமாம். இவர் இவரது “சித்தார்த்தரக்ஷகரம் ஆபாசஞானநிரோதம்” என்னுஞ் சஞ்சிகையின் ௬௪-வது ௬௫-வது பக்கங்களில் “இம்மட்டே யன்றிப் பல நிரமணிக “ஹ்ரு சரடொன்று நுழையுமாபோல் யோனிபேதங்களாகிய வுடல் “கடோறும் அப்பிரமம் நுழைந்திருக்குமென்று அவர் கூறி மகிழ் “வர். நூலும் மணிகளும் விசாதிகளாம். மணிகளாடு சாடு தானே “யேறாது. இப்படியே பிரமமூற் தேகாதிகளும் விசாதிப்பொருள்க “ளாம். தேகாதிகளிற் பிரமந்தானே புகமாட்டாது. பிரமஞ் சித்தார “லால் புகுமெனின், அது பந்தமாய் முடிதலின் புகுந்தபொருள் பிர “மம் ஆகமாட்டாது” என்றார். இவர் அத்வைதிகளைக் கண்டிக்கப் போமிடத்து ஷை வாக்கியங்களை வரைந்தார். இதனால் இவர்க்கு ஷேரிமே தீமையைச் சிறிதும் ஆலோசித்தா ரில்லை. வாணதிகள் சிவனை விட வேறு ஜாதி யாகலின் அவற்றில் சிவன் புகுவது கூடாது. அப்படிப் புகுவதானால் தானே புகமாட்டான். சிவன் சித்தானதினால் அவனே புகுவா னென்னில் இவர் கூறியவண்ணம் அது பந்தமாய் முடிதலின் புகுந்தபொருள் சிவ னாகமாட்டான். வாணதிகளைச் சத் தாக வைத்து அவற்றில் சிவனிறைந்திருக்கின்ற னென்கை இவர் கூற் தின்படி பொருந்தா தென்றறிக.

இனி ஜீவனிடத்திலேனும் சிவ னிறைந்திருக்குமா வென்னில் ஷை “ஆபாசஞானநிரோதம்” நூக வது பக்கத்தில் “விஷ்ணுபகவான் கேவலம் சேதனராக, அவரைச் சடமாகக்கூறிய தென்னையென் னின், அவரும், மற்றையுயிர்களும் ஆணவமாயாதிகளை நோக்கச் சே தன்களை யன்றிச் சிவனேநோக்கக் கேவலம் ஜடர்களேயாம்” என இவரே கூறியிருக்கலால், ஜீவர்களும் ஜடப்பொருள்களேயாம். அதி லும் சிவனேநோக்கக் கேவலம் ஜடப்பொருள்களேயாம். சிவனேநோ க்க எது ஜடமோ, அந்த ஜடஜீவனிடத்தில் சிவனிருக்கு மென்கை மேற்காட்டியபடி வாணதிகளி லிருத்தல்போலவேதான். ஆதலால் சிவன் ஜீவனிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற னென்பதிலும் ஷைகுற்றமே யுண்டாகின்ற தென்க.

இருளில் ஒளி யிருக்குமென்று சொல்வது இருள் இருந்து அதில் ஒளி யிருக்கு மென்கையா? இல்லாதிருந்து அதில் ஒளி யிருக்குமென் கையா? ஒளிமுன் இருளே தலைகாட்டாதாகையாலும், ஒளியின்கண் இருள் இல்லாமையாலும் இருள் இருந்து அதில் ஒளி யிருக்கு மென் கை கூடாது. இங்ஙனமே இவர்சித்தார்த்தப்படி இருள்போன்ற சரா சரங்களில் ஒளிபோன்ற சிவன் இருக்கின்ற னென்பதும், அதிலும் பூரணமா யிருக்கின்ற னென்பதும் பொருந்தாவென்க.

சிவஞான சுவாமியார் கலப்பினால் ஒன்றெனவும், பொருளால் வேறு எனவும் கூறுகின்றார். இதற்குச் சரியாக மெய்கண்டார வியற்றப்பட்ட “அரக்கோடு சேர்த்தணைத்த அக்கம்போல்” என்னும் வெண்பாவும் கூறுகின்றது. அரக்கும் கல்லும் வேறு வேறு பொருள். அரக்குள்ள விடத்திற கல்லும், கல்லுள்ளவிடத்தில் அரக்கும் இவ்வமைப்போல், பிரமமுள்ளவிடத்தில் உலகும், உலகுள்ள விடத்தில் பிரமமும் இல்லையென்றாகி, இரண்டும் கண்ட அவ்வியாபக அபரிபூரண ஏகதேசப் பொருள்களாகின்றன. அதுபற்றியே வானுதிகளை அரக்குப்போலும், பிரமத்தைக் கல்லுப்போலும் வேறுபடுத்தி வைத்தனொள்க. எப்படியானாலும் பொருளாக வேறுபடுத்தித் தனித்தன சாதிக்கவேண்டுமென்பதே பூர்வபக்திகளுடைய வெண்ணமாம். ‘வானுகி மண்ணுகி’ என்பதற்கு வாணையும் மண்ணையும் வேறுபடுத்தி அதற்குள் நிறைந்திருக்கின்றனென்று பொருள் கொள்ளின், இவ்விங்க புராணம் “சத்தசத்துரைத்த அத்தியாயம்” இரண்டாவது செய்யுளில் “பன்னுகின்ற சத்தாகி” என்றும், திருவாசகத்தில் “உண்மையுமாய்” என்றும், அப்பர்கவாயிகள் தேவாரத்தில் “தற்பரமாய்ச் சதாசிவமாய்த் தானுமியானுமாகி” “பிறருருவர் தன்னுருவர் தானையாகி” என்றும் கூறியவைகட்கு அங்ஙனமே பொருள் கொள்ள வேண்டியவரும், கொள்ளின் சத்துக்கும், தற்பரத்துக்கும், சிவனுக்கும் சிவன் வேறுபட்டுப் போவான். சத்து முதலியவைகளுக்கு வேறுகுங்கால் சிவன் அசத்துமுதலிய இலக்கணங்களைப் பெறவேண்டியவரும். வரின் சிவன் உலகப்பொருள்களி லொன்றாய்ப்போம். ஷட இலங்கபுராணத்தில் ‘சத்தாகி’ என்றதனோடு ‘அசத்தாகி’ எனவும், திருவாசகத்தில் ‘உண்மையுமாய்’ என்றதனோடு “இன்மையுமாய்” எனவும் கூறியிருப்பதால் சிவன் அசத்திலும் நிறைந்து பொருளால் வேறுபட்டு அசத்துக்கும் வேறுகவேண்டும். ஷட இலங்கபுராணத்திற்குளே ‘சத்தாகி அசத்தாய்’ என்பனவகளோடு “அவற்றின்பதியாகி” என்று கூறுவதால் அப்பதியிலும் நிறைந்து, பொருளால் வேறுபட்டு அப்பதிக்கும் சிவன் வேறுபட்போவான். ‘வானுகி மண்ணுகி’ என்பதற்கு ‘வானுகி மண்ணுகி’ என்றே பொருள்கொள்ளாமல் வானுக்குள் நிறைந்து மண்ணுக்குள் நிறைந்து எனப் பொருள் கொள்வதில் இவ்வளவு குற்றங்களுண்டாவனவால் தனிதிகள்கொள்ளும் பொருள் கருதிவிரோதமா மென்றாகி, மற்றொருவிடத்தில் வானில்நிறைந்து மண்ணில் நிறைந்து என்று கூறுவதிலும் குற்றமில்லை. ஆனால் வாணையும் மண்ணையும் சத்துப்பொருளாய் வைக்கப்படாது. சத்துப்போலியாய் வைக்கவேண்டும். மண்ணைத்தவிரக் குடத்துக்குப் பொருளில்லை. பொருளில்லையெனும் பொருள்போலத் தோன்றுகின்றது. சத்துப்போலியாய்த் தோற்றுகின்ற குடத்தினை மண் நிறைந்திருக்கின்றது என்று சொல்வதற் குற்றமில்லை. இவ்வாறே ஆரவிகண் சுயிற் நிறைந்திருக்கின்றது என்பதிலும் குற்றமில்லை; மண்ணைப்போலும் கயிற்றைப்போலும்

குடமும் அரவுஞ் சத்துப்பொருள்களாயிருந்து அவற்றில் மண்ணும் கயிறும் நிறைந்திருக்கவில்லை. இதன்படியே வான்மண் முதலிய உலகம் சத்தாயிருந்து அதிற் சிவன் நிறைந்திருக்கவில்லை. பிரமமுஞ் சத்து, உலகும் சத்து என்று சொல்லி, உலகில் சிவ நிறைந்திருக்கின்றன என்ப திவர்பகஷம். சிவ னென்றே சத்து, உலகு சத்தன்று, போலிச் சத்து என்பது அத்வைதிகள் பகஷம். இவர்பகஷத்துக் குவமானம் தொட்டியில் நீர் நிறைந்திருப்பது போன்றது, அல்லது எள்ளில் நெய் நிறைந்திருப்பதுபோன்றது. அத்வைதிகள் பகஷத்துக் குவமானம் மண் குடத்திலும், கயிறு அரவிலும் நிறைந்திருப்பதுபோன்றது. தொட்டியில்நீரும் எள்ளில் நெய்யும்போன்ற வுவமானஞ் சொல்லும்பகஷத்தில் சிவன் நிறைவற்றவனென்று சொல்லவேண்டும்; மண்குடத்திலும் கயிறு அரவிலும் இருப்பதுபோன்ற வுவமானஞ் சொல்லும்பகஷத்தில் ஷேதோஷத்திற்குச் சிவ ஹட்டவேண்டிய ஆவசியகமின்று. யுக்தி அது புவங்க ளிவ்வாறிருப்பதோடு உலகு சத்து என்பதற்குச் சுருதிமுதலிய சதுர்த்தசவித்தைகளில் பிரமாணமுமில்லை; அசத்தென்றே யெங்கும் பறைசாற்றுகின்றன அவ் வித்தைகள். சதுர்த்தச வித்தைகளில் மாத்திரமன்று, சிவாகமும் அவ்வாறு கூறுகின்ற தென்பதற்குச் சாட்சி சிவாகம முடிவான சிவஞானபோதமும் “யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிராகலின் சத்தேயறியாது அசத்திலது அறியாது” என்றும், “உராத்நனைத் தேர்த்தெனப் பாசமஞ்ஞல” என்றும், தேவிகாலோத்தரம் “தொன்மையுலகுயிரில்லை தோன்றுவதெல்லாம் அசத்து” என்றும் கூறுகின்றமையே போதியதாம். வேதத்தைப்போல ஆகமமும் உலகத்தைப் பொய்யென்று சொல்வதால் வைதிகரும் தாத்திரிகரும் சிவ னென்றே யுண்மைப்பொருளெனவும், உலகு உண்மைப்போலிப் பொருளெனவும் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் வேதாகமங்கட்கு விரோதமாக ஷே. இரண்டு பொருள்களையும் சத்தெனத் கொள்பவர் வேதாகமபாஹியர மென்பது பகமரத்தாணிபோல் நாட்டப்படுகின்றவாறு மென்க.

இனி இருள் இல்லாதிருந்து அதில் ஒளி நிறைந்திருக்கு மென்று சொல்லின் இதுவும் பொருந்தாது. ஏனென்னின் இருளேயில்லாதிருக்க அதில் ஒளி யெங்ஙனமிருக்கும்? அதிலும் எங்ஙனம் நிறைந்திருக்கும்? இதுமலடி; மகனிடத்தில் நிறைந்திருப்பான் என்பதற் கொப்பாகும். இவ்வுவமானப்படி யுபமேயத்தை நோக்கின் மகனை யொத்த வுலகில் மலடியையொத்த சிவனிறைந்திருக்கின்றனென்றாகின்றது. இது சுத்தஆபாசம்; ஆதலால் இந்தப்பகஷமும் கூடாது.

இதன்பேரில் சிவனை வியாபகமாகவும், சராசரங்களை வியாத்தி வியாப்பியங்களாகவுஞ் சொல்லுகின்றார். இதன் மறுப்பு “அத்வைத னுஷணபரிகாரம்” 82 முதல் 86 வது பக்கங்கள்வரையிலும், “பதி பகபாசவாதம்” 30 முதல் 48 வது பக்கங்கள்வரையிலும் விரிவாய்

வந்திருக்கின்றமையானும், அதுவும் இவர்பொருட்டே வந்திருக்கின்றமையானும் மீண்டு மிவ்விடத்திற் பேசுவ தநாவசியகமென விட்டோம்.

பிறகு “ஒன்றேபலவாதல் செல்லு மெனின், விசாதிப்பொருளாதல் இழுக்காம” என்றார். இதற்குச் சமாதானம் “சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை” “அத்வைததுஷணபரிகாரம்” முதலிய நூல்களில் மிகு விரிவாய் வந்திருக்கின்றது.

இன்னும் பரிபூரண னென்பதற்குச் சிவன் அருச்சுனனால் வில்லடி பட்டபோதும், பாண்டியனால் பிரம்படி பட்டபோதும் அவ்வடி சராசரங்க ளெல்லாவற்றிலும் பட்டதென்றும், சிவனது திருக்கண்களைத் தேவியார் மூடியபோது எல்லாச்சுடர்களும் ஒளிமழுங்கியிருள் மூடிய யுகம் மயங்கி அழித்தனவென்றும் கூறி, இதனால் வெகுபூரணத்துவத்தைச் சாதித்துவிட்டதாய்க் களிப்படைகின்றார். இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களும் இதற்குமேற்பட்ட அற்புதங்களும் ஈசுவரபதர்களாலும் இராசயோகிகளாலும் செய்யக் கூடியவைகளேயாம். மேலும் இது பூரணத்தை ஸ்தாபிக்க வல்லதன்று; அபூநணத்தை ஸ்தாபிக்கவே வல்லது. ஏனெனின் இவர் மதப்படி சராசரங்கள் சத்தாயிருந்தே வில்லடிபிரம்படி பட்டமையாலும், எல்லாச்சுடர்களு முண்மையாயிருந்தே யொளிமழுங்கிப் போனமையாலும், அடித்தவர்கள் ஜீவர்களும் அடிக்கப்பட்டவர் ஈசனுமாய்ப் பேதப்பட்டிருந்தமையாலும்; அடிப்பட்டவர் நின்ற ஸ்தானம் வேறு, அடித்தவர் நின்ற ஸ்தானம் வேறு ஆகின்றமையினாலும், ஈசனும் ஜீவனும் சர்வஞ்ஞ கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ முள்ளவர்க ளானமையினாலும், இருவர்க்கும் வரம்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றமையாலும், இன்னும் இவற்றினையொத்த பலவேற்றுமையிருக்கின்றமையாலும் இருவரும் கண்டங்களாய் அவரில் சிவன் அபரிபூரணராகின்று ரென்க. அணிமாதி சித்திகளைப்பெற்ற ஓர் யோகி, தன்பேரில்பட்ட அடியினை மற்றவர்பேரிலும் பட்சச் செய்வா னென்பதற்கு ஏது மாசேஷ்யமில்லை. எவ்வளவோ பெரியபெரிய அற்புதங்களை யெல்லாஞ்செய்யும் யோகிக்கு இச்சிறு அற்புதம் செய்வது ஓர் பெரிய காரிய மன்று. அப்படி யொருயோகி செய்வானேயானால் அவனை எங்கும் நீக்கமாநிறைந்த பரிபூரணனைச் சொல்வார்களோ? இதுபோலச் சிவன்பேரில் பட்ட அடி மற்றவர்பேரிலும் பட்டமைகொண்டே சிவனுக்குப் பரிபூரணத்துவஞ் சாதிப்பது கூடாதென்றாக.

இனிப் பாஞ்சராத்திரிகளுடைய பரிபூரண விஷயத்தில் ஏதோ குற்றஞ் சொல்லப்போய், அதைவிட்டுத் தாம் தப்பித்துக்கொண்டு மீதியானதாய்ப் பேசுகின்றார். அதையுஞ் சீர்தூக்கி ஆராய்வாம். குரியன் ஓரிடத்திருக்கவும், அவன்பிரகாசம் எங்கும் வியாபகமாயிருப்பதுபோன்று விஷ்ணு வைகுந்தத்திருக்கினும் அவரது பிரகாசமாதிரித்தானே சர்வ வியாபகம் பெற்றிருக்கின்றாரெனப் பாஞ்சராத்திரி

ரிகள் சொல்வதாய்ச் சொல்லி, சூரியப் பிரகாசம் எங்குஞ் சம மல்ல வென்றும் சூரியனிலிருந்து பூமியவரையில் பிரகாச வுஷ்ணங்கள் குறைபடுவது பிரத்தியக்ஷமென்றுங் கூறி, பாஞ்சராத்திரிகளுடைய மதக்கொள்கையை இத்துவித சிவாகமி மறுக்கின்றார். இப்படியானால் இதே சித்தாந்தத்தை ஆதாவது சிவன் கைலாசத்தி லிருக்கி ன்றா ரென்றும், அவரது வியாபகம் எங்குமுள்ளதென்றும், இதற்கு உவமானம் சூரியனும் அவனது பிரகாசமுமா மென்றும் சொல்லுஞ் சில சைவரைமாதிரி மேன் மறுக்கவில்லை? இப் பூர்வபக்ஷியாரா லிய ற்றி அச்சிடப்பட்ட சித்தாந்தவுந்தியாரில்,

“சேகண்டதேசிகன்சேவடிக்கன்புசெய்

தேகண்டவாழ்விதென்றுத்திபற”

என்று கூறியிருப்பதால் சேகண்டர் இவரது ஆசாரியராமென்க.நேர் ஆசாரியரா யில்லாவிடினும் பூர்வாசாரியரா யிருப்பர். இப்படிப்பட்ட இவரது ஆசாரியரே பாஞ்சராத்திரிகளுடைய சித்தாந்தத்தை யனு சரித்துக் கூறியிருக்க, இவரதாசாரியருக்குவிரோதமாய்ப் பாஞ்சரா த்திரிகளைக் கண்டித்தல் நியாயமாமோ? இதனால் இவரது மதத்தையே இவர் கண்டித்ததாயாகின்றது. பாஞ்சராத்திரிகளுடைய சித்தாந்தம் குற்றமுள்ளதென்னுங்கால் இவரது சித்தாந்தமும் குற்றமுள்ள தெ ன்க.

இவர் மற்றொரு விஷயம் எழுதுங்கால் அடியில் வருமாறு கூறு கின்றார்.

“இந்த விசாரத்தால் பரமபதவாசியாகிய விஷ்ணுவுக்குப் பூர ணங்கூறுவது பொருந்தாமை காண்க. அவர்கண்டால்லாது ஏகதேசி யேயாகி ஓரிடம்பற்றி வசிக்கும் உண்மையால் அணுவேயாந்தன்மை யைப் பெற்றுக் கண்டமாகிய தேகமேற்கொண்டியங்க லுண்மையால் இன்ன ஹேயகுணங்கள் பூரணத்தைச் செய்யாமையின், விஷ்ணு ஸ்வச் சர்வபரிபூரணரென்றல் சால்புடைத்தன்றாம்” என்றமையே யாம்.

இதுவிஷயமாய் இதுகாறும் நாம்செய்துவந்த வாதத்தால் பாஞ் சராத்திரிகள் கூறுகிறபடி விஷ்ணுவுக்குச் சர்வபரிபூரணத்துவம் எப் படிக்கிடைக்கமாட்டாதோ, அதேவியாபகத்தை யங்கீகரிக்கும் இவ ரது ஆசிரியர் சித்தாந்தப்படி சிவனுக்கும் சர்வ பரிபூரணத்துவம் கிடைக்கமாட்டாது. பாஞ்சராத்திரிகளுடைய பரிபூரணத்துவமும், சேகண்டர் மாணக்கரான இவரது பரிபூரணத்துவமும் ஒருதன்மைப் பட்டனவாதலானும், இச் சித்தாந்தங்கள் இரண்டின்படி விஷ்ணுவும் சிவனும் ஒரு இடத்தில் வசித்துக் கண்ட ஏகதேசிகளாய் இவர்கூறிய வண்ணம் அணுத்துவமென்னும் ஹேயத்தன்மை யடைகின்றார்களா கலானும் இவ்விரண்டுசித்தாந்தங்களும் சுருதியுத்தி அநுபவவிருத்தங் களாமென வறிக.

முடிவில் கூறும் உவமானம் அவ்வைதிகளுக்கே யுரிமையாயிருக்கின்ற தெனவும், தமக் குரிமையாகாமற் போவதோடு நில்லாது விரோதத்தையுமுண்டாக்குகின்றதெனவும் ஓராது, இன்னார் விடென வரியாது திருடன் தலையாரிவிட்டில் துழைவதுபோல, “அது நான்கு பூதங்களும், தன்னிடம் விரவிற்க இடங்கொடுத்திருக்கும் ஆகாசம் போல” என ஒருவமை கூறுகின்றார்.

மறுதருமசாஸ்திரம் முதலத்தியாயம், காலத்தின் கணக்கை யுணர்த்துதல்.

அந்தமனதானது பிரமன் இச்சையினாலே ஏவப்பட்டதாகக் கொண்டு தன்னிடத்தினின்றும் மஹா ஆகாசத்தை யுண்பெண்ணுகிறது. அந்த ஆகாசத்துக்குச் சப்தகுணமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அந்த ஆகாசத்தினின்றும் சகலபரிசுமுள்ளதாயும், பரிசுத்தமாயும், பலமுள்ளதாயு மிருக்கிற வாயு வுண்டாகின்றது.

அந்தவாயுவினின்றும் ஒளியுள்ளதாயும் இருளைப் போக்குகின்றதாயும் இருக்கின்ற தேயு வுண்டாகின்றது. அதன்குணம் உருவம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

அந்தத்தேயுவினின்றும் அப்பு வுண்டாகின்றது. அதன்குணம் இரதம்; அந்தச்சலத்தினின்றும் பிருதிவி யுண்டாகின்றது. அதன்குணம் கந்தம். இதுதான் தினப்பிரளயத்தில் ஆதிசிருட்டி.

கூரிமபுரணம்.

ஸம்ஸ்யுதெஷ்யதெவெஷு ஸ்ரஹ விஷு விநாகிஷு |
முவெணாஸெவெஷு ப்ரபிவீ விஸய்யாதி வாரிஷு | தஜா
ரிதகம் ஸமணம்ஸுஸதெஹவ்யவாஹநம் | தெஜம் துமண
ஸய்யாதுவாபளஸய்யாதிஸக்ஷயம் | சூகாஸெவமுவெணாவாயம்
ப்ரஸய்யாதி விஸுஹுக் | ஹதாரெளவதயாகாஸொய்யெ
மணஸய்யாதம் | ஹ்ஸ்யாணிவஸவடாணி தெஜஸெயாந்த்ஸம்
க்ஷயம் | வெகாரிகெவெஜஸுஹதாரிஸுதிஸதூரம் | சூவ
யொதயஜஹக்ஸாரொஹதி ப்ரஸய்யெஜெக் | ஜஹாதெஜிஹ
தம் ப்ரக்ஷுதிஸுஸதெஜிஹம் ||

இதன்பொருள்.

பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்கள் தேவர்கள் இலயத்தை யடைந்த பின்பு, பிருதிவியுதம் தனது எல்லாக்குணத்தோடும் நீரி லொடுங்கும். அச்சல பூசத்தை அதன் குணத்தோடு அக்கிரி உண்டுவிடும். அந்தத்தி தனதுகுணத்தோடு வாயுவில் முடிவை யடையும். உலகத்

தைத் தாங்கும் அவ்வாயு தன் குணத்தோடு ஆகாயத்தில் அடங்கி யொழியும். அந்த ஆகாயம் தன் குணத்தோடு பூதாதியில் எனவே அகங்கார தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். எல்லா இந்திரியங்களும் தைஜஸ த்தில் அடங்கும். வைகாரிகம் எனவும், தைஜஸ்மெனவும், பூதாதி யெனவும் மூவகைப்பட்ட அகங்காரங்களும் மகதத்துவத்தில் ஒடுங் கும். இவற்றோடு கூடியிருக்கும் மகதத்துவத்தை மூலப் பரிருதி விழு ந்கும். சாதுக்களாகிய அந்தணர்களே கேட்பீர்களாக.

தைத்திரிய உபநிஷத்.

தலூரூபாவன தலூரூபா தந சூகாஸஸம் ஹுதம் | சூகாஸா ஸூரூபம் | வாயொரூபம் | சுமெரூராவம் | சுஷூம் ப்ரியவீ | ப்ரிய வூரூ ஒஷயயம் | ஒஷயீஷ்யூரூநம் | சுநூஸவூரூஷம் ||

இதன்பொருள்.

ஆன்மா (பிரமம்) விவிரந்து ஆகாயம் பிறந்தது; ஆகாயத்திலிரு ந்து வாயு, வாயுவிலிருந்து தீ, தீயிலிருந்து நீர், நீரிலிருந்து மண், மண்ணிலிருந்து பைங்கழி, அப்பைங்கழியிலிருந்து அன்னம், அவ்வன்ன த்திலிருந்து புருஷன் பிறந்தான்.

சூதசங்கிதை தைத்திரிய வுபநிடததாற்பரியம்.

மாஸ்யயொடு விரவுமந்தச் சிவத்தினின்றும் பழுதை மாசுணமே போல, வாயவப்ஞ்சிகிருத சூக்கும வாகாயமு மற்றத்தினிருந்து, வாயுவ மற்றதின்மூல மதிற்சலமுமதினிருந்துவயங்குமண்ணம், பாயவப்ஞ்சீ கிருதமாகவேயம்மா வுற்பத்தியான. (சு)

கரவில் சிவாக்கினையி னச்சூக்கும பூதங்களைப் பஞ்சிகரணஞ் டென்ப பரவுபலபுனவுருவாய வண்டங் கற்பிக்கப்பட்டதென்னு, னூரவுமப் பிரமாண்ட வுதரத்திற் கருமத்துக் கொப்பத் தேவர், நார் பசுவாதிகள் யாவஞ் சிருட்டிசெய்யப் பட்டனவா னன்மை ிக்கீர். (க0)

விஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம் பிரபஞ்ச வுற்பத்தி.

“அப்பால் அந்த மகதத்துவத்தினின்றும் வைகாரிகம் தைஜசம் பூதாதியென்று மூன்றுவிதமான அகங்காரம் பிறந்தது. அதில் சாத்து விக அகங்காரம் வைகாரிகமென்றும், ராஜச அகங்காரம் தைஜஸ்மென் றும், தாமச அகங்காரம் பூதாதியென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்த அகங்காரங்கள் திரிகுணம்மக மானபடியினாலே பஞ்சபூதங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் ஏதுவாயிருக்கும். பிரகிருதியினாலே மகதத்துவம் மூடப்பட்டதுபோல அகங்காரம் மகதத்துவத்தினாலே மூடப்பட்டிருந்தது. அதில் பூதாதியென்று சொல்லப்பட்ட தாமசாகங்காரம் விகாரப்பட்டுச் சப்த தன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதினின் றும் சப்தத்தை இலக்ஷணமாகப் பெற்ற ஆகாசம் பிறந்தது. அந்த

ஆகாசம் தாமச அகங்காரத்தினாலே மூடிக்கொள்ளப்பட்டது. அந்த ஆகாசம் விகாரப்பட்டுப் பரிசு தன்மாத்திரையை யுண்டாக்க அத்தனாலே வாயுப் பிறந்தது. அந்த வாயுவுக்குப் பரிசுத் குணமாயிருக்கும். அந்தப் பரிசு தன்மாத்திரையான வாயுவும் ஆகாசத்தினாலே மூடப்பட்டது. அந்த வாயு விகாரப்பட்டு ரூப தன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனாலே தேஜசு பிறந்தது. அந்தத் தேஜசுக்கு ரூபம் அசாதாரண குணமாயிருக்கும். பரிசு தன்மாத்திரையினாலே ரூப தன்மாத்திரையான தேஜசு மூடப்பட்டது. தேஜசு விகாரப்பட்டு ரச தன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனாலே அப்புப் பிறந்தது. ரச தன்மாத்திரையான அப்பும் ரூப தன்மாத்திரையினாலே மூடப்பட்டது. அந்த அப்பு விகாரப்பட்டுக் கந்த தன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனாலே பிருதிவி பிறந்தது. பிருதிவிக்குக் கந்தம் அசாதாரண குணமாயிருக்கும். குட்சுமம் கண்டளுக்குத் தெரியாதானபடியினாலே பஞ்சமகாபூதகாரணங்களான சத்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தங்களுடனே கூடின குட்சுமபூதங்கள் தன்மாத்திரையென்று சொல்லப்படும். தூலங்களான ஆகாசாதி பூதங்களிலே சத்தாதி குணங்கள் விகசிதமாய்க் காணப்படும்.”

மேற்படி புராணம் ஆறாம் அங்கம் பிராகிருதப் பிரளயம்.

“இத்தப் பிரபஞ்சத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கிற அண்டரூபமான பிருதிவியானது அதைச் சூழ்ந்த அப்புவினும், அவ்வப்பு அதைச் சூழ்ந்த தேஜஸினும், அத்தேஜசு அதைச் சூழ்ந்திராபின்ற வாயுவினும், அவ்வாயு தன்னைச் சூழ்ந்த ஆகாயத்தினும், அவ்வாகாயம் அகங்காரத்தினும், அவ்வகங்காரம் மகத்தினும் லயமாகின்றன.”

இப்படிப்பட்ட சுருதி ஸ்மிருதி புராணப் பிரமாணங்களினால் பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று காரண காரியங்களென்றும், அவற்றில் ஆகாசம் காரணமென்றும், மற்றச் சூதுபூதங்கள் காரியமென்றும் ஏற்படுகின்றமையாலும், காரணத்தைத் தவிரிக் காரியத்துக்குப் பொருளில்லாமையாலும், காரணம் யதார்த்தமும் காரியம் தோற்ற மூலமாயிருக்கின்றமையாலும், அங்ஙனமே பிரமம் காரணமும் சேத னசேதன வுலகு காரியமுமாகி உலகு சத்துப்போலியாய் விடுகின்றமையாலும், இவ்வுலமானம் அத்வைதிகளுக்குச் சாதகமும் துவைதிகளுக்குப் பாதகமுமா மென்றாகி.

பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றினின்று ஒன்றுண்டானதை யொப்பாமல் ஆபாசஞான திரோதம் 69-வது 70-வது பக்கங்களில் “ஆகாயமும் காலும் காரண காரியங்களன்று. லெல் கருமாய் லீளாதென்னுத் தருக்கத்தால் ஆகாயம் வாயுவாகவும், வாயு வன்னிபாகவும் வன்னியப் புவாகவும், அப்பு மண்ணாகவுத் திரியமாட்டா. பஞ்சபூதங்களும் பஞ்ச தன் மாத்திரைகளின்றுத் தோன்றிவதாகச் சிவாகமங்கள் வேதத்தின் பொருள் விரித்தலால் அவை யொன்றினொன்று வியாபக வியா

ப்பிய சம்பந்தம்பெற்று விரலிிற்கும்." என்கிறார். இரலை பஞ்சுத
 ந்களுள்ளும் ஒன்றுக்கொன்று காரண காரியசம்பந்தத்தைப் பெறு
 வது பூர்வபகியாருக் குடும்பாடினையெனத் தெரிகிறது. இதற் கிவர்
 சொல்லும் யுத்தியாவது 'செல்கமுகாய் நீளா'தென்பது. இதற்கு இவ
 ரைச்சார்ந்த சிவாக்கிரக யோகியென்பவர் சிவானுரன் சித்தியாருக்கு
 உரை செய்யும்போது 61-ம் செய்யுளினுரையில் "காரியத்திலே யுண
 டான குணத்தைக் காரணத்திலே யுண்டென்று அநுமிக்கவேண்டும்"
 என்று கூறியிருக்கின்றார். இவ்வுண்மையே, காரணத்தில் காரியம்
 அடங்கி யிருக்குமானதால் அதன் குணமும் அடங்கியே யிருக்கும்.
 மரம், பூ, பிஞ்சு, காய், பழ முதலியன வித்தில காணப்படாவிடினும்
 அதில் அடங்கியிருக்கின்றனவென் றநுமானிக்கின்றோமன்றா? இந்திர
 சால சத்தியின்கண் இந்திரசாலப்பொருள் காணப்படாவிடினும் அதி
 லடங்கியிருக்கின்றதென அநுமானிக்கின்றோமன்றா? அதுபோல ஆகா
 யத்தின்கண் பஞ்சபூதங்களும் அதன் குணங்களுந் காணப்படாவிடினும்
 அதினிடத்தில் அடங்கி யிருக்கின்றனவென்றே அநுமானிக்கவேண்
 டும். 'செல்கமுகாய் நீளா'தென்றவர் மாயை யுலகாகுமென்று எங்ங
 னங் கெட்டுள்ளுகின்றார்? உலகும் உலகின்கணுள்ள பஞ்சபூத பௌதிக
 ங்களும் அவற்றின் விசித்திரங்களும் சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களும்
 மாயையினிடத்தில் இருக்கக் காணப்பிப்பாரா?

நிற்க, இவரைச்சார்ந்த ஷை சிவாக்கிரக யோகியாரும் இவரது
 அபிப்பிராயத்தை யதுசரித்தே பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று கார
 ணமாகாதென்றும், அகங்காரத்திலிருந்து பஞ்ச தன்மாத்திரைகளும்,
 பஞ்ச தன்மாத்திரையிலிருந்து பஞ்சபூதங்களும் உற்பத்தியாகின்றன
 வென்றுங் கூறி, பஞ்சபூதங்களும் ஒன்றிலிருந் தொன்றுண்டாகின்ற
 தென்னும் சுருதிக்கு அகங்காரத்திலிருந்து முன்பு ஆகாயமும், ஆகா
 யத்திலிருந்து வாயு என்பதற்கு அகங்காரத்திலிருந்து ஆகாயத்திற்குப்
 பின்வாயுவும் என்று பொருள்செய்து, இவ்வாறு அகங்காரத்திலிருந்தே
 தனித்தனியே ஆகாயமும் வாயுவும் தேயுவும் அப்புவும் பிருதிவியும்
 ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வற்பத்தியாவனவெனப் பொருள் கூறதிந்
 தார். இப்படிச் கூறுவாரானால் அகங்காரத்திலிருந்து தன் மாத்திரை
 உற்பத்தி கூறுவதும் குற்றமாய் முடியும். யாவ்வென்னில் முன்னர்க்
 கூறிய சுருதிமுதலிய பிரமாணப்படி அசங்காரம் மகதத்துவத்திலும்,
 மகதத்துவம் மூலப்பகுதியிலும் உண்டாயினவாகக் கூறுகின்றனம்
 யின் யாவும் மூலப்பகுதியினின்றே அதாவது மகதத்துவம் மூலப்பகு
 தியினின்றும், அகங்காரம் மூலப்பகுதியினின்றும், சூட்சும ஆகாயம்
 மூலப்பகுதியினின்றும், சூட்சுமவாயு மூலப்பகுதியினின்றும், இவ்வாறு
 ஸ்தூலப்பிருதிவி வரையிலு மூலப்பிரகிருதியினின்றே யண்டாயின
 வாகக் கூறவேண்டும். இப்படிச் சொல்லும் பஷடத்தில் ஷை தைத்
 திரீய வுபநிஷத்தின்படிக்கும் சூதசங்கிதை தைத்திரீய வுபநிஷத்தின்
 படிக்கும் மண்ணிலிருந்து பைங்கூழ், பைங்கூழிலிருந்து அன்னம்,

அன்னத்திலிருந்து புருஷன் இவ்வாறு உண்டானார்க ளென்பதற்கும் பிரகிருதியிலிருந்து பைங்கூழ், பிரகிருதியிலிருந்து அன்னம், பிரகிருதியிலிருந்து புருஷன் உண்டானார்களெனச் சொல்லவேண்டும். பூதத்திலிருந்து பௌதிகமுண்டாவது யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்க, எல்லோருடைய கண்களிலும் மிளகாய்த்துளைப் போட்டுவிட்டுப் பூதத்திலிருந்து பௌதிகமுண்டாகவில்லை, மூலப்பகுதியினின்றே யுண்டாயிற்றெனக் கூறுவது வெகு அழகாயிருக்கின்றது! பஞ்சிலிருந்து நூலுண்டாயிற்று, நூலிலிருந்து ஆடை யுண்டாயிற்றென்றால், சீச்சீ! அதுபொய், அப்படிச்சொல்லப்படாது, மூலப்பகுதியிலிருந்தே நூலும் மூலப்பகுதியினின்றே ஆடையு முண்டாயினவென்று சொல்லுவா ரிப்பூர்வபக்ஷியார். இவர் எல்லாக் காரியப்பொருளுக்கும் நேர் முதற் காரணம் மூலப்பகுதியையெடுக்கின்றமையால், இவர் வீடுகட்டப் புறப் பட்டில் கல் சுண்ணாம்பு இவைகளைக்கொண்டு கட்டமாட்டார். மூலப் பகுதியைக் கொணுவந்தே வீடுகட்டுவார். அந்த மூலப்பகுதி எங்கு விற்கின்றதோ? அதன் விலை யாதோ? அறியோம். மூலப்பகுதி அதிக விலை யிருக்குமென்று தோன்றவில்லை. சென்னையில் ஹைகோர்ட்டுக் கட்ட எத்தனையோ இலட்சம் ரூபா செலவாயின. கீமது பூர்வ பக்ஷியாரைக் கூப்பிட்டிருந்தால் ஒருசெலவு மில்லாமல் மூலப்பகுதி யைக்கொண்டு ஹைகோர்ட்டுக் கட்டடத்தை வெகு சுலபமாய்க் கட்டி முடித்துக் கொடுத்திருப்பார்.

தோற்றஞ் சொல்லும்போதுதான் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டா ரே; இனி இலயத்தையும் அப்படித்தான் சொல்வாராக்கும். அப்படியானால் ஷை கூர்மபுராண விஷ்ணுபுராண வாக்கியப்படி பிருதிவி அப்புவினும், அப்புத் தேயுவிலும், தேயு வாயுவிலும், வாயு ஆகாயத்திலும், ஆகாயம் அகங்காரத்திலும், அகங்காரம் மகதத்துவத்திலும், மகதத்துவம் மூலப்பகுதியிலும் கிரமமாய் இலயஞ் சொல்லுகின்றதே. இவரது இலயத்திற்கும், கூர்மபுராண விஷ்ணுபுராண இலயத்திற்கும் மாறுபடுகின்றதே. இது இருக்கட்டும். இவர் சொல்லுகிறபடி மூலப்பகுதியையே யாவும் முதற்காரணமாகக் கொண்டிருக்கின்றனவென எந்தச் சுருதிகளிலாவது, எந்த ஸ்மிருதிகளிலாவது, எந்தப்புராணங்களிலாவது, எந்த இதிகாசங்களிலாவது பிரமாணங் காணப்படாது? சிவாகமம் அவ்வாறு சொல்லுகிறதென்றும் ஆதலால் சுருதிக் கும் அவ்வாறு பொருள் கொள்ளவேண்டு மென்றுங் கூறுகின்றார். சகல வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் யுக்தி, யனுபவங்கட்கும் மாறாகச் சொல்லுகின்றமையின், ஷை சிவாகமம் அப்பிரமாணமென்றே கொள்ளத்தக்க தென்க. சுருதி விரோதமாகுமேல் எனவும் அப்பிரமாணமே யாம்; அதனோடு யுக்தி யனுபவங்கட்கும் விரோதமாகுமேல் அதை யெவ்வாறு பிரமாணமாகக் கொள்ளலாம்?

இனி அதை யொட்டியே மற்றொரு விஷயத்தினைப்பற்றிச் சிந்திப்பாம். இவர் சார்பினரான சிவாக்கிரகயோகியார் சூட்சும பஞ்ச

பூதத்திலிருந்து ஸ்தூல பஞ்சபூதம் தனித்தனியே அதாவது சூட்சும ஆகாயத்திலிருந்து ஸ்தூல ஆகாயமும், சூட்சும வாயுவிலிருந்து ஸ்தூல வாயுவும், சூட்சும தேயுலிலிருந்து ஸ்தூல தேயுவும், இவ்வாறு முறையே பஞ்சதூல பூதங்களு முண்டாகின்றன வென்று கூறுகின்றார். இப்படிச் கூறுவாராயின் ஒன்றுக்கும் மற்றொன்றுக்கும் சம்பந்தமிருக்கப்படாது. இவர் கூற்று ஆலவிரையிலிருந்து ஆலவிருஷமும், அத்திலிரையிலிருந்து அத்திலிருஷமும், பூவரசன்வித்திலிருந்து பூவரச விருஷமும் உண்டாவனபோலாம். ஒரு விருஷத்திற்கும் மற்றொரு விருஷத்திற்கும் எப்படிச் சம்பந்தமில்லையோ, அவை எப்படி வேறு வேறே, அப்படியே பஞ்ச பூதங்களும் வேறு வேறு பொருள்களேயாம். இது நம் தனுபவவிரோதம். வாயுவாதிச் சதுர்பூதங்களிடத்தில் ஆகாயம் நிறைந்திருக்கின்றது. அன்றி நான்கு பூதங்களை ஆராய்விட்டது ஆகாயமாகவே போய்முடிகின்றது. இவ்விஷயத்தைப்பற்றித் “தத்துவவாதம்” என்னும் நூலில் “உலகம் சத்தா? அசத்தா? என்பது” “ஆகாயவாதம்” இவற்றில் விரிவாய் “இந்து” என்பவர் வாதித்திருக்கின்றார். எந்தெந்தக் காரணப்பொருளிலிருந்து எந்தெந்தக் காரியப்பொருளுண்டாகின்றதோ, அந்தந்தக் காரியப்பொருளில் அந்தந்தக் காரணப் பொருள்தான் இருக்கும். அப்படியே மண்ணிலிருந்துண்டான குடத்தில் மண்ணும், நூலிலிருந்துண்டான ஆடையில் நூலு மிருக்கின்றன. இப்படியே சூட்சும ஆகாயத்திலிருந்து ஸ்தூல ஆகாயமும், சூட்சும வாயுவிலிருந்து ஸ்தூல வாயுவும் இவ்வாறு முறையே யுண்டாகின்றன வாகவேண்டும். இவை தனித்தனியே அததின் காரணத்திலிருந்து அததின் காரியமுண்டாகின்றமையால் ஒன்றின்காரியத்திற்கும் மற்றொன்றின் காரியத்திற்குஞ்சம்பந்தமிருக்கப்படாது. குடத்திற்கும் ஆடைக்கும் எப்படிச் சம்பந்தமில்லையோ, எப்படி அவை வேறு வேறு பொருள்களோ, எப்படி யொன்றால் மற்றொன்றில்லையோ, அப்படியே ஆகாயமுதலான ஐந்து பூதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமலும் வேறுவேறுகவும் ஒன்றில் மற்றொன்றில்லாமலு மிருத்தல்வேண்டும். வாயுமுதலிய நான்கு பூதங்களில் ஆகாய மிருக்கின்றது; அதிலும் நிறைந்திருக்கின்றது; அதிலும் ஆதாரமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறு குடத்தில் ஆடையாவது ஆடையில் குடமாவது நிறைந்தேனும் ஆதாரமாகவேனுமில்லை. இதனால் குடம் வேறு, ஆடைவேறாயிருப்பதுபோலும் இரண்டுக்கும் தனித்தனிக்காரணமிருப்பதுபோலும் தூலபஞ்சபூதங்களுக்கும் தனித்தனிச்சூட்சும பஞ்சபூதங்கள் காரணமெனச் சொல்லப்படா. ஒன்றிலிருந்து தொன்றுண்டானதாகவே சொல்லவேண்டும்; அதாவது ஆகாயத்திலிருந்தே மற்றநான்குபூதங்களு முண்டாயினவாகவே சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லும் பகஷத்தில் சுருதிக்கும் விரோதமில்லை; யுக்தி அனுபவ சம்மதமாகவுமிருக்கிறது. ஒருபொருளை ஆராய்ந்துழி அது எந்தப்பொருளாக முடிகின்றதோ, அது காரணப் பொருளாகும். திருஷ்டாந்த

மாகக் குடத்தை ஆராய்ந்துழி மண்ணுக்கும், மண்ணை ஆராய்ந்துழி அணுவாகவும், ஆடையைய யாராய்ந்துழி நூலாகவும், நூலை யாராய்ந்துழிப் பஞ்சாகவுமுடிந்த, குடத்துக்கு மண்ணும், மண்ணுக்கு அணுவும், ஆடைக்கு நூலும், நூலுக்குப் பஞ்சம் எப்படிச் காரணமாகின்றனவோ, அப்படியே சதுர்பூதங்களை ஆராய்ந்துழி ஆகாயமாகவே முடிகின்றது. இவ்விஷயம் தத்துவவாதத்தில் பேசப்பட்டிருக்கின்ற தென முன்னரே கூறினும், ஆங்குக் கண்டு தெளிக.

சுக்கில யுகர்வேதத்தின் பைங்குளோபரிஷத்தில் பிரபஞ்ச சிருட்டி கூறும் முதலத்தியாயத்தில் அடியில் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது:—

“அந்த ஆத்மா (பிரம்மம்) விஸிடத்திலிருந்து ஆகாச முண்டாயிற்று; ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்ஷியும், அக்ஷியிலிருந்து அப்புவும், அப்புவினிருந்து பிருதிவியும் உண்டாயின. அந்தப் பஞ்ச தன்மாத்திணைகள்தான் குணங்கள் (சூட்சுமபூதங்கள்), சிருட்டிக்க விரும்பிய அந்த ஜகத்காரணன் (சகவரன்) தமோகுணத்தை யங்கேகரித்துச் சூட்சும கன்மாத்திரைகளான பூதங்களை ஸ்தூலமாக்க வெண்ணினான். (ஸ்தூல) சிருட்டியின் பொருட்டு, அந்தப் பரிமித (அளவிடக்கூடிய) பூதங்களோவ்வொன்றையு மிரண்டாகச் செய்து, மறுபடி யதில் (இரண்டில்) ஒன்றை நான்காகச் செய்து, அதிதினுடைய மற்றொரு இரண்டாவ தம்சமுள்பட ஐந்தைத்தாகச்சேர்த்து (இப்படிச்சேர்த்ததாகிய) பஞ்ச்சிருத பூதங்களிலே அந்தக்கோடி பிரமாண்டங்களையும் அந்தந்த அண்டங்களுக்கு யோக்கியமான பதினான் சூலங்களையும் அந்த வுலகங்களுக்குப் போக்கியமும், இந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமுமான ஸ்தூலசரீரங்களையுஞ் சிருட்டித்தார்.” இதனால் பிரமத்திலிருந்து சூட்சுமஆகாயமும், சூட்சுமஆகாயத்திலிருந்து சூட்சுமவாயுவும் இவ்வாறே முறையே சூட்சும பிருதிவிவரையி லுண்டாய், அச்சூட்சும ஆகாயத்தில் அரையும், மற்றச் சூட்சுமவாயு முதலைய நான்கில் ஒவ்வொன்றில் அரைக்கால் அரைக்காலாக அரையும் ஆக வொன்றைச் சேர்த்து ஸ்தூலஆகாசமாகிறது. இப்படியே வாயுவில் அரையும்; மற்ற ஆகாயம், தேயு, அப்பு, பிருதிவி இவற்றில் தனித்தனி அரைக்காலுமசேர்த்து ஒன்றாய் ஸ்தூல வாயு வாகின்றது. இவ்வாறே மற்றவையுங்கொள்க. இதனால் ஒவ்வொரு ஸ்தூலபூதங்களிலும் மற்ற நான்கு பூதங்களு மில்லாமற் போகவில்லை. தனி ஸ்தூலபூதங் கிடையாத. இந்த வுலமானப்படிப் பார்த்தால் உலமேயும் ஆயாசமாகின்றது. உலமேயும் சிவன் உலகத்தி னிறைந்திருப்பது. உலமானமேயு ஆகாயம் மற்ற நான்கு பூதங்களி னிறைந்திருப்பது. உலமானத்தில் ஆகாயமென்பது தனிப்பூதமல்ல; மற்ற நான்கு பூதங்களுங் கலந்திருப்பது. மற்ற நான்கு பூதங்களும் தனிப்பூதங்களல்ல; ஆகாயத்தோடு கலந்திருப்பன. இவ்வுலமானப்படிப் பார்த்தின் சிவன் தனிப்பொரு ளன்று, உலகத்தோடு கலந்திருக்கவேண்டும். அப்படியே உலகமும்

தனிப்பொரு ளன்று, சிவத்தோடு கலந்திருக்கவேண்டும். உவமானத் தில் ஆகாசத்தில் பாதி ஆகாசமும், பாதி சுதர் பூதங்களுமாம். அப் படியே உவமேயத்தில் சிவத்தில் பாதி சிவமும், பாதி யுலகமுமாம். பாதியுலகும், பாதி சிவமுஞ்சேர்ந்து சிவமாகுங்கால், சிவத்தில் பாதி சச்சிதாந்தமும், பாதி அசத்து சட துக்கமுமாம். அப்படியே உலகி னும் பாதி அசத்து சட துக்கமும், பாதி சச்சிதாந்தமுமாம். இப்படி யாகுங்கால் சிவத்தில் எதுவரையில் சச்சிதாந்தம்? எது வரையில் அசத்து சடம் துக்கம்? அப்படியே உலகில் எது வரையில் அசத்து சடம் துக்கம்? எதுவரையில் சச்சிதாந்தம்? இதைவிளக்க வேறு உவ மானங் காட்டுவோம்.

சுக்குலேகியம் ஒன்று, மிளகு லேகிய மொன்று, சுக்குலேகியத் திலு மிளகு கலந்திருக்கிறது; மிளகு லேகியத்திலும் சுக்குக் கலந் திருக்கிறது. இவ்விரண்டு லேகியமும் ஒன்று கூடினதுபோல ஆகாய மும், சுதர்பூதங்களும்; சிவமும், உலகும் ஒன்றுகூடுதலாம். இதனால் யாதொரு கலப்பு மின்றி அதாவது சுத்தமான சிவ மொன்றிருந்து, சிவ கலப்புற்ற வுலகில் கிறைந்திருக்க வில்லைபெனத் தெரிகின்றது. ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவாதிக ளுற்பத்தியாவ தில்லையெனச் சுருதி ஸ்மிருதி புராணதிகட்கு விரோதமாய்ச் சொல்ல வெழுந்து, சிவனை அசுத்தப்பொருளாக்கி விட்டார்கள் இவரும் இவரினத்தவரும். சுருதி விரோதமாய் இவ்வாறு பேசினால் இவ்விதக் குற்ற முண்டாமென்ப பூர்வபக்ஷிகள் அறிந்தவர். ஒருவிதத்தில் தவமினால் ஒன்பது விதத் தில் தவறுதலாக முடியுமெனவும் அறிந்தவர். அதுபற்றியே தமக்குத் தோன்றி யரங்கு பொருள்செய்து வேதபாஹியராகின்றார்கள். விரலு க்குத் தக்கவாறு மோதிரத்தை செய்யாமல், மோதிரத்துக்குத் தக்கபடி விரலைச் சீவுவதுபோல வேதத்துக்கிணங்கச் சிவாகமத்துக் குப் பொருள்செய்யாமல், சிவாகமத்துக் கிணங்க வேதத்துக்குப் பொருள்செய்யப்படுவதில் இவ்வளவு வீபரீத முண்டாகின்றது!

ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து தேயுவும் இவ்வாறு பிருதிவியரையி லுண்டாமென்பதற்கு ஆகங்காரத்திலிருந்தே ஆகாய மாதிகளுண்டாமென்று சொல்பவர்: சூட்சும பூதத்திலிருந்து ஸ்தூல பூதமுண்டாகின்றதெனச் சொல்வதற்கும் அவ்வாறுரைசெய்து, அக ங்காரத்திலிருந்தே ஸ்தூலபூதமு முண்டாகின்றதெனச் சொல்லிவிட் டலாமே. அப்போது சூட்சுமபூதத்திலிருந்து ஸ்தூலபூத முண்டாகின்ற தென்னங் கஷிபும் அடிபட்டுப்போகின்றதே.

முடிவாகச்சொல்லுவ தியாதெனில் பூர்வபக்ஷியார் சிவனுக்குக் கூறும் பூரணத்துவம் அபூரணத்துவமாக முடிகின்றமையாலும், இது கடவுளுக் கிலக்கண மாகாமையினாலும், உலகைச்சத்தாகக் கொள்ளு கிறவரையில் கடவுளுக்குப் பூரணத்துவஞ்சொல்ல இவர்களா லாகாமையினாலும் இப்படிப்பட்டவர் பாஞ்சராத்திரிகட்குப்பூரணத்துவம் கற்பி

க்கப்போவது குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டுவதை யொக்கும்; அத்வைதிகள் கடவுளுக்குப் பூரணத்துவஞ்சொல்லி, உலகைச் சர்து ப்போவியாய்ச் சொல்லுகின்றமையாலும், இது சுருதி யுக்தி யனுப வங்கட்குப் பொருந்தி யிருக்கின்றமையாலும் அத்வைதிகள் பிறர்க்கு ப்பூரணத்துவம் போதிப்பது கண்ணுடையார் கண்ணுடையார்க்கு வழிகாட்டுவதை யொக்குமென்றாக.

இவ்வளவு பொருத்தமில்லாமையைக் கூறிவிட்டு, இவ்வாறு வேதாகமங்கள் கூறுகின்றனவென்று சொல்வது பரிகாசத்திற்கு ிட னும். வேதாகம விரோதமாய்க் கூறிவிட்டுத் தாம் வேதாகமப் பிர மாணவாதியென்று சொல்லுவது நியாயமன்று; வேதாகம அப்பிர மாணவாதியென்றே சொல்லிக்கொள்வது நியாயமாமென்க.

(1895ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மீட்டிங்)

ஜூரியன்.

தந்திரத்தால் பிரமம் அறியப்படுமா?

பிரமம் வேதத்தால் அறியப்படாதென்றும், தந்திரத்தாற்றான் அறியப் படுமென்றுங் கூறி, அது காரணமாகத் தந்திரத்தைப் புகழ்ந்தும், வேதத்தை யிகழ்ந்தும் பேசினார் பூர்வபக்ஷியார் ஒருவர். அது சுருதி, யுக்தி, அதுபவங் கட்கு மாறாயிருக்கின்றமையின் அதை மறுத்து உண்மை யின்னதென விளக்குவாம்.

பூர்வபக்ஷியார் வாக்கியம் இது:—

“இவ்வுண்மைமுத்தி கிடைப்ப தெங்ஙனமெனின், ‘ஆகமமாகின் றன் ணிப்பான் றாழ்வரழக’ என்று வாழ்வுப் பெருந்திருவாளர் கூறிய வுட த்தினால், சிவாகமவழித்தாய் ஒழுகுவார்க்கே யுரித்தென்பது பெற்றாம்.

ஆயின் வேதத்தின்வழிப் பரஞானங் கை கூடாதோவெனின், ‘மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள், ஐயா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற துண் யனே’ என்னும் திருவாசகப் பிரமாணத்தால் வெளிப்படும்” என்பது.

இவ்வாறுபேசிச் சிவாகமத்தாற்றான் முத்தி கிடைக்குமென்றும், வேத த்தால் கிடைக்காதென்றும் வரைந்தார்.

ஐ திருவாசகத்திலுள்ள ‘ஆகமம்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் வேதமா? தந்திரமா? இவர் தந்திரமென்று பொருள் கொள்ளுகின்றார். யாம் வேதமென்று பொருள் கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் அந்தச்சொல் இரண்டிட த்திலும் பிரயோகயிருக்கிறது.

பூர்வபக்ஷியார் கருத்துப்படி ஆகமத்தைத் தந்திரமென்றே வைத்துக் கொள்வோம். வைத்துக் கொள்ளின், பிரமம் தந்திரத்தால் அறியப்படுமென் றாகி, அதன்பேரில் காட்சி, கருதல், உரைகளான பிரமாண மூன்றனுள் பிரமம் உரைக்கு விஷயப்படும் என்றாகின்றது. அங்ஙனமாயின், அது:

“சொற்பரங்கடந்தொல்லோன்காண்க,
நூலுணர்வுணராதுண்ணியோன்காண்க,
உரையுணர்வுநீந்துமின்றதோர்உணர்வே.”

எனக் கூறிய டை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வாக்குக்கு மாறுபடுகின்றது. தந்திரம் என்பது: சொல், பதம், நூல், உரைகளல்லவோ? சொல், பதம், நூல், உரைகளால் அறியப்படாதென்றாரேயன்றி, ஆகமம் அதாவது தந்திரத்தால் அறியப்படாதென்று கூறினாராவென்னின், அவ்வாறுவ் கூறியே யிருக்கின்றார். அது வருமாறு:—

“இத்தந்திரத்திற்காண்டுமென்றிருந்தோர்க்கு
அத்தந்திரத்தின் அவ்வயினொளித்தும்” என்பதாம்.

இதனால் தந்திரத்தானும் பிரமம் அறியப்படாதென்பது மாணிக்கவாசகர் கருத்தாகின்றது. அதனோடு,

“மறைத்திறம்நோக்கிவருந்தினுக்கொளித்தும்.
மறையிறியாமறையோனே.”

எனக் கூறுவதால் வேதத்தினால் அறியப்படாதென்பதும் மாணிக்கவாசகர் கருத்தா மென்க.

‘ஆகமமாகியின் நண்ணிப்பான் ருள்வாழ்க’ என்பதில் ‘ஆகமம்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘வேதம்’ எனப் பொருள்கொண்டு, வேதத்தால் பிரமம் அறியப்படும் என்று கூறின், இதற்குப் பிரமாணம் வேண்டும். அவ்வனம் பிரமாண முளதாவென்னின், உளதெனக் காட்டிவாம்:—

நக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

நான் வேதங்களினால் அறியத்தகுந்தவன்.

அதிவணவேதம் நரதபரிவிராஜகோபநிஷத்.

சுயஞ்சோதிப் பிரகாசனாயும், சகலவேதங்களினாலே யறியத்தகுந்தவனாயும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாயும், எல்லாச் சித்தியையுக் கொடுக்கிறவனாயும், சகலத்திற்கும் யஜமானனாயும் இருக்கிற பிரமமே தானென்றிருக்கும் பரிவிராடன்.

யசுர்வேதம் கைவல்லியோபநிஷத்.

எல்லா வேதங்களினாலேயும் அறியத்தகுந்தவன் நானே.

இந்தப் பிரமாணங்களினாலே ப்ரம்மம் வேதத்தினால் அறியப்படுகின்றதென்று ஏற்படுகின்றது. ‘ஆகமம்’ என்றதற்குத் தந்திரம் என்று பொருள் கொள்ளினும் நாம் மேலேகாட்டிய வேதோபநிஷத் பிரமாணங்களையும் அதுசரித்து, வேதம் தந்திரம் இவ்விரண்டினாலும் பிரமம் அறியப்படுமென்றே கொள்ளவேண்டியது. இப்போது எடுத்துக்காட்டிய இருவகைப் பிரமாணங்களினால் ப்ரம்மம் வேதத்தினாலும், தந்திரத்தினாலும் அறியப்படுமென்றும், அறியப்படாதென்றும் சித்தாந்தப்படுகின்றவாறாகி.

வேதத்தினால் அறியப்படுமென் ரொரு இடத்தும், அறியப்படாதென் ரொரு இடத்தும்; தந்திரத்தால் அறியப்படுமென் ரொரு இடத்தும், அறியப்படாதென்றொரு இடத்துவ் கூறிட, பூர்வபகியார் வேதத்தினால் அறியப்படாதென்றும், தந்திரத்தால் அறியப்படுமென்றும் கூறுவதைமரத்திர மெடுத்ததுகொண்டு, வேதத்தை யிகழ்ந்தும் தந்திரத்தைப் புகழ்ந்தும் பேசுகின்றார். இவர் அவ்வாறு ஒன்றைவிட்டி ஒன்றைப்பேசினால், இவர்க்கு எதிர்ப்

பங்கத்தவரும் தீயர் சொல்வதற்குமா? அக ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைக்கொண்டு வேதத்தினால் அறியப்படுமென்றும், தந்திரத்தினால் அறியப்படாதென்றும் கூறலாமே. ஒரே திருவாசகத்திலேயே ஒருபக்கத்தை மறைத்து ஒருபக்கத்தை வெளிப்படையாய்க் காட்டி, இப்படி மாறுபாடு செய்தல் நியாயமாமோ!

1. ப்ரம்மம் வேதத்தால் அறியப்படுவது.

3. ப்ரம்மம் வேதத்தால் அறியப்படாதது.

2. ப்ரம்மம் தந்திரத்தால் அறியப்படுவது.

4. ப்ரம்மம் தந்திரத்தால் அறியப்படாதது.

இடி முதலாவதையும், இரண்டாவதையும், மூன்றாவதையும், நான்காவதையும் வேதமுதலிய கலைகள் கூறியிருக்க, இவர் முதலாவதையும், நான் காவதையும் மறைத்ததுவிட்டு, இரண்டாவதையும் மூன்றாவதையும்தீரம் எடுத்துக்காட்டி, அது காரணமாக வேதங் குறைந்ததென்றும், தந்திரம் உயர்ந்ததென்றும் கூறி இளைஞரை யோமாற்றுவதுபோல ஏமாற்றுகின்றார். வேதத்தை யிகழ்வதற்கு இப்படிப்பட்ட கள்ளமும் யோசனமான வழிகளைப் பூர்வபுகழிகள் தேடிவைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வேதத்தை யிகழ்வதற்கு வேறு நியாயமான வழியில்லாமல் இப்படிப்பட்ட குயர்க்கக்கிற் பிரவேசிக்கின்றார்கள். வேதத்தை யிகழ்வதற்கு வேதவிரோதிகளான கிறிஸ்தவர் முதலானோர் எப்படிப் பல கள்ளவழிகளைத் தேடி வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அப்படியே வேதவிரோதிகளும் வைதிகப் போலிகளுமான இப்பூர்வபுகழிகளும் பல கள்ளவழிகளைக் கற்பித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். கிறிஸ்தவர் முதலானோர் தாங்கள் வேத விரோதிகளென்று பயிரங்கமாய்ச்சொல்லி வேதத்தை யிகழ்கின்றார்கள். இப்பூர்வபுகழிகளோ கிறிஸ்தவர் முதலானோர்க்கு வேதவிரோதிகள்போல் மேலுக்குக் காட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்குள்ளாக வேதவிரோதிகளாய் இருக்கின்றார்கள். கிறிஸ்தவர் முதலானோர் வெளிப்படைகள்; இப்பூர்வபுகழிகளோ உட்படைகள்.

இனி இப்பூர்வபுகழியா நிவந்தப்படியே தந்திரம் உயர்ந்ததென்றும், அதற்குக் காரணம் ப்ரம்மம் தந்திரத்தால் அறியப்படுகின்றதென்றும், வேதம் குறைந்ததென்றும், அதற்குக் காரணம் ப்ரம்மம் வேதத்தால் அறியப்படாதென்றும் கொண்டு, அதன்பேரில் அடியில்வரும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆராய்வாம். தந்திரம் வாக்கு ரூபமாய்ளது; அவ்வாக்குச் சச்சுவடிவாய்ளது; சத்தம் இத்திரியத்துக்கு அதாவது செல்புலனுக்கு விஷயமாய்ளது. அது இவ்விடத்துக்கும், மனதுக்கும் விஷயமோ, அது அறிவிடு பொருளாகும். அது அறிபடி பொருளோ, அது அசத்தாகும். வாக்கு ரூபமான தந்திரத்தினால் பிரம்மம் அறியப்படுமென்று சொல்லுங்கால் அப்பிரம்மம் அறிபடுபொருளும் அசத்துமாய்ப் போம். அதுபற்றிய சகல கருதி ஸம்குதி புராணே திகாச ஆகமங்களின் கருத்திற் கிணங்க.

“இத்தந்திரத்திற்காண்டுமென்றிருந்தோர்க்
சத்தந்திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்.”

என்ற மானிக்கொசகா. வேதாகம சரஸ்விரபிரகியர்களான சில மாயாலாததவிததுவாதசன் தந்திரத்தால் ப்ரம்மம் அறியப்படுமென்று சொல்வதை மறுக்கும் பொருட்டே.

‘இத்தக்திராக்கிற்காண்டுமென்றிருக்கோர்க்
கத்தத்திரத்தின் அவ்வயினொளித்தும்.’

எனக் கூறியுள்ளார். எவர் தந்திரத்தால் பிரபம் அறியப்படுமென்று கூறுகின்றனரோ, அவர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அறிப்பிராயத்துக்கு மாறுபட்டவரேயாம். அங்ஙனமாக, அவர் ப்ரமாணத்ததக்கொண்ட தந்திரத் தால் பிரபம் அறியப்படுமென்று சொல்ல வருவது, “இருடன் தலையாறிவிட்டில் ஒளிந்த கதை” யெயாமென்க.

வேதத்தாலும் தக்கிரத்தாலும் அறியப்படு மென்றொரு இடத்தார், அறியப்படாதென்றொரு இடத்தும் கூறுவது கூடுமோமெனின், கூடுமென்பதற்கு ஒரு உதாரணம் கூறுவாம்:—

புதிதாய்க் கலியாணஞ் செய்துகொண்ட பெண்ணொருத்தியை அப் பெண்ணின் தோழிகள் நோக்கி: “அவைக்கண்ணிராநின்ற பலபேறன் சினது நாயகன் யார்? அவனா? இவனா? எனத் தனித்தனியே சுட்டி வினாவிய போது” அப்பெண், “அல்ல அல்ல” எனச் சொல்லி, தனது நாயகனைச் சுட்டியபோது, “ஆம்” என்று சொல்லுவதற்கு வெட்கி மெளன முற்றினாள். அப்போது நாயகன் இன்னொருவனத் தோழிகள் தெரிந்துகொண்டார் கள். இவ்வு கலியாணப்பெண்: தன்னாயகன் “இன்னொருவன் சொன்னா ளா? இல்லையா?” என்னுமிடத்துச் சொன்னொன்றைத் சொல்லலாம், சொல்லவில்லை யென்றுத் சொல்லலாம். எவ்வளவு மெனின், சொல்ல வில்லை யென்றால் தோழிகள் எப்படித் தெரிந்துகொண்டார்கள்? சொன்னாள் என்னின் அவள் மெளனமுற் றிருத்தனளே யன்றி வாயைத்திறக்க வில்லையே. இதனால் என்ன விளங்குகின்ற தென்னின், “சொல்லாமற் சொன்னாள்” என்பதேயாம். இவ்வாறே வேதசாஸ்திரங்களைல்லாம் “நத ல்ல சதல்ல” வென அன்மைச் சொற்களினால் மற்றத் தத்துவங்களை யெல் லாந் சொல்லிக் கழித்து, ப்ரம்மத்தின்கண் செல்லுங்கால் “ஆம்” என்று சொல்லாமல் மெளனமுற் றிருத்தன். இதனாலே தான் வேதசாஸ்திரங்க ளால் ப்ரம்மம் எட்டப்படாதென்றும், எட்டப்படுமென்றும் சொல்லப்படுகி ன்றது. இந்த ரகசியத்தை யுணராத பூர்வபுகழிகள் லீபரீத வுணர்ச்சிகொ ண்டி மயங்கித் தப்புணர்செய்து வேதசாஸ்திர பாஷியராகின்றார்கள். நேர் வழி கேரே யிருக்க, அதைவிட்டு நேரல்லாத கோணல் வழியிற் புருந்து அவன்னைப்பிடிவது அறியாமையின் விசேஷமாம்!

ப்ரம்மம் வேதத்திற் கெட்டாதென்றும், சந்திரத்திற் கெட்டுமென்ற்து சொல்லதால் பின்னுள்ளாரு தோஷமுண்டாகின்றது. ப்ரம்மமான துரிய சிவப்பொருள் மனோவாக்குக் கெட்டாத காரிய காரணரகிதப்பொருள். உருத்திராதியரோ மனோவாக்குக்கெட்டும் சத்துவ மாயாசம்பந்தமான காரியப் பொருள். உமா பகேசுவரர், சங்கிரகேசுவர், சகலினாமர்த்தி, காபாலி முத லியவைகள் சுத்த சத்தவ மாயா சம்பந்தமுள்ள மூர்த்தங்கள். இம்மூர்த் தங்கள் தான் பத்தர்களுக்கும் முழுட்சுகளுக்கும் வந்து காட்சிகொடுத்தும் ஞானோபதேசஞ் செய்தும் பற்பல திருவிளையாடல்கள் புரிந்துப்போயின. இம்மூர்த்தங்களைத்தான் அடியார்கள் வாக்கினால் குறித்தும், மனத்தினாற் றியானித்தும் வந்தார்கள்; வருகின்றார்கள். ப்ரம்மமான துரிய சிவப்பெரு னோ அவ்வாறு வாக்கினாற் குறிக்கவும், மனத்தினாற் றியானிக்கவும் விஷய மாகா. அது அபரோகித ஞானவான்களால் மனோவாக்குகின்ற நிர்விகற்ப சமாதியில் அது அதுவாகவே அதுபவமாகத்தக்கது.

பூர்வபகதியார் தந்திரத்தால் ப்ரம்மம் அறியப்படுமென்று கூறுவதால் சுத்த சத்துவமாயா சம்பந்தமுள்ளது, ப்ரம்மத்தினின்றும் காரியப்பட்டது மான உருத்திரன் முதலிய சத்துப்போலிப் பொருளைக் கடவுளைச் தந்திரங்கூற வந்ததேயன்றி; மாயா சம்பந்த மற்றதும், காரியகாரணத்தொடக்கற்றதும், எக்காலத்துஞ் சத்தாகவே விளங்கத்தக்கதுமான துரியசிவ பிரமப்பொருளைக் கடவுளைச் சொல்லவந்த தன்றெனவர், வேசத்தால் எட்டப்பட்டதென்று சொல்வதால், வேதம்: ஸ்ரீ தோஷங்களற்ற துரியசிவ பிரமத்தையே கடவுளைச் சொல்லவந்ததெனவுஞ் சித்தாந்தமாகி: தந்திரம் பொருளல்லவற்றைப் பொருளைச் சொல்லவந்ததும், வேதம்பொருளேப்பொருளாகச் சொல்லவந்ததுமென விளங்குகின்றமை காண்க. இவர் வேதத்துக்குத் தாழ்வும், தந்திரத்துக்கு உயர்வுங் கூறவந்து, முடிவில் வேதத்தை யுயர்வுபடுத்தித் தந்திரத்தைத் தாழ்வுபடுத்திக் கொண்டார்.

இதன்பேரில் வேதம் சாமானியருக்கென்றும், தந்திரம் உத்தம பரிபாகிகளுக்கென்றும் சொல்லுகின்றார். வேதத்திலுள்ள துவேஷத்தாலும், வேத பாவியத்தன்மையாலும் அவ்வாறு வாயினாற் சொன்னாலும் காரியத்தில் வேதமே யுத்தம பரிபாகிகளுக்கென்றும், தந்திரம் அங்ஙனமல்லாதார்க்கென்றும் காட்டிவிட்டார்.

இப்படிக்கெல்லாம் பேசுதற்கு இப்பூர்வபகதியார் எத்தனை யுகங்களிற் தவம் புரிந்தனரோ ! இப்படிப்பட்ட உத்தம பிள்ளையைப் பெறுதற்கு இவரது மாதாபிதாக்கள் எத்தனைகோடி காலம் நோன்பு நோற்றனரோ ! நினைவிலம் !!

1895-ஸ்ரீ சூலை மீ (ப்ரம்மவித்தியா.)

அ

